

HOW TO TEACH TAMIL.

(IN TAMIL.)

அரசு பதிப்பு

B Y

Vidwan S. ILAKKUVANAR, சென்னை-20.

TAMIL PANDIT,

BOARD HIGH SCHOOL,

NANNILAM.

PUBLISHED

B Y

Mrs. ILAKKUVANAR,

NANNILAM.

PRINTED AT

SRI MEENAKSHI PRINTING WORKS, NANNILAM.

1940

Price 0—8—0.

D e d i c a t e d

TO

THIRUVALAR

Ko. Manathunainutha Desikar Avl., B. A.,

VALIVALAM.

616

General Introduction.

In this little volume, the author has made a unique and laudable attempt to set forth, in a concise but none-the-less comprehensive form, ways and means which may, with advantage, be adopted to bring about the renaissance of the Tamil language and to restore her to the pristine purity and glory which it was her proud privilege to enjoy during the Sangam age. Literature is admittedly the mirror of the ideals and aspirations of a people, their customs and manners, and their culture and civilisation. Judged by this standard, the prolific output of high class literary works during the Sangam age bears ample testimony to the excellence of culture and height of civilisation that prevailed over Tamil Nad during these halcyon days—not to speak of the potent and mighty influence of her arts and literature upon the lands bordering the Indian Ocean and the immense treasure that steadily flowed into the land, because of the vastness of her trade and commerce which extended, in those days, from Java and Sumatra on the East to Egypt and Babylonia on the west.

But, since then, she seems to have fallen upon evil days, and, owing to a combination of various causes, the canker of decadence, neglect and sloth set in, and slowly ate into the vitals of the Tamil Society, with the consequent result that, for about a thousand years preceding our own times, the literature of the land seems to have practically come to a standstill, and, but for a very few works of outstanding merit which lay scattered during the period like oases in a desert, this age may well be called the barren period of Tamil literature. Indeed, towards the close of the last century, things had come to such a pass that Tamilians of light and culture began to consider it *infra dig* to address, on public platforms, in their own mother tongue.

But, in the beginning of the twentieth century, a change or the better came over the land, thanks to the soul-stirring, patriotic and inspiring songs of Vara Kavi Subramanya Bharathi, to the fine prose works of Arumuga Navalar who introduced a fresh outlook and gave a new orientation to the art of writing prose compositions, and the original and scholarly researches of Mahamahobadyaya V. Swaminatha Iyer and his revered preceptor, Mahavidwan Meenakshisundaram Pillai, and it is indeed a welcome sign of the times that the ancient language of Thiruvalluvar and Kambar is at coming back into her own, and that, helped on by the incoming irresistible tide of nationalism, strenuous attempts are now being made to restore the language to her antique greatness, and to make her, once again, the appropriate vehicle for the interchange of thoughts and ideas among the people who constitute the Tamil Group.

But, the success of the renaissance movement depends mostly upon our Pandits, for, on them devolves the stupendous task of propagating, among the Tamilian youths, a real and abiding love for their mother tongue, and of inspiring their juvenile minds with an irrepressible ardour for enriching the literature of their land with their own solid contributions consisting of both original works and popular translations of the works of eminent authors in the other languages of the world. It behoves our Pandits, therefore, to shed away, once and all, their inferiority complex, to get rid of all pedantry and obscurantism which some of them at least cannot but be said to have been guilty of, and to make their instructions interesting and lively as they can, by taking to up-to-date methods of language-teaching.

Himself a teacher of experience in Secondary Schools, and inspired, as he is, by a burning love for his mother-tongue, Mr. Ilakkuvan is, in my humble opinion, doing a

distinct service to the Tamils by trying to focus their attention upon the necessity to give an impetus for the development of the mother-tongue, and by chalking out, mainly for the benefit of his brother-teachers, methods that may usefully be employed in the teaching of the language, so as to render its study interesting and popular. There cannot but be differences of opinion in the matter of details, the methods and means suggested-for not even the tallest among us can at any time, claim to have said the last word on such a subject-but nobody will be better pleased than Mr. Ilakkuvan himself, nay, he will feel himself more than amply repaid for his labours, if his endeavour should result in stimulating thought and provoking healthy criticisms and constructive suggestions. Nor can he be denied the praise and commendation due to him for being almost a pioneer in the field in having come out with such an enterprising brochure. May his labours be crowned with success, and may God vouchsafe unto him sufficient guidance and light so as to enable him to bring out, in future, more useful publications of this kind for the betterment of our beloved and glorious Tamil Nad.

Board High School, } S. Aravamuda Aiyangar,
Nannilam. } Head-master
19—1—40.

அஜிந் துரை.

வித்துவான் திரு. சி. இலக்குவனுர் 'தமிழ் கற்பிக்கும் முறை' என்றதோர் அரிய நூலை எழுதி, அதனால் தமிழ் ஆசிரியராக வருவார்க்கு ஒரு பெரிய உதவி புரிந்துளார். வித்துவான் தேர்ச்சியற்ற மாணவர்கட்கும், ஆங்கிலப் பட்டதாரிகளில் தமிழ் கற்பிக்கும் வேலையில் ஈடுபடும் ஆசிரியர்கட்கும் இந்துால் மிகமிகப் பயன்தருவதாகும்.

இந்துால் பயிற்சியால் ஆசிரியராவர்க்குத் தகுதி மேம்பாடும், உள்ளக்களரச்சியும், மாணவர்களது நன்மதிப்பும், தேர்ச்சி நலாமும் பெருகும் நிலை எய்தும்.

நானிற் கூறப்படும் பொருள்களை ஒழுங்குபடுத்தி, ஏற்ற அளவு விரித்து விளக்கி, அழகு பெற முடித்துக்காட்டியிருக்கும் திறமை இந்துாலாசிரியரது இளமைதொட்டுளதாய் நண்மாண்புலச் சிறப்பினை நன்குவெளிப்படுத்திந்தாட்டுகின்றது "தவலருந்ததால் கேள்விக்குத்தன்மையுடையார் இகவிலர் எஃகுடையார் தம்முட்குழீஇ காலின் இனிதன்ற உம்பர்பதி" என்ற அருங்கெய்யுள்உண்மையினை, இவரோடு பண்ணள் கெருங்கிப் பழகியறிந்த எனக்கு இவரது இவ்வொரு நால் பெரும் வியப்பினைத் தந்திலது, இன்னைய பல நூல்களை எழுதி தமிழுலகிற்குப் பேருதவிகள் செய்யவெல்லார் இவராகவின். இறைவனருளால் இவர் தமிழருங்கிறல் தமிழுலகிற்குப் பெரும் பயன்தருவதாக நீடுகிடுவாழியர்.

R. வேங்கடாசலம் பிள்ளை,
தமிழ்ப்பேராசிரியர்,
அரசர் கல்லூரி, திருவையாறு.

Review.

A book entitled How Teach Tamil was placed in hands a few days back. was very original and interesting. One feature of the book I liked very much and that is courage with which the author has frankly portrayed the state of affairs relating to students of the Tamil classes and Parents in High Schools of Presidency. No doubt there might be some refreshments or exceptions. Coming from Pandit of considerable experience, interested in creating taste for Tamil, the suggestions are conceived from practical point of view and will yield the most beneficial results. I wish lovers of Tamil will adopt the procedure outlined in the book and earn the gratitude of the school going population.

P. Swaminathan,
Headmaster,
Board High School,
Kodava

முகவரி.

இறை யநுள் நிறைக !

வித்துவான் சி. இலக்குவனுர் ஆக்கிவிடுத்த ‘தமிழ்க்கற்பிக் கும் முறை’ யெனும் இந்துலைப் பார்வையிடும் பேறு பெற்றயான் இதன்கண் அமைந்துள்ள முதுமொழி தமிழின் புது நிலை முதலாகத் தாய்மொழி தோய்ந்த தனித்திட்டம் எருகவுள்ள பொது வியல்பு விளக்கங்களையும், செய்யுள்ளும் உரைநடையும் இலக்கணமும் கட்டுரையும் மொழிபெயர்ப்புமாகிய மொழிப்பயிற்சிக் கூறுகளின் சிறப்பியல்பு விளக்கங்களையும் ஊடுடே பொதியப்பட்டுள்ள பொருண்யம் சொன்னயங்களையும் ஒருவாறு ஆய்ந்துணர்ந்தேன். உள்ளிறைவுற்றேன். என்னோ காலத்தின் போக்கு! ‘யாழும் ஆசிரியரினத்தவரே; எமக்கும் உரிமையுண்டு; உழைப்புண்டு; உற்ற நிலையுமண்டு’ என்று வீறுடன் கூற்ற தமிழன் ஜெக்குக்துணை சிற்கும் இலக்குவனுர் போன்ற வித்துவ வீரர்கள் தோள் தட்டி யெழுங் காலமன்றோ? கருந்தமிழூன்றுங் கரங்கைத்தமிழூன்றுக் கடிந்துரைப்போர் குன்றி வருங்காலமன்றோ? வாலெனுவியும் வளர்தமிழ் வழங்குங் காலமன்றோ? பேரத்திகாரி கருந் பொது மன்றங்களிலேயே பிறமொழி யொசியூட்டி யேறும் தமிழிலேயே பேச எழுங்காலமன்றோ? கனித தமிழ் கமழும் இக்காலத்துறை நூலுக்கு என்போன்று நும் முகவரி யெழுச்சத் துணியுங்காலமன்றோ?

தமிழ்க் கற்பித்தற்கும் முறையுணர்தல் வேண்டுமோ என்று வினவேவாருக்கும் அவ்வினாவையக்கிருக்குவோருக்கும் நூலாசிரியர் தக்க விடையிறுக்குள்ளார். ஐம்பெருங்காப்பியர் ஐயாறங்கற்றோர் தமது புலமைக்கிறனையும் ஆராய்ச்சித்திறனையும் தம் போன்ற புலவர்கள் மெய்ப்பாடெட்து முறையிலே சொற்பெருக்காற்றலாம். ஆனால் அறிவுகிலையிற் கீழ்ப்படியிலுள்ளமாலாவர்க்கு கற்பிக்கங் புகுங்கால் முறை கெரிந்து கற்பித்தலே ஏற்படுடைக்கு எம்மொழிவலராருக்கும் இல்லைத்தான்மை. வகை தெரிக்கு செய்யப்படும்வினைதானேபயன்தரும்! மற்றொருசாரார்க்கற்றுவதென்ன நமது நாட்டுப் பெரியோரே முறையிலக்கணங் கூறியிருக்கப் பிற

காட்டும் முறை வேண்டேம் என்பர். சற்றே சிந்திக்க! 'சித்திரப் பாவையினத்தக வடங்கிச்சேவி வாயாக நெஞ்சுகளானுக' அற்று கொள்ளும் முறையேர் அங்கிலையமைக்கு அற்று கொடுக்கும் முறையேர் இக்காலக் கிற்கேற்குமா? ஆசிரியர் மாணவர்பால் எண்ணாலார் கண்ட வாழ்க்கை நிலையென்ன? அங்காலக் கல்விக் கூடமும் இங்காலக் கல்விக்கூடமும் ஒரு தரத்தனவா? மாணவர் எண்ணும், ஆசிரியர் எண்ணும், கல்வி தோக்கமும் கால அளவிலே எத்துணை பெருகிக்காணப்படுகின்றன? எனவே 'காலமும் இட னும்வாலீதினேக்கி' என்றதன் மெய்ப்பொருள் கண்டு, தற்கால முறைப்படிப் புலமைப் பேறு பெற்றேர் இக்கால நெறிப்படியே சிறைப் பயிற்றுவிக்கும் பேறும் பெற முந்துறல் மொழி நிலைக்கோ புலமை நிலைக்கோ இடுக்கண்ணதுவும் விளைப்பதாகாது. இவ்வண்ணமாசினை உள்ளூர் ஓர்ந்த இலக்குவனுர் இத்துறையைக் குருவியாய்ந்து கண்ட கருத்துக்களைத் திரட்டி, உணர்வு துள்ளும் உரைநடையிலே உதவியுள்ள இச்சிறுநூலை நமது வித்து வரன் இனக்கலவரும் அவர் புறக்கிருந்து தமிழ்க்கற்றிக்கும் பொறுப்பேற்ற பிற ஆசிரியரும் மனமுவந்தேற்றுப் பயன் படுத்திக்கொள்வார்களாக!

தனி நிலைப்பட்ட ஆரம்பக் கல்விக் கூடங்களிலே நிலவும் கல்வித்திட்டத்திற்கும் ஆங்குப் பயிற்றுவிப்போர் கல்வித்துறைக்கும் ஏற்றவாறு தனி நூலொன்றும் ஆங்கப்படல் ஏற்படைத்தாகும். அன்பர் இலக்குவனாரோ ஒத்த ஆற்றலுடைய பிற பெரியாரோ இத்துறையிலும் உதவ எழுவரேல் அவ்வுதவி காலத்திற் செய்க்காரும்; பொங்கும் தமிழும் எங்குங் தங்கும்!

மதுரை,
29—12—39. }

மதுரை மாநாட்டாண்மைக் கழகக்கல்விப் பணியாளன்.

க. சம்பந்தன்,

Educational Officer, Madura Dt., Board.

நூன்முகம்.

'த மிழே த மிழ்' எனும் முழுக்கம் காடெங்கும் மல்கி உரம் பெற்று வருகின்றதை யாவரும் அறிவர். இத்தமிழ்க்கிளர்ச்சி தமிழின் ஆக்கத்திற்கு ஒரளவு வேண்டுவதுதான். ஆனால் அதனேடு அமைவதாயின், பயனில் உழவாக முழுவதாகும்.

தமிழரின் போர் முனையில் வின்று தமிழ்ப்பயிரை அழிக்கவரும் கன்று காலிகளை வெருட்டி அடிக்கவும் பயிரின் வளங்குன்று மாறுவித்திவரும் அயன் மொழிக்களைகள் காழ்ப்பேறுவதன் முன் அவற்றைக்களைந்தெறியவும், முனைவார் முனைக! அதுபோது அத்திலிருப்போர்வாளர் உறங்கியிருக்கவொன்னுமா? முதியோர், இளைஞர், ஆண்மக்கள், பெண்மக்கள், அறிவர், பொதுமக்கள் ஆயங்ததிறத்தினரும் தமிழ் வளர்ச்சிக்காம் வழி துறைகளை நாடி அமைத்து அந்தநற்களில் முயலுதல் கடன்.

தமிழாக்கம் கருதுவோர் வினைவில் வைத்துப் போற்றுதற்குரிய செயல்கள்பல இந்துவில் விரித்து ரைக்கப்படுகின்றன. தமிழ்க்கற்போர், தமிழ்க்கற்பிப்போர் ஆய இருத்தினரின் பெற்றிமைகள், ஈதல்முறை, கட்டிலை இயற்றல், சொற்பொழிவாற்றல் பாடநூல் இயற்றல், இன்னேரன்ன செய்திகள் செவ்விதின் ஆய்ந்து தெளிக்கப்பெற்றுள்ளன.

இந்துவாசிரியர் வித்துவான் கி. இலக்குவன் துணை நிறுவும், தமிழ்ப்புல்லமையும் கிராமபியபெற்றயர். தமிழ்க்கல்வியில் கருத்தான்றி இடையருத்தமிழ்ப்பணியில் தலைநிற்பவர். தாழ் ஆற்றிவரும் ஆசிரியத்துறையில் காலை இடர்ப்பாடுகளைக் களையும் நோக்கடன் ஆழங்கத் துணித்து, இயற்றிய துலாகும் இக்கட்டிலை.

தமிழ்ன் பர்கள் இந்துஸீல உள்ளகாண்டு கற்க
 வைண்டும். புதுவதான கொள்கைகள் காணப்பெ
 ரின் அவற்றைத் தாய்தலுவத்தவின்றி ஆய்ந்து தெளிப
 பவேண்டும். தமிழ்ப்புலமை யுடையோர் இயற்ற
 வேண்டிய தமிழ்ப்பணி மிகப்பல உள்ளன. ஆங்கிலக்
 கல்வியிலும், கலைநூற்கல்வியிலும் துறைபோய் தமிழ்
 மக்கள் தமிழ்ப்புலமையை காடிப்பெறுதல் மிகவும்
 இன்றியமையாதது. தமிழ்ப்பாடப்புத்தகங்கள் வாணி
 பநோக்குடன் இயற்றப்பெறுவது கண்கூடு. பள்ளியிலும்
 இத்தேர்வு, நடுத்தேர்வு, இனம்புலமைத்தேர்வு (B. A.)
 முதுபுலமைத்தேர்வு (M. A.) ஆயதேர்வுக்கு ஏற்ற
 கட்டுரை நூல்கள் இன்னும் வெளிவரவில்லை. ஆங்கிலத்
 துறையில் இயற்றப்பெறும் கட்டுரை நூல்கள் (Essays)
 வாழ்க்கைவரலாறுகள் (Biographies) போன்ற
 சிறந்த உரைநூல்கள் என்று வெளிவருமோ அறிகிலேன். இத்தகைய பணிகளைத்திறநூடன் புரிதற்குத்
 தமிழ்ச்சங்கங்கள் வளம் பெறவேண்டும். ஒவ்வொரு
 துறையிலும் திறமையுற்ற புலவர்கள் ஒருங்குசூடித்
 திட்டங்கள் வருத்து, அறிவு உலகம் மதிக்கத்தக்கச்
 சிறந்த வேலைகளை இயற்றவேண்டும். தமிழ்ப்புலமை
 பீரம்பாத ஜிலர் தாமதாமும்கற்ற ஆங்கிலக்கலைகளை
 தமிழில் எழுத முற்படுவது பேசுதயர் செயலாய்
 முடிகின்றது. தமிழ்நியாமக்கள் படைத்து வெளியிடும் கலைச்சொற்கள் கடைப்பொருளாய்த் திகழ்கின்றது.

தமிழர்வம் மிக்குவளரும் இற்றைநாளில் வித்து
 பான் இலக்குவனூர் இயற்றி உதவிய இந்தால், புது
 ராண்ணங்களைத் தோற்றுவிப்பதற்குரியகருவியாகும்.
 தமிழ்புலகம் இதனை ஆதரித்துப்போற்றுமென என்று
 கீண்டின்றன.

தஞ்சாவூர்,
 1—1—40.

த. வே. உமாமகேஸ்வரன்,
 தலைவர், காந்தைத் தமிழக சங்தம்.

தமிழ்க் கற்பிக்கும் முறை.

தமிழ் மொழியின் நிலைமை. அமிழ்தினுமினிய அருங் தயிழ் மொழியென இமிழ் கடல் வரைப்பில் எல்லோராலும் பாராட்டப் பெறுவது. கல்தோன்றி மண் தோன்றுக்காலத்தே முன் தோன்றி மூத்தது. ஆயினும், கன்னியாய்க்கிகழ்ந்து கற் போருளத்தைக் கவர்ந்து, சொல்நயம் பொருள்நயம் செறிந்த தொல்பேரிலக்கண விலக்கியங்களைத் தன்பாற்கொண்டது. கொண்டு, முன்னெப்பழமொழிக்கும் பழமையதாய் பின்னைப் புதுமொழிக்கும் புதுமையதாய்ப் பொலிவது. பிறமொழிகளின் கூட்டுறவால் அடையப்பெறும் தீங்குகளை யறவே யொழித்து அவைகளைத் தன்னியல்பாக்கும் தனிப்போற்றல் வாய்ந்துள்ளது. தங்குமிடமற்றுத்தகை நாடி வந்தோர்க்குத் தங்குமிடமளித்துத் தன்னுட்சிப்பாப்பைக் குறைக்குக்கொள்ளும் தனக்கெனவரழாப் பிறர்க்குரித்தாகும் அரும்பெற்றி அமைந்தது. அதன் பயனும் கண்ணடம், களி தெலுங்கு, கனின் மலையாளம், துருவம் என்னும் வேற்றுமொழிகளைப் பெயரளவில் தோற்றுவித்தது. இரு நில வுலகின் பெருநிலப்பரப்பில் தனியரசுசெலுக்கிய தகைமையையும் இன்று பதினெண்கு சில்லரவளவில் ஒண்டுக் குடித்தனம் செய்கிறுமையையும் உண்ணி உளங்கவர்வது. தனியின் சேய்கள் தன்னைப்பேணது பிறரைநாடிப் பேணியுமோம் பேதைமை என்று அகலுமோவென ஏங்குவது. தன்னைப்பேணித் தன்புகழ் பரப்பு வோர் தாழ்ச்சியிருவதைக்கண்டு உளம்கள்றியோலமிடுவது. தனது பழம் பெரும் சிறப்பைத்தன் சேய்களுக்குணர்த்தி தனியிலில் தனியரசு செலுத்தும் வழிகோலத்தக்கத் தமிழ்ப் போசிரியர்களை வேண்டிநிற்பது.

தாய்மொழிக்கல்வி. கல்வியே பிற்வுயிர்களின் ரும் மக்களை வேறுபிரிப்பது; காலமிடையிட்டும் தேயமிடையிட்டும் நிகழ் வனவற்றையறியும் கண்ணுவது; பிறருடன் தொடர்புப்படுத்தும் சீரிய கருவியாவது; அறிவை வளர்ப்பது; ஆன்ற ஒழுக்கம் அளிப்பது; எஞ்சான்றும் எல்லா நலனுமளிப்பது; உடையோரை விளக்கி உயர்ந்தோரென உலகத்தாரால் கொண்டாடச் செய்வது;

உலகமங்கட்குற்ற துணியாகி யுலங்வளர்ச்சிக்கே யிருதுணியாவது. ஆகவே, கல்வியே மக்கட்குக்கருந்தனமாவ தெனக்கற்றறிக் தோர் கட்டுரைத்தனர்.

கல்வியென்றால் தாய்மொழிக்கல்வியைத்தான் குறிக்குமென்றாலும், இத்தமிழ்நாட்டில் வேற்றுமொழியை விரும்பி விரைந்து கற்கின்ற நிலைமை ஏற்பட்டு விட்டமையின், தாய்மொழிக் கல்வியெனத் தனிப்பெயரிட்டு அதன் இன்றியமையாமையை விளக்க வேண்டியுள்ளது.

ஒருவர் வேற்றுமொழியில் தந்கிகளில் வல்லுநராயிருப்பினும் தஞ்சிந்தையிலுன் நுவது தம்தாய்மொழியிற்றுனென்பதை எவ்வே மறுப்பார்? ஆகையின், தாய்மொழியானது பிறருடன் தொடர்பு கொள்வதற்கு இன்றியமையாகக் கருவியாகவும் தன்னையறிந்தின் புறவுதற்கு ஏற்றவாயிலாகவும் அமைந்துள்ளது. ஆதனின், மங்களாய்ப்பிறந்தாரைவரும் தாய்மொழியிற்றெனிந்தவற்வுடையராக விளக்கவேண்டியது இன்றியமையாக்கடனாகும். அத்தகையவறிவே, குழங்கை நிலையினின்றும்—கல்லாமாக்களினின்றும் ஒருவரை வேறுபடுத்தியுயர்த்துவது.

தாய்மொழியிற்றனியறிவு பெறுவதன்றுவிலென்ன? தங்கும் கருத்தை மற்றவர்களுக்குச் சொல்லாலோ எழுத்தாலோ விளக்குமாற்றலும், மற்றவர் கருத்தைச் சொல்லாலோ எழுத்தாலோ அறியுமாற்றலும், இலக்கியங்களின் வாயிலாய்க் கலையின்பம் நுகரும்தன்மையும், உலக வாழ்க்கைப்போரில் அறநெறினின்று தங்கடனற்றும் தனிப்பெருந்திறனும் பெறுவதும், எல்லாம் வல்ல தனிப்பேரிறைவனை நாடியுணர்ந்தின்புறுவதுமேயாம்.

கற்போரும், கற்பிப்பேர்நும்: இன்றைய மாணவர்கள் தாம், நாளைய நாட்டுப்பெரியார்கள்; இன்றைய மாணவர் கூட்டத்திலிருந்துதான் நாளைக்கு நம் காட்டின் இன்பதுண்பங்களையும் ஆட்சி முறையையும் அறுதியிட்டுரைக்கும் ஆன்றேர்கள் தோன்றுவார்கள். சுருங்கங்கூறின் வருங்கால நாட்டின் உயிர்காடி, இக்கால மாணவர்களிடையேதான் மறைந்து கிடக்கின்றுவிகுன்னல் வேண்டும்; நம் நாடு, மேனிலையையெய்துவதும், நிலையினின்றும் கீழிறங்கத்தாழ்வதும், அவர்களின் உளம், உரை, உடல் இவை களின் தகுதிக்கேற்பவே கிகழும்; ஆவதும் அழிவதும் அவர்களா

லேயே எனலாம். ஆதலின் அம்மணவர்களைப் பண்படுத்தும் ஆசிரியர்களின் பொறுப்போ, அளவிட்டுரைக்கும் தன் மையதன்று; மலையினும் மாணப்பெரிது; வரனினும் உயர்ந்தது. அவ்வாசிரியர்களுள், தாய்மொழியாம் தமிழூசிரியர்களின் பொறுப்போ இன்னும் மிகப் பெரிதரம்.

நம்நாட்டோ அடிமைநாடு; நாமோ அடிமைகள்; நம்மொழியோ அடிமைமொழி; மாணவர்களோ அடிமைநிலையிற்கிடேஞ்சியவர்கள்; பழம் பெருமையையுணரார்; உணரின் தாழ்வுற்றநூப்பதையுன்னி வீறுகொண்டெட்டுவர். ஆகலின் தமிழ் நாட்டின் பழம் பெருமையையுணர்த்தவல்லவர் தமிழாசிரியர்களேயன்றே? நாட்டுப்பற்றையும், மொழிப்பற்றையும் அவர்களுள்ளங்களில் நன்கு நாட்டவல்லவர்கள் யாவரோ? உலகத்தாருள்ளத்தை யளந்த வள்ளுவர் அற நெறிமாண்பையும், சாத்தனூர் சாஸ்திரமிக்க அறவுணர்யையும், உயிர் கொடுத்துக் கோல் நிமிர்த்த கெடுஞ்செழியனின் நீதித்திறம்பாச் செங்கோலின் திறத்தையும், பாரிசின் கொடைமடம் பட்டுப் படை மடம்படாத்தன்மையையுர், தென்குமரியொடு வடவிமயத் தொருமொழிவைத்துலகாண்ட கரிகாலனின் வென்றிமேம்பட்ட காவற்சிறப்பையும் கண்ணகீயின் அறம் திறம்பசக்கறபையும், ‘நஞ்சையள்ளும்’ சிலப்பகிகாரத்தின் கவியொழுக்கையும் மன்டமர்க்குடைந்தனானினுண்டவென் முலையறுத்திடுவேன்” என்னும் அன்னையர் வீரவுரைகளையும், “யாதுமண்ணே யாவரும் கேளிடே” “பகடு நடந்துகூழ்ப்பல்லாரோடுணக்” என்பன போன்ற சமுதாயக் கோட்டாடு நீலையும், “முந்தையிருந்து நட்டோர் கொடுப்பின் நஞ்சும் உண்னும்” நனிநாகரிகவியல்பையும், தெள்ளிதின் உணர்த்தவல்லவர் தமிழாசிரியரேயன்றே? ஆதலின் ஏனையவாசிரியரினும் தமிழாசிரியரின் பொறுப்புச் சாலாம் பெரிதன்றே?

ஆனால் சில ஆண்டுகட்கு முன்வரையில் கல்விக்கூடங்களில் தமிழாசிரியரிற்பலர் காண்பார்க்கு நகையூட்டும் பொருள்களாகவே கருதப்பெற்றுவந்தனர். ஏன்? அவர்கள் அன்பினுறைவிடமாகவும், அருளின் நிலைக்களமாகவுமிருந்து, இன்னஞ்சைய்தார்க்கும் இனியலேசெய்யும் செம்மனச்செல்வராய்த்தோன்றி, இகழ் நகையாடும் பிற ஆசிரியர்களுக்கு இன்முகம்தோற்றி, சட்டையையிழுக்கும் கெட்டகுணமுடைய துட்டமாணவர்களையும் தட்டிக்

கொடுத்து சாந்தகுணம் மிக்கோராய்த்திகழுந்தனர் சிலர்; குஞ் சியழுகும் கொடுந்தானைக் கோட்டமுகும் அழகல்ல என்ற வான் ஞேருரைக்கேற்ப வெளிமயக்காம் புறவணியை வெறுத்தனர் சிலர்; நீர்மேலெழுத்தாகும் யாக்கையென நினைந்து, நீரிற்சுருட் டும் கெடுந்திரையொக்க செல்வங்களை, பெற்றதைக்கொண்டு வல்லாங்கு வாழ்து மென்னாது, எல்லார்க்கும் ஈத்தின் புறுமியல் பினராய் வறுமையே தமக்கணிகலமாகக்கொண்டு கண்டார் என்னும் நிலையில்காட்சி பளித்தனர் சிலர்; அக்காலையில் தகுதிச்சீட்டனளிக்கும் தமிழ்க் கல்வித்திட்டத்தையுடைய பல்கலைக்கழக மின் வையின், தமிழ்க்கல்வியில் சிற்றற்வுடையராயும் தமிழாசிரியராயமர்ந்து மாணவர்களின் வினாக்களுக்கு விடை மறுபிக்குந்திற னற்று அவர்களின் எள்ளற்கிலக்காயினர் சிலர். அன்றயும் எல்லோருமறிந்த தமிழைப் போதிப்பதுதானே தமிழாசிரியர் தொழில் என்று அரசியலாரும், தக்கணாக்கியர் அளித்திலர். பணமில்லாதவர் பின்தின் பான்மையராவரன்றே? ஆகையால் ஊதியக் குறைவானும், உலகோர்மதிப்பைப் பெறுதொழிந்தனர் சிலர். ஆயினும் இற்றை ஞான்றில் தமிழாசிரியர்கள் நிலை முன்னையினும் மேம்பட்டுள்ள தன்பதில் ஜயமின்று.

பண்டைத் தமிழாசிரியரின் இலக்கணம். பண்டைத் தமிழ்நாட்டில் ஆசிரியர் என்றால் தமிழாசிரியர்தாம். அவரேதாம் பிறஉலகியற் பொருள்களையும் கற்பித்தனரேலும், தமிழ்தான் சிறபொருள்களைக் கற்பிப்பதற்கேதுவாய தலைமைப் பொருளாக (Centre of Education) விளங்கியது. தமிழை நன்கு கற்றபின்னர் தான் வான்நூல், மருக்குவருால், வாணிபநூல், உடலியல் நூல் முதலிய இன்றையமையாதன வற்றைக் கற்றல் கூடும். தமிழில் வல்லுநராய் இருப்போர்தாம் பிறவற்றிலும் வல்லுநராயிருத்தல் இயலும். ஆதலால், பண்டு ஆசிரியரிலக்கணம் எனப்பொதுப் படக்கூறப் பட்டிருக்கிறதேயொழிய தமிழாசிரியரிலக்கணம் என்றுமிரிவுபடக்கூறக்கண்டு வேம். ஆகையின் அக்காலை ஆசிரியர் இயலை அறியின் தமிழாசிரியர் இயலையும் அறிந்தவராலோம்.

ஆத்திரையன் பேராசிரியன் என்னும் பெரும்புலவர் ஒருவர், இற்றைக்கு மூவாயிரமாண்டுகட்கு முற்பட்ட தொன்னாலான தொல்காப்பியத்தில், பொதுப்பாயிரம் கூறுமுகத்தான் ஆசிரியர் இயலையும் மாணவர் இயலையும் கூறிச்செல்கின்றார். அவற்றுள் ஆசிரியர் இயலாவது,

“வலம்புரி முத்திற் குலம்புரி பிறப்பும் வான்யா றன்ன தூய்மையும் வான்யாறு நிலம்படர்ந்தன் நலம்படர் ஒழுக்கமும் திங்கள் அன்ன கல்வியும் திங்களொரு ஞாயி றன்ன வாய்மையும் யாவதும் அஃகா அன்பும் வெஃகா உள்ளமும் துலைநா அன்ன சமநிலை உளப்பட எண்வகை உறுப்பினர் ஆசித்தின்னிதின் வேளாண் வாழ்க்கையும் தாஅளாண்மையும் உலகியல் அற்றலும் நிலையை தோற்றமும் பொறையும் நிறையும் பொச்சாப் பின்மையும் அறவும் உருவும் ஆற்றலும் புகழும் சொற்பொருள் உணர்த்துஞ் சொல்வன்மையும் கற்போர் நெஞ்சம் காழுறப் படுதலும் இன்னேர் அன்ன தொன்னெற் மரபினர் பன்னருஞ் சிறப்பின் நல்லாசிரியர்” என்பதாகும் இவ்வடிகளிற் கூறியுள்ள சிறப்பியல்புகளைல்லாம் ஆசிரியரொருவை பெற்றிருப்பரெனின் அவ்வாசிரியரை விரும்பிப் போற்றுதாருமிருப்பரோ? அவ்விதம் ஆசிரியர்கள் விரும்பிப் போற்றப்பட்ட காரணத்தினாலேயே, பிற்காலத்தில் வேறு வழிகளில் தொழில் செய்து பிழைக்கும் ஆற்றலற்றேர் ஆசிரியராய்த் தொழில் புரியத்தொடங்கவே ஆசிரியர் மக்களிடையே பெற்றிருந்த நன்மதிப்பை இழக்கலாயினர். சிறிது தமிழ்க்கற்றவர்கள் எல்லாம் கல்விக்கூடங்களிலும், பிறவிடங்களிலும் தமிழாசிரியராக விளங்கல் தொடங்கினர். இற்றைப் ஆங்கிலங் கல்லூரித்திட்டப்படித்தமிழ்க்கல்வி பயின்தேரும் தமிழ்தாற்புலமையை வளர்ச்சி செய்யாமலேயே தமிழக்கற்பிக்கும் படியான நிலைமையை ஏற்றனர். றகர, றகர இட அமைப்பும், முகர எகர உச்சரிப்பும் அறிய தோரும் தமிழாசிரியராய் வீற்றிருக்கத்தலைப்பட்டனர். மாணவர்கள் சரியாக எழுதியதைத் தவறெனத் திருத்தியோர்களுப் பூண்டு. சில ஆண்டுக்கு முன்னரும், சில கல்விக்கூடங்களில் இற்றைஞான்றலும், வெலாற்றை வெலாற்றுசிரியரும், நிலநூலை நில்நூலாசிரியரும், கணக்கைக் கணக்காசிரியரும் கற்பிக்க வேண்டுமென்னும் சியமமிருப்பதுபோல தமிழ்நன்கு கற்றந்த தமிழறிஞர்தாம் தமிழகம் கற்பிக்க கற்பித்தல் வேண்டும் என்ற விதியைக் கைந்தொண்டிலர். இக்கூறிய காரணங்களாலேயே தப

மாசிரியர்களின் நன்மதிப்புக் குறைவதோடு தமிழ்மொழிப் பயிற் சியும் குன்றவருகின்றது. அரசியலார், தமிழாசிரியராயிருப்போர் இன்னின்ன தகுதிகள் பெற்றிருத்தல் வேண்டுமென இப்பொழுது விதித்திருக்கின்றனர். அவ்விதமிருந்தும் சிலகல்விக்கூடங்களில் தமிழாசிரியர்ல்லாதாரும் தமிழைக்கற்பிக்கின்றனர். ஏனைனில் மாணவர்தொகைமிக்குள்ள பள்ளிக்கூடங்களில் தமிழைக்கற்பிப் பதற்குரிய தமிழாசிரியர் ஒருவரே நியமிக்கப் பட்டிருக்கின்றனர். அவ்வொருவரே எல்லாவகுப்புக்களுக்கும் தமிழைக்கற்பிப்பதற்கு இயலாது. ஆகையின், வேண்டிய தமிழாசிரியர்களை நியமிப்பதற்கு மாருகத் தமிழாசிரியர்ல்லாப்பிற ஆசிரியர்களையும் அத்தொண்டி வீடுபடுத்துகின்றனர். அதனாலுண்டாகும் குறைபாட்டைத்தமிழ்ப் பற்றுவள்ளதலைமையாசிரியரே அறவர். அங்குமற்றந்தும் போதிய தமிழாசிரியர்களை நியமிப்பதற்குச் சிலரே முயல்வர். முயலுங்கால் வேறுதமிழாசிரியர்களை நியமிப்பதற்குப் ‘பொருள் நிலை இடந்தர வில்லை’ என்றபதிலால் அம்முயற்சி தளர்ச்சியுறும். என்னே! தமிழ் நாட்டில் தமிழர் வரிப்பொருளால் நடைபெறும் தமிழ்மாணவர் பயிலும் கல்விக்கூடங்களில் தமிழைக் கற்பிக்கும் தமிழாசிரியரை நியமிப்பதற்குப் பொருள் நிலை இடந்தர வில்லையாம். வேற்று மொழிகளையும் வேறு பொருள்களையும் கற்பிப்பதற்குரிய ஆசிரியர்களை முட்டின்றி நியமித்துக்கொள்ளுவதற்கு பொருள்நிலை இடந்தருகின்றதாப். என்னே காலத்தின்கோலம்!

தமிழாசிரியரின் தகுதிமேம்பாடு: கல்விக்கூடங்களில் மாணவர்கள் அறிந்து கொள்ளும்முறையில் தமிழைக் கற்பிப்பதில் வெற்றியுத வேண்டுமானால் கற்பிக்குமுறையில் நற்பயிற் சியைப் பெறவேண்டுமென்பது அவ்வளவு இன்றியமையாத தன்று. ஆனால் தமிழைக் கற்பிப்பதில் தனி ஆர்வங்கொண்டிருத் தலை மிகவும் இன்றியமையாதது. தனி ஆர்வங்கொள்ளின் தனி ஆற்றல் தானே உண்டாகும். தமிழாசிரியராக ஸிளகு விரும்புவோர் தமிழ் மொழிக்காக உழைப்பதைக் கணிப்பெருங்கடமை எனக்கொண்டு, காலம் நேரின் தமிழ் மொழிக்காக உயிர்விடுதலும் பெரிதல்ல வென்று கருதுபவராக இருத்தல் வேண்டும். தாய்மொழியும், அம்மொழி பயிலும் நாடும், ஆவதும் அழிவதும் அம்மொழியாசிரியர்களையே சார்ந்துள்ளமையின் வகுப்பில் மாணவர்களுக்குக் கற்பிக்கும் ஒவ்வொரு நொடிப் பொழுதும் தாப் நாட்டிற்குத் தொண்டு செய்வதில் கழித்துக் கொண்டிருப்பதாக

நினைத்தல் வேண்டும். இல்லையேல் எவ்வளவு பயிற்சி பெற்றினும் திறம்படக் கற்பிக்கும் ஆற்றல் பெறுதல் அரிதே.

நடைத்திறன்: தமிழூப்பயன்படுத்தும் விதத்தைப் பிறர்க்குணர்த்துவதற்கு வழிகாட்டியாகவும் எடுத்துக்காட்டாகவும் விளங்குகிறவர்கள் தமிழாசிரியர்களே யாகையால், தமிழாசிரியர்கள் பேசுஞான்றும் எழுதுஞான்றும் சொற்களைத்திறன் படப்பயன்படுத்தல் வேண்டும் கமிழாசிரியர்கள் பேசும்பொழுது ஒவ்வொருஎழுத்தையும் நன்றாக உச்சரித்துச் சொற்களைப் பின்னட்படுத்தாமல் பேசுதல் வேண்டும். தமிழில் உலகுவழக்குத்தகுதி வழக்கு என இருவகையுண்டென்றும் ஆகையால் உலக வழக்கால், பாமரமக்கள் பேசுவதுபோலவே, பண்டிதர்களும் பேசுவது பிழைபாடன்றென வாதிப்போரும் உளர். அப்படியானால் கல்லாத பாமராக்கும் கற்றறந்த பண்டிதருக்கும் உள்ள வேறுபாடு, பேசும் சொற்களின் மூலம் அறிய முடியாதல்லவா? ஆனால் கல்லாதாரினின்றும் கற்றூரை வேறுபடுத்தும்பெருட்டு நூல்களிலுள்ளவாறே உரையாடிக்கொண்டிருத்தலும் தகுதி யன்று. சொற்களிலுள்ள ஒவ்வொருஎழுத்தையும் நன்றாக எடுத்தல், படுத்தல், நலிதல் தோண்ற உச்சரித்தலேபோதுமானது. கற்றேர் பேசுவதைச் செயியறும்பிறரும் அவ்வாறே பேசுத்தொடங்குவர். அன்றியும் “எழுத்து நடைவேறு, பேச்சுநடைவேறு; திருந்தியமுறையில் எழுதும் தமிழ் இறந்ததமிழே” என்றகவருன் எண்ணங்கள் மறைவதோடு எழுத்துநடையில் பேச்சு நடைபுகுந்து, மொழியும் சீர்குலையாது. தமிழாசிரியர்களும் வெளியிலொருவகையாகவும் வகுப்பிலொரு வகைபாகவும் பேசுவேண்டிய முயற்சிப்பாடும் கொள்ளவேண்டியதின்று. திருத்தமுறப் பேசுவதைக்கேட்கும் மாணவருடுக்கவர்க்கியறுவர் திருத்தமாகப்பேசுமுற்படின் சொற்களை வெற்றெனக் கொடுத்துப் பயனில் பாராட்டும் நிலை ஏற்படாது. அறிவிக்க விரும்புங் கருத்தின் ஆழத்தை அளந்து அக்கருத்தை விளக்குமாற்றிற்கேற்பத் தொடர்களில் சொற்களையமைக்குந்திறனும் தானே அக்கையும். பேச்சு நடைநன்றாகத்திருத்தமுறன் எழுத்துநடை திருத்த முறுதல் எனிதன்று. “கிட்கிடமும் கைப்பழக்கம் செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்” என்று ஆன்றேர் கூறியதும் இதனுலேயேயன்றே?

இலக்கியக் கல்வி: நம்நாட்டுப்பொறுமைகள் தமிழாசிரியராய் இருப்பவர்கள் தமிழிலுள்ள எல்லாவற்றையுமே அறிந்திருக்கவேண்டும் என்னின்கின்றனர். சோதிடநூல், மருத்துவநூல்

வான்றால் முதலிய எல்லா நூல்களிலும் வல்லுனராயிருத்தல் வேண்டும் எனதிர்பார்க்கின்றனர். அன்றியும் யாரே னும் ஒருவர் ஏதேனும் ஒருபாட்டைப் பாடியிருப்பினும் அப்பாட்டையும் தமிழாசிரியர்கள் அறிந்தவர்களாய் இருத்தல்வேண்டும் எனங்கிணைக்கின்றனர். சிலஜர்களுக்குச்சென்றால் அங்குள்ளவர்களிற்கிலர்தமிழறி வில்லார் பாடிய பிழைபாடுள்ள செய்யுட்களைக்கூறி பற்பல வினாக்களை எழுப்புவர். நுட்பமாய் விடைக்குறத்தவற்றின் எவ்வளவு கற்றறிந்தவராய் இருப்பினும் அவர் முன்னிலையில் தமிழறிவு அற்றவராகவே கருதப்படுவர். இன்னும் சிலர் கண்டமாத்திரத்தில் ஏதேனும் ஒரு நூலிலுள்ள ஒரு பாட்டின் முதலடியைக்கூறி அப்பாட்டைக்கூறும்படிக் கேட்பார்கள். நல்லவேலோயாக தமிழாசிரியர் நினைவிலுள்ள பாட்டாகவிருப்பின் தப்பிக்தார். இல்லையேல் முட்டாள்பட்டம் சூட்டிப்பரிக்கீக்கப்படுவர். இவைகளிலிருந்து நாம் அறிவுகென்னவென்றால் தமிழாசிரியர்களாயிருப்போர் தமிழ்நாற்கடலை நிலைகண்டுணர்ந்தவராக இருத்தல் வேண்டும் என்று பொதுமக்கள் கருதுகின்றனர் என்பதே. ஆனால் தமிழ்மொழி யானது அளப்பருங்கடல் என்பதை அவர் அறியார்போலும்! எத்துறைச்செல்லினும் அத்துறையின் கரைகாணச் சின்னுட்பல் பினிச் சிற்றிவுடைய மக்களால் இயலாவென்பதை அவர்களாறி யார். ஆனால் இன்னும்சிலர் அங்குசில இங்குசில மனப்பாடம் செய்தவராய்ச் செல்லுமிடகளிலெல்லாம் இசைக்கட்டுக்களைப்போல் பொருஞ்சூர்ச்சியின்றி அவைகளைச்சொல்லிப் பொதுமக்களின் நன்மதிப்பைப்பெறுவர்களும் உள்ளர். அதனால் தமிழாசிரியர்களாயிருப்பவர்கள் பொதுமக்களின் மதிப்பைப்பெற்றுமுடிய வில்லையேயென்று வருந்தவேண்டியதின்று. அவமதிப்பும் ஆன்றமதிப்பும் மிகைமக்களாற்கொள்ளற்பாலது அன்றே? தமிழாசிரியர்களின் குறிக்கோள், மாணவர்கள் விளங்குமாறு நன்றாகக்கற்பிக்கும் ஆற்றல்லற்று அவர்கள் நன்மதிப்பைப்பெறுவது ஒன்றேயாம், ஆகையின், பொதுமக்கள் மதிப்பைப்படிமுறைபேநிறுத்திகற்பிக்கும் தமிழாசிரியர் கல்விப்பரப்பை ஆராய்வோம். தமிழாசிரியராயிருப்போர் தமிழிலுள்ள இலக்கண இலக்கியங்களை நன்றாகக்கற்றறிந்தவராதல் வேண்டும். தமிழிலக்கியங்களில் நற்பயிற்சி பெற்றிருப்பதோடு அவைகளின் வரலாற்றறையும் அறிந்தவராதல் வேண்டும். இல்லையேல் தமிழ்ச் செய்யுட்களைக்கற்பிக்கு ஊன்று இடர்ப்பட்நேரிடும். சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தாரும், அண்ணுமலைப்பல் கலைக்கழகத்தாரும் தமிழாசிரியர்களாக, வருவோர்க்கென்வகுத்திருக்கும்

பாடத்திட்டம் சிலகுறைபாடுகளைப் பெற்றிருந்த போதிலும் கற் போர்க்குப்போதிய தமிழ்ப்பயிற்சியை அளிக்கக்கூடியதே ஆனால் கல்லூரியில் படித்ததோடு அனையாமல் வேலோதவரூது உண்ணு வதுபோல, நான் தவரூது தமிழ் நூலாராய்ச்சித்துறையில்பயிலுதல் வேண்டும். சுருங்கக்கூறின், தமிழாசிரியராக வருவோர் தமிழ் லக்கண இலக்கியங்களைக் குறைந்தது மும்முறையாவது படித்தி ருத்தலோடு வானுளுன்னவரைத் தமிழ்க்கல்வி ஆராய்ச்சியையும் கொண்டிருத்தல் பெருங்லன்பயப்பதாகும்.

பிறமொழிப்பயிற்சி : தாய்மொழியில் தேர்ந்த புலமையுற் றூர் தாய்மொழியைத்தவிர்த்த ஏனைய வேற்று மொழிகளில் ஏதேனும்ஒன்றைப்பயின்றவராயிருப்பின் தாய்மொழிச்சிறப்பைப் பின்னும் அறிந்து நன்குபோற்றுவதோடு பிறர் நன்மதிப்புக்கும் உள்ளாவர். ஆகையால் தமிழாசிரியர்களாயிருப்போர் பிறமொழி களில் ஒன்றைப்பேணிப் பயிலுதல் தவிர்க்கலாகாக்கடனாகும். இக்காலத்து இலக்கியவளம் செறிந்ததாகவும் உலகப்பொது மொழியாகவும் விளங்கும் ஆங்கிலத்தை ஒவ்வொருதமிழாசிரியரும் கற்கவேண்டிய இன்றியமையாமையையாவரும் அறிவர். ஆங்கிலத்தைப்பயின்ற பிறகு தாய்மொழியோடு தொடர்புள்ள பிறமொழிகளில் ஒன்றைப் பயிலுவதும் மிகையாகாது.

I. பொது.

வதுப்பில்நடந்துகோள்ளும்முறை : பண்டும் இன்றும் தமிழாசிரியர்களிற் சிலர் வகுப்பில் நடந்துகொள்ளும் திறனால், மாணவர்களின் பெருமதிப்பைப் பெற்றிருத்தலோடு கல்விக் கூடத்தலைவரினும் மிஞ்சிய செல்லாக்கை மாணவர்களிடையே மும் கொண்டு விளங்கினர—விளங்குகின்றனர். பல உயர்தாக்கல் விக்கூடங்களில், சில ஆண்டுக்கட்டு முன்வரையில்—என் இப்பொழுதும்கூட—தமிழ் வகுப்பு என்றால் அஃதும் ஒர் விளையாட்டு வகுப்பாகவே கருதப்பட்டுவந்தது—வருகின்றது. விளையாட்டுக் கூடத்திலாவது ஒழுங்கும் அமைதியும் நிலவும். ஆனால் தமிழ் வகுப்போ ஒழுங்கும் அமைதியும் நிலவாத ஒர் குறும்புக்கூட மென்றுதான் மாணவரும் பிறரும் நினைத்தார்கள்—நினைக்கின் ஒருக்கள். படிப்பைத்தவிர பிற எல்லாச்செயல்களும் செய்வதற் குரியகாலம், தமிழ் வகுப்பிற்குரியகாலந்தான். பிறவகுப்பிக்களில் அறைநிறைய காணப்பட்டவர்கள், தமிழ்வகுப்பிலோ அங்கொரு வர் இங்கொருவராகத்தான் வீற்றிருக்கக்காணலாம். ஏனெனில், தமிழாசிரியர்கள் மாணவர்பால்கொண்ட கழிபேரிரக்கமும், மாணவர் தமிழாசிரியர்பால் அச்சம்கொள்ளாமையும், பாடம் தாய்மொழியாயிருப்பதுமேயாம். தமிழாசிரியர்கள் மாணவர் பால் காட்டிய இரக்கமனப்பான்மையால், மறந்தும் அவர்களைக் கடிந்துபேசார். அச்சத்தால் அன்பு உண்டாகாமல் அன்பால் அச்சம் தோன்றவேண்டுமென நினைத்தனர்போலும் ! இன்றைக் குப்பர்ட்டுவேண்டாமென்றால் சரியென்பதும், நீர் வேட்கையுற் றேரும் என்றால் சென்றுவாருங்கள் என்பதும், சில தமிழாசிரியர்களுக்கொண்ட ஒழுகலாற்றுச் சிலர்க்குறக்கேட்டுள்ளேம். உண்மையாயின், காரணம் என்னை? மாணவர்பாற்கொண்ட பேரான்பே, அளவுகடந்து எதுவும் பயனுறுத்துபோலவே தமிழாசிரியர் மாணவர்பால் காட்டிய அளவுகடந்த அன்பும் பயனற்ற தாகி, தமிழாசிரியர்களையும் பயனற்றவர்களாகக்கருதச் செய்து விட்டது, ஆயினும் அக்காலம் சென்றுவிட்டதென்னலாம். முற்காலத்தில் தமிழாசிரியராய் வந்தவர்களில் பெரும்பாலோர் முதுமை நோக்கிச் செல்கின்றவர்களாகவும், தற்கால உயர்தாக்

கல்விக்கூடத்தில் பயின்றுபிரதவர்களாகவும், இருந்தமையின் வெளுத்ததெல்லாம்பால் என்றெண்ணும் சிரியகுணத்தால் இளஞ்சிருக்கன் தாமே என்றெண்ணி இரக்கம்காட்டி வராற்ற முற்றனர். ஆனால் இக்காலைத்தமிழாசிரியராய் வருவோரெல்லாம், இளைஞராயிருப்பதோடு, கல்விக்கூடமாணவர் நிலையிலிருந்தவராகவோ, அவர்கள் குறும்பையற்றிந்தவர்களாகவோ இருக்கின்ற மையின், மாணவர்கள் குறும்பையற்றிந்து முளையிலேயே கிள்ளி விடுகின்றனர். ஆயினும் சிலர், அளவுகடந்த அன்பாலன்றே நம் முன்னோர், இடர்ப்பாடுற்றனர் எனக்கருதிக் கடுசினத்தோற் றத்தைக் கொள்ளமுயில்கின்றனர். அதுவும் நல்லதன்று.

மாணவர்கள் தமிழாசிரியர்பால் அச்சம்கொள்ளாமைக்குக் காரணம், பல வெனினும் சிலகூறுதும். தேர்வுக்காலத்தில், பிற பொருள்களில் எண்கள் நிறையப்பெற்றுக் தமிழில் எண்கள் குறைவுற்றிருப்பின், அதைப் பொருட்படுத்தாது மேல் வகுப்புங்கு மாற்றவிடுவதும், தமிழாசிரியர் வகுப்பாசிரியராய் இல்லாமலிருப்பதும், அதன்பயனும், தகுசிச்சீட்டு, நடத்தைச்சீட்டு, முகவிய வற்றற்கும் தமிழாசிரியர்க்கும் தொடர்பு இல்லாமலிருப்பதும், தலைமையாசிரியர்கள் தழிமூப்பற்றிய செயல்களில்கூடத் தமிழாசிரியரைக்கலவாமல் செயலாற்றுவதும், ஏஸ். டி. ஆசிரியர்களிடம் காட்டும் மதிப்பு, தமிழாசிரியர்களிடம் காட்டாமல் புறக்கணிப்பதும், பிறவுமாம், அன்றியும், தமிழ்மொழி தாய்மொழியாயினமையின், ஆங்கிலத்திற்கு, ஆங்கில ஆசிரியரின் உதவி பெரிதும் வேண்டப்படுவதுபோல், தமிழிற்குத் தமிழாசிரியரின் உதவிவேண்டியதில்லையென்று மாணவர்கள் கருதுவதும், நாம் அறிந்ததைத்தானே சொல்லுகின்றூர் என்னண்ணி தமிழாசிரியர் உகவிபெரிதும் வேண்டியதின்று என அலட்சியமனப்பான்றை கொள்ளுவதும், தமிழாசிரியரிடம் அச்சம் கொள்ளாமலிருத்தற்குத் துணைபுரிவன. தமிழாசிரியர்கள், மாணவர்கள் தம்மைக்கண்டால் அஞ்சவதில்லையே யென்று வருந்துதேண்டியதில்லை. இம்முறையில் தமிழாசிரியர் ஏனைய ஆசிரியரினும் மேற்பட்டவரைக்கருதி மகிழ்வுறலாம். ஏனெனில், ஆசிரியர் மாணவர்களிடையே அவர்களுடைய நண்பறைப்போல் பயிலவேண்டியவர் அன்றே! நண்பரிடத்தில் அச்சம் தோன்றுவது உலகவியல்பன்றே!

ஆகையின், தாம், மாணவர்கள் கற்பதில் அடையும் இடைகளைக் களையவே, அவர்களிடையே இருப்பதாகவும், அவர்கள் கல்விக்கு உறுதுணையாளராக அமர்த்தப்பட்டிருப்பவர்களே யன்றிப் பிறரல்ல ரெஞ்சும், வழிகாட்டியர்கவும், நண்பராகவும், கருதப்படத்தகுந்தவர்களைன்பதையும் தமிழாசிரியர்கள் மாணவர்கள் உணருமாறு செய்யின், மாணவர்கள் அவர்களை நன்கு மதித்துப் போற்றுவர் என்பதில் எட்டுணையும் ஜயமின்று.

குரல்:- ஆசிரியரின் இன்றியமையாக் கருவி அவருடைய குரலே. ஆசிரியர் மாணவரிடை பெறும் மதிப்பும், மாணவர் ஆசிரியரால் பெறும் முன்னேற்றமும், அக்குரலைப் பயன்படுத்தும் முறையைப் பொறுத்ததேயாம். முறையே கற்றுணர்ந்த நன்கு கற்பிக்கும் வகையறந்த ஆசிரியர்கூட, வகுப்புக்கேற்ற வாறு தம் குரலைப்பயன்படுத்தும் வகையற்யாது, இகழுப் படுகின்றனர். சிலர், முன்வரிசையிருவிக்கும் மாணவர்கள்கூடத் தெளிவாக அறிந்து கொள்ளக்கூடாதமென்குரலில்பேசுகின்றனர். ஆனால் மற்றும் சிலர், வாயைத்திறந்தால் “வெண்கலக்கடையில் யானை புகுந்தது போல்” பள்ளிக்கூட முழுவதும் அவருடைய குரலே எதிரொலிக்கப்பட்டு வேறு வகுப்புகள் நடைபெறவதற்கு முடியாதவகையில் பெருங்குரலெடுத்துப் பேசுகின்றனர். இங்கூறிய இருபாலாரும் வேண்டப்படாதவரே. ஆகவின், தம் வகுப்பிலுள்ளோர்க்கு மட்டும் புலன் ஆகும் முறையில் தம்குரலைப்பயன்படுத்தல் வேண்டும். பெருங்குரலுடையோர்முயன்றுல் குரலை வேண்டியவாவிற்குக் காழுத்திக்கொள்ளுதல் எனிதே. ஆனால், மென்குரலுடையோர் உரப்பிப்பேசுமுயலுங்கால் தொடக்கத்தில் சிறிது துன்புறங்கூடும். நாள்டைவில், அச்சிறு துன்பமும் அகன்று, தகும் குரல் பெற்று விடுவர். மென்குரலுற்றேர், நாடோறும், தம்கொண்டையை உப்பு நீரால் கழுவிவரின் பெருங்குரலடைவர் என அறிந்தோர்க்குறவர். பேசும்பொழுதும் சில விதிகளைக்கைகொள்ளல் வேண்டும்; ஆம்ந்து மூச்சவிட்டு, மூச்சப்பை நிறைய காற்றை உட்கொண்டு பேசத்தொடங்கல் வேண்டும்; அன்றியும் ஒவ்வொரு ஒலியையும் நன்கு உச்சரித்தல் வேண்டும்; எழுத்தின் வரிவடி வத்தில் பகுதி மறைந்திருப்பின் எவ்வாறு விளங்கிக்கொள்ள முடியாதோ அவ்வாறே, ஒசி வடிவிலும் பகுதி மறையிலும், பிறரால் விளங்கிக்கொள்ள முடியாதன்றே? ஒலியும் எழுத

தின் வடிவம் என்பதை உணர்ந்து, அவ்வொலி வடிவமுழுதும் புலனுமாறு பேசுதல் வேண்டும். பேசுதல் வேண்டுமே யொழியக் கத்துதல் கூடாது. அவ்விதம் பேசுங்கால், வகுப்பின் கடைசி வரிசையிலுள்ள மாணவர்வரையில் நோக்கைச் செலுத்துதல் வேண்டும்; ஒலிகளின் சேர்க்கையே சொற்களாகையால், சொற்களைத்தக்க முறையில் வழங்கின் ஒலி அலை ஒழுங்காகச் செல்லும்.

எழுத்தொலையானது, “உந்தி முதலா முந்துவளி தோன்றித் தலையினும் மீடற்றினும் நேஞ்சினும் நிலைஇப் பல்லும் இதழும் நாவும் மூக்கும் அண்ணமும் உளப்பட எண்முறைநிலையான் உறுப்புற்றமைய”, உண்டாகின்றமையின் பேசும்தோறும் அயர்வுண்டாகும். அவ்வயர்வு வராமல் தடுப்பதற்குத்தக்க முறையில் வேண்டுமாலில் சொற்களை வழங்க முயலுதல்வேண்டும். பொருளைச் செலவழிப்பதில் செட்டாயிருப் பவர்—வீணைகச் செலவு செய்யாதவர்—பெருநன்மையடைவது போல் சொற்களை வழங்குவதிலும் செட்டாயிருப்பவர் பெருநன்மையடைவர். ஆசிரியரிடக்தே காணப்படும் குறைகளில் ஒன்று, வகுப்பில் ஒபாது பேசுதல் என்பர், மாணவர்களைப் பேசாப்பாவைசாக வைத்துவிட்டு, ஆசிரியர்கள் ஒழிலின் றிப் பேசுவதால் ஆசிரியர்கள் களைப்புற்றுப் பின்வரும் வகுப்புக்களில் கற்பிக்கும் திறனிழுந்து வாளா அமர்கின்றனர். அங்காலையில் சிறுவர்கள் வேறு வேலையிலீடுபட்டுக்கூச்சலுண்டாக்குவர். வகுப்பின் அமைதியும் கெட்டுவிடும். சிறுவர்கள் சுறுசுறுப்பில் குரங்கையொத்த வர்களன்றே? குரங்குகள் வாளாவிருக்கக் கண்டதுன்டோ? வாளாவிராது ஆசிரியர்கள் ஒபாது பேசிக்கொண்டிருப்பின் மாணவர்கள் ஊக்கம்குண்ற உறங்கம்கொள்ளத் தலைப்படுவர். ஆதலின், ‘மிகைப்படக்கூறல் கூறியது கூறல் மாறு கோளக்கூறல் வழூச்சொற் புணர்த்தல் வெற்றேனத் தோடுத்தல் மற்றேன்று விரித்தல்’ முதலியவற்றையகற்றி, ‘குரங்கக்சோல் வல்விளங்க வைத்தல்’ கொண்டு கேட்டோர்க்கினியை தரும் சொற்களை வழங்கி மாணவர்களீடும் பேச வைத்தல் வேண்டும்.

மாணவர்களைப் பேச வைத்தல்: கற்பித்த பாடங்களில் தக்க வினாக்களை எழுப்பி மாணவர்களை விடை-கூறுப் படிச் செய்தலே அவர்களைப் பேசவைக்கும் முறையாகும். கற்பிக்கும் பாடங்களிலும், அறிந்தவற்றின் துளைகொண்டு வினாக்

அற்யாதவற்றை அவர்களே அற்யுமாறு செய்தல் கற்பிக்கும் முறைகளிற் சிறந்ததொன்றனக் கூறுவர். ஆகவின், அற்யாத வற்றை அற்விப்பதிலும், அற்ந்தவற்றை நிலைக்கச் செய்தலிலும் வினாக்கள் பெருந்துள்ள செய்யும். வினவுதல் எளிது விடையளித்தல் அரிது என்பர். ஆனால் ஆசிரியத்துறையில் வினாவுதலும் அவ்வளவு எளிதானதோர் செயலன்று, தக்க முறையில் வினா வுதலும் தனிக்கலையென்பர். அவ்விதம் வினாவுதல் எல்லாராலும் இயலாத்தனவும், ஆசிரியர்பால் தானே அமையவேண்டியதனித் திறன் என்றும் கூறுவர். தானே அமையாவிட்டும் முயன்றால் வினாவுதலிலும் வல்லுநர் ஆகலாம் என்பதில் ஐயமின்று முயன்றால் முடியாதனவுமாவோ? வினாக்கள், சுருக்கமாகவும் விளக்கமாகவும் விடையை எளிதில் உணர்த்த வல்லனவாகவும், இருத்தல் வேண்டும் என்பதை உளத்திற்கொண்டு வினவுதல்வேண்டும். வினவும் முறையில் வெற்றியுறவேண்டுமானால், கற்பிக்கும் பாடங்களை எல்லாவகையானும் ஆராய்ந்து ஐயமற உளத்தில் அமைத்துக் கொள்ளல்வேண்டும். பாடங்களை நன்கு அறிந்திருப்பது போலவே மாணவர்களின் திறனையும் நன்கு அறிதல்வேண்டும். கற்பிக்கும் பாடங்களில் எப்பகுதியை எம்மாணவர்கள் எளிதிலெந்தவர் எப்பகுதியை எம்மாணவர்கள் எளிதில்லிய மாட்டார்களென்பதை ஆசிரியர் அளவிட்டு வைத்தல் வேண்டும். இதுவே ஆசிரியர் கழஞ்குள்ள தனித்தகுதி. ஒரு பொருளைப்பற்றிப் பல்லாற்று னும் ஆய்ந்து உளத்தில் அமைத்துக்கொள்ளுகிறது எவர்க்கும் கூடும். ஆனால் மாணவர்களின் கருகி நிலையை யற்றல் அவர்களுடன் பயிலும் ஆசிரியரால் தான் முடியும்.

வினவும் ஞான்று, இன்னாணவரைத்தான் வினவுகின் தீரும் என்று அற்யாதவாறு வசுப்புமுழுவகையும் நோக்க வினவுதல் வேண்டும். வகுப்பிலுள்ளோர் அனைவரும் தெரிவாகக் கீகட்டுணரும் குரலில் வினாவுகல் இன்றியமையாதது. அவ்விதம் வினாவிய சில வின்டிகள் கழித்து, விடையற்றோரைக்கையுயர்த்தச் செய்துபார்க்கப்பிற்கு, தாழ்த்தச் செய்துவிட்டு, எவரே னும் ஒருவரைக் கூறும்படிச் செய்தல் வேண்டும். மையர்த்தியவர் ஸிற்றூன் கேட்கவேண்டும் மென்பதில்லை. அவ்வாறு செய்யின், கையுயர்த்தாகவர் தமக்குக்கவல்லையில்லை யென்று வாளாய் இருந்து சிடுவர். ஊக்கத்துடன் படிப்பவர்களும் கூரிய மதியுடையவர்களுமே பயனுற்று, அல்லாதார் கடைத்தேறும் வகையற்று

அல்லது ருவர், ஆதலின் ஆசிரியர்கள், ஊக்கமிலாதார்க்கு ஊக்கம் ஊட்டிக்குறைமதியுடையோரெனக் கருதப்படுவனர் நிறைமதியுடையோராகச் செய்வதே, தம்பெருங்கடனெனக் கொண்டு, உழைத்தல் இன்றியமையாததாம் ஆதலின், கையையுயர்த்தச் செய்தல் வாயிலாய், விடையிறுக்கும் கிறனுடையோரை அறிந்த பிறகு, விடையிறுக்கும் கிறனில்லை யெனக்கருதி கையையுயர்த்தாது அமர்ந்திருப்பவர்களை நோக்கி, விடைகூறும்படியாகக் கேட்டின், அகற்குமுன் அதைப்பற்றியே கிந்தனை செய்யாமல் ருப்பினும் கிந்திக்கத் தொடங்குவர். சிலர் தக்கவிடையை அறிந்து வைத்தும், சரியோ தவரே வென் ஐயுற்றுக்கையையுயர்த்தாது இருந்திருப்பின், கேட்டவுடன் நினைத்தவிடையைக் கூறுவர். சரியாக இருப்பதையறியின் பின்னும் ஊக்கமுடையோராய்க் கேட்கும் வினாக்களுக்கு விடையிறுக்கத்தவரூர். இன்னும் சிலர் வினாவிற்கேற்ற விடையை அறியாமலும், அதைப்பற்ற நினைப்பதற்கே முயற்சி எடுக்காமலும், தெரிந்தவர்க்கோல் பாவனை செய்து கையையுயர்த்தி ஆசிரியரை ஏமாற்றமுயலுவர். அத்தகையோரைக்கண்டு, ஏமாற்றும் பான்மையை வெளிப்படுத்தின் பெருவெட்கமுற்று, உடன் மாணவர்களின் பரிகசிப்புங்கள்கி, பின்னும் அக்குற்றத்தக்கச் செய்ய கிந்தையிலும் எண்ணார்.

வினாவிய உடனேயே மாணவர்கள் விடை கூறல் வேண்டுமென எதிர்பார்த்தல் கூடாது. திறமையுள்ளவரெனக் கருதப்படும் மாணவரும் வினாவியவுடனே கூறும் திறனற்று விழிப்பர். ஆதலின், கேள்விகளை மாணவர்கள் நன்றாக உணரும்படியாகச் சொல்லிய சில நொடிகள் கழித்தே விடைகூறச் செய்தல் தங்கதாகும். விடைகூறும்போது, வினாவிற்குரிய விடைமுழுவதையும், மாணவர்களேயே கூறுமாறு செய்தல் நன்மைபயப்பதாகும். மாணவர் விடைகூறக்கொடங்கியவுடன், தக்கவிடை அல்லது நாம் ஏதிர்பார்த்த விடையைத்தான் கூறுகின்றார் என அறிந்தவுடன், விடைமுழுவதையும் கூறிமுடிப்பதற்குள் அமரச் செய்தலாகாது. முற்பகுதி சரியாகவும் பிற்பகுதிதவறுடையதாகவும் இருக்கலாம். முற்பகுதி கூறியவுடன் அமரச் செய்யின், தவரூனபிற்பகுதிக்கையும் சரியெனக்கருதி விடுவரன்றே? அன்றியும் மாணவாகள் வகுப்பில் பேசுவதற்கு வாய்ப்பு, விடைகூறும் கேரமதவிர வேறில்லை. அவ்விடைகூறுவதையும் சருக்கி அமரச் செய்யின், எவ்விதம் பேசும் வகையறவர். அவ்விதம் வகுப்பில்

பேசிப்பழகாத காரணத்தினாற்றுன், வகுப்பிலும் வெளியிலும் பிறர்கேட்கும் கேள்விகளுக்கு விடைதெரிந்தும் சரியாகக் கூறும் திறனற்று, மூங்கைகளாகின்றனர். பிறருடன் உரையாடுவதற்கும் வாய்த்திறக்கங்கூசுகின்றனர். அப்படி வாயைத்திறப்பினும், தடுமாற்றமும் சொற்பிழைகளும் கணக்கில்லாங்கா: எத்துணையோ நுட்பமதிப்படைத்த மாணவர்கள், வேலைதேடிச்செல்லுங்கால்; வேலைகொடுப்போக் கேட்கும் வினாக்களுக்கு, வகுப்பில் விடை கூறிப்பழகாத காரணத்தால், உடனே தக்க விடையிருக்கத் தயங்கித்தம் வானுளைப் பாழாக்குகின்றனர்களே? ஆதலின் எல்லா மாணவர்களையும் அவர் நினைத்த விடைமுழுதும் கூறச் செய்து, பின்னரே சொற்பொருட் பிழைகளைத்திருத்துதல் ஏற்றதாகும். பிழைகளைத் திருத்துவதும், ஆசிரியரே செய்யாமல் பிறமாணவர்களைக் கொண்டு செய்தல் மாணவர்க்குப் பெருங்களன் பயப்பதாகும். ஒருமாணவர் கூறும் விடைகளிலுள்ள பிழைகளை மற்ற மாணவர்களைக்கொண்டு கிருக்கச்செய்தால், ஒருவர் விடை கூறும்போது, ஏனையோரும் அவ்விடையை உற்றுக்கேட்டல் வாயிலாய் வகுப்பில் கவனமுள்ளவர்களாயிருப்பர். அனைவரும் தெள்ளிதில் உணரும்படியான எடுத்த குவில் சொல்லுமாறு செய்தலில் தவறுதல் கூடாது. எவரே னும் கவனமற்றிருப்பின் ஒருவர் கூறிய விடையை அவர் கூறியவாறோ கிருப்பிக்கூறுமாறு செய்தல் வேண்டும். அப்பொழுது அவர் தம் கவனமில்லாதத் தன்மைக்கு வருந்தி, வகுப்பில் கவனத்தைச் செலுத்துவர். மாணவர் விடை கூறுங்கால் ஆசிரியர் எதிர்பார்த்ததினும் தக்கதாய் இருப்பின், அதை ஏற்று அம்மாணவரைப் பாராட்டல் வேண்டும். சிலர் அவ்வாறின்றி ஆசிரியர் நினைத்தவிடையை எதிர்பார்த்து, மாணவர் கூறிய தக்க விடையை பொய்க்காரணம் கூறி இகழு முயலுவர். அவ்விடைப்பு ஆசிரியர்க்கு இழுங்கு விளைப்பதோகும். தவறுவது மனித இயல்பு; முக்குணவயக்தான் அறிவுகிலீமாற்படுதலுமுண்டு. ஆதலால் ஆசிரியர் நினைத்த விடையிலும் சிறந்த விடையை மாணவர் கூறுவதால், மாணவர் ஆசிரியரை விட உயர்ந்தவராய் விடமாட்டார். ஆனால், தகாவிடையைச் சொல்வன்றாயால் தகுந்ததாகச் செய்யின், அறியாமாணவர்களை மெய்யினின்றும் பிறழுச்செய்து தவறைச் சரியென்றும்பச்செய்த குற்றத்திற்கு ஆசிரியர் ஆளாகுவர். சொல்வன்றும் யால் மறைக்கமுடியாவிடின். அறியாமை பின்னும் வெளிப்பட்டுப் பெருகி மாணவர்களின் எள்ளற்கிலங்காவர். ஆதலின், தவ

நைத்துவமிக்க ஒப்புக்கொள்ளுதலே பல்லாற்றுனும் நேரிதாகும். அதனால் ஆசிரியரின் பெருந்தன்மை வெளிப்பட்டு, மாணவரின் உளம் ஆசிரியர்பாற் பிணிப்புறும்.

கற்பித்த பாடங்களில் கேள்விகளை எழுப்பி மாணவர்களின் நிலையை யறிந்து அதற்காவன செய்தறிந்து புதிய பாடங்களைக் கற்பிக்கவேண்டும். இல்லையேல் ஆசிரியர் எவ்வளவு நன்றாகக் கற்பித்திருந்த போதிலும் மாணவர்கள் பயன்பெறாது ஒழிவிர். கற்பித்த பாடங்களில் கேள்விகள் எழுப்பத்துவறின் அப்பாடங்களைப் படித்தவில் ஊக்கங் காட்டாது ஒதுக்கி விடுவர். ஆசிரியர்களே வினவுதலோடு மாணவர்களையும் ஒருவர்க்கொருவர் வினவு மாறுசெயின், மாணவர்கள் உள்ளக்கிளர்ச்சி நொண்டு நகைமுகம் தோற்றிப்பின்னும் தம்படிப்பில் பேரூங்கம் காட்டுவர் “வினுதல் வினுயவை விடுத்தலேன்றிலை, கடனுக் கோளினே மடநனியிக்கும்” என்ற ஆன்றேர் உரையும் இங்குச் சிந்திக் கற்பாலது.

பாடக்குறிப்பு:- (Notes of lesson) தமிழாசிரியர் தமிழ்ப் பெருங்கடலை நிலைகண்டுணர்ந்த சீரிய புலவராயிருப்பினும், வகுப்பில் கற்பிக்கப் போகும் பாடங்களை, வீட்டில் ஒரு முறையேனும் படித்து, வகுப்பின் தகுதியையும், பாடங்களின் இயல்பையும் ஒப்பிட்டு, இப்பாடங்களை எம்முறையில் கற்பித்தால், இவ்வகுப்பு ஏற்கும் என்பதை நன்கு சிந்தித்து உள்தினில் அமைத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும். இம்முறை நம் பண்டைக் கமிழாசிரியர்கள் கையாண்ட தொன்றேயன்றப் புதிதல்ல தென்பதை “உரைக்கப்படும் போருள் உள்ளத்துமைத்து, விரையான் வெகுளான், விஞாமலி முகமலர்ந்து கோள்வோன் கோள் வகையறிந்தவனுளங் கோளக்கோட்ட மின் மனத்தினால் கோடுத்தலேன்ப” என்ற ஆன்றேர் வாக்காலத்தியலாம். ஆனால் இக்காலை, அவ்விதம் உள்திலமைத்ததை, குறிப்புப்புத்தகச்தில் குறிக்கவேண்டு மென்கின்றனர். ஏனெனில், கற்பிப்பதற்குரிய வற்றை வீட்டில் சிந்தக்குப்பார்த்தமையைத் தலைமொயாசிரியர் முதலியோர்க்கு அறிவித்தற்பொருட்டே: அக்காலை, தமிழாசிரியர் எவர்க்குர் கீழ்ப்பட்டு வயிற்றுப் பிழைப்பின் சிமித்தம் பிறர்க்குப்பாடம் சொல்லவில்லை. ஆகையால் அவர்களை மேற்பார்வை செய்தவர்கள் யாருமில்லர். அதனால் அவர்கள் கடமையை

புணர்ந்து ஆற்றும் செயலைக் குறிப்பெடுத்துக் காட்டவேண்டிய சிலைக்காளாகவில்லை. ஆனால் இக்காலை, முற்றுமே மாறுபாட கடந்துள்ளது. அதன் பயனும் எல்லாத்தமிழாசிரியர்களும் கடந்திந்து செயலாற்றும் சீல முடையவர்கள் தாமா? என்று வினவு வேவார்க்குத்தக்க பதிலளிக்க வியலாமல் தயங்கவேண்டியுள்ளது. அப்படியும் காலத்திற்கேற்பப் பிற ஆசிரியர்களைப்போல் தமிழாசிரியர்களும் குறிப்பெடுக்கக் கடமைப்பட்டவர்களே.

இக்குறிப்பெடுப்பதால் புகழைக்கொல்லும் பொச்சாப்பு மிகக்கார் பெருங்கமையிடவர். பல கலை நூற்களை உள்ளத்தே அமைத்துக்கொண்ட பெரியோரும் ஒரு அவையில் பேசுகற்கு வேவண்டியவற்றை; வீட்டில் நன்றாகச் சிந்தித்துக் கொண்டு வந்திருக்கபோதிலும், மேடை மீது ஏறியதும், நினைத்தவற்றுள் பெரும் பகுதியோ சிறுபகுதியோ நினைவிற்கு வாராமல் மறைந்து சிடுகின்றன அவ்வாறே தமிழாசிரியர்களும், மாணவர்க்குக் கற்கிக்க வேண்டுமென்று நினைத்தவற்றை யெல்லாம், வதுப்பில் நற்பிக்கத் தொடங்கியதும், கூறுவதற்கு இயலாமல் இடர்ப்பட நேரிடுமென்றோ? ஆகவின் அக்காலை, பாடக்குறிப்பு உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல் துணைபுரியுமென்றோ?

இப்பாடக்குறிப்பெழுதும் நூன்று, வகுப்பில் கொடுக்கப்படும் நேரம் எவ்வளவு? அந்நேரத்திற்குள் எவ்வளவு பகுப்பு நற்பிக்கலாம்? எப்பகுதி விரித்துக் கூற வேண்டியது? எப்பகுதிச்சுருக்கிக்கூற வேண்டியது? என்பவைகளை உளத்திற்கொள்ளுகல் இன்றியமையாதது. இல்லையேல், சுருங்கச்சொல்லி பின்குவனவற்றை விரித்துக் கூறிங்காலத்தைக் கழித்துவிட்டு விரித்துக்கூறுவனவற்றைச் சுருங்கிக் கூறுவதற்கும் நேரமின்றி மனியடித்துவடன் எழுந்து செல்ல நேரிடும். பாடக்கில் நீதாடர்பு கூண்டுள்ள நாட்டுவரலாறு, புராணவரஸாறு, மேற்கொட்டசெய்யுள், எடுத்துக்காட்டு நிகழ்ச்சி, சொல்லிவக்கணக் குறிப்பு, சொற்பொருளங்கை, இன்னேரன்னவற்றை ண்ணகு தெளிந்து குறிப்பில் பொற்குத்துக்கொண்டால்ந்து வகுப்பில் இடர்ப்படாமல் இருக்கல் அரிதே. வகுப்பில் மாணவர் முன் இடர்ப்படின், மாணவர் ஆசிரியர்பாற் கொண்டுள்ள நன்மதிப்பு நங்கத்தலைப்பட்டு வகுப்பின் அமைதிகுலைந்துவிடும். வகுப்பில் கூறவேண்டியவற்றை நன்கு சிந்தித்து ஒழுங்கு செய்து

குறிப்பிற்பொறித்துக் கொண்டவற்றிற்குப் புறம்பானவற்றை இன்றியமையாமை நேரங்களால் நிற வசூப்பில் கூறுதல் நலமுடைத்தன்று. சிலர் கற்பிக்க வேண்டியவற்றிற்குப் புறம் பானவற்றைக் கூறிக்காலத்தை பிழுந்துவிட்டு முடிவில் உரிய காலத்தில் பாடத்தை முடிப்பதற்கு முடியாமல் அல்லது ருகின்றனர். ஆதலின் இத்தகையோர் பாடக்குறிப்பின் வழியே செல்லின் தாழும் மாணவரும் பெருநலனடைவர்.

கரும்பலகை: “வசூப்பில் கற்பிக்குங்கால் தமிழாசிரியர்கள் கரும்பலகையைப் (Black-board) பயன்படுத்துவதில்லை” என்ற குறைங்கு ஆளாக்கக்கூடிய தமிழாசிரியர்கள், திலரோ பலரோ இருங்கின்றனர். அவர்களைக் கரும்பலகையைக்கையாடா மற்ற செய்வன சிறுசோம்பலும், கரும்பலகையில் எழுதுவதால் பயன்னேன் ருமில்லை என்ற நினைவுமேயாம். உளம்வைப்பின் ஒருநெநாடியிற் சோம்பரையகற்றவிடவர். கரும்பலகையில் எழுதுவதால் மாணவர் அடையும் பயனை உயர்த்துவாரின் அறியாமற்போகார், தமிழ் மொழியானது இயல், இசை, நாடகமென முக்கிறப்படுமெனவும், அவற்றுள் நாடகத் தமிழ் கல்வியறிவில்லதார்க்குக் காட்சியால் பயனளித்து வந்ததென்றும் அவர்கள் அறியாததல்ல. ஆதலின், அறிவுங்கிறவுரை மாணவச்சிறார்களும், செனியாற் கேட்டறிவதோடு கண்ணாற்பார்த்தறியின் பெருநலனடைவர் என்பதுத்தென்னிதிற் புலனும், வகுப்பு உயர் உயரக் கரும்பலகையைப்பயன் படுத்தலையும் குறைத்துக் கொள்ளலாம்.

அருங்சொற்களின் பொருள், இலக்கணக்குறிப்பு, மேற்கோட்செய்யுள், எடுத்துக்காட்டும் வரலாற்றுத்தொடர்புக் குறிப்பு முதலியவற்றை வாயால் சொல்லுவதோடு கரும்பலகையிலும் எழுதினால் மாணவர்கள் உடனத்தில் நன்கு நிலைபெறுவதற்கும், பிழையின்றி அவர்கள் எழுதிக்கொள்ளுவதற்கும் ஏதுவாகும்.

சிறுவகுப்புமாணவர்களுக்கு விளங்காத சில நிகழ்ச்சிகளைக் கரும்பலகையில் ஓவியம் வரைந்து காட்டின் எளிதின் விளங்கிக் கொண்டு புன்னகை பூத்த முநங்களுடன் விளங்குவர்.

தமிழ்ப் போராசிரியர் திரு. நமச்சிவாய முதலியார் அவர்கள் எழுதிய ஆரூம் பாடப்புத்தகத்திலுள்ள குரங்குப்பர்லம் என்ற பாடத்தைக்கற்பிக்கும் ஞான்று, குரங்குகள் எவ்விதம் பாலமாக

அமைந்தனவென்பதையும், பாலமாக அமைந்த குரங்குகள் எவ்விதம் சிற்றுற்றைக்கடந்தனவென்பதையும் பலத்தடவை நன்கு விளக்கிச் சொல்லியும், மாணவர்கள் நன்கு உணர்ந்துகொள்ள வில்லை. பின்னர், ஒரு சிற்றுறு வரைந்து, அவ்வாற்றின் இருக்கரையிலும் இரு மரங்களைக்காட்டி, குரங்குகள் உள்ள கரையின் மரக்கிளையோன்றில் வலியகுருங்கொன்று பற்றிக்கொண்டு தொங்குவதுபோலும் அதன்பின்னை இன்னேரு குரங்கும் அக்குரங்கின் பின்னைப் பிறிதொரு குரங்குமாக ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நிலம் வரையில் கயிறுபோல் தொங்குவதுபோலும் வரைந்து, மறுகரையிலுள்ள மரத்தின் கிளையை ஊசலாடி எவ்விதம் பற்றின வென்பதையும், பற்றிப்பாலமாக அமைந்த பிறகு, பெண் குரங்குகளும் குட்டிகளும் கடந்த பிறகு, பாலமாக அமைந்த குரங்குகளில் முதற்கரை மரக்கிளையைப்பற்றியிருந்த குரங்கு பிடிப்பை விட்டவுடன், மறுபடி கயிறுபோல் தொங்கியதையும், பின்னர் அவை ஒவ்வொன்றாகக் குதித்துச் சென்றதையும், வரைந்து விளக்கியவுடன் மாணவர்களும் அடைந்த மகிழ்ச்சி அளவிட்டு ரைக்கும் தரத்ததன்று.

இவ்வாறு படம் வரையும் வாய்ப்பு நேர்ந்துழி மாணவர்களையும் வரைந்துகாட்டுமாறு செய்தல்வேண்டும். ஆசிரியர்கள் கரும்பலகையைப் பயன்படுத்துவதுபோலவே ஆசிரியர் முன்னிலையில் மாணவர்களும் கரும்பலகையைப் பயன்படுத்தும் வகையிற்கற்பிக்கவேண்டும்.

II. சிறப்பு.

இஞ்ஞான்று நடுத்தர உயர்தரக் கல்விக்கூடங்களில் தமிழ் மொழியானது செய்யுள், உரைநடை, இலக்கணம், கட்டுரை, மொழிபெயர்ப்பு என ஐவகையாகப் பிரிக்கப்பெற்றுக் கற்பிக்கப் பட்டு வருகின்றது. அவற்றுள்,

1. செய்யுட் கற்பிக்கும் முறை: செய்யுள் என்பது இலக்கியத்தின் ஒரு பகுதியாகும். பெருந்துயரகற்றி, அறங்குடிநாட்டி உளச்சுருள் விரிக்கும் நலத்தகு இலக்கியத்தின் ஒரு பகுதியாகிய செய்யுளைக்கற்பதால் மாணவர் அடையும் பயன் யாவை நூண் மாண் நாழை புலன் வாய்ந்த புலவருள்ளத்தை அறிதல், புலவர் காலத்து மங்களுளத்தை யறிதல், நாட்டுவெரலாற்றைக் தெளிதல், நட்பமதியினைப்பெறுதல், விழுப்பம்தரும் ஒழுங்கவளர்ச்சியடைதல், புதுச்சொற்களைக்கற்று எண்ணீய எண்ணீயாங்குப் பிரக்கு விளக்குமாற்றல் பெறுதல், பொருளுணர்ச்சி கொண்டு திளைத்தின்புறுதல், மொழிவளர்ச்சியினையற்றல் முதலியனவாம்.

இவைகளை உளத்திற்கொண்டே, ஆசிரியர் செய்யுளைக்கற்பித்தல் வேண்டும். ஆதலின், செய்யுட்கற்பிக்குமாசிரியர், செய்யுளைப்படித்துச் சொற்களின் பொருளைச் சொல்லுதலோடு அமைதல் கூடாது. அவ்விதம் அமையின், செய்யுள் வகுப்பில் மாணவர்களுக்குக் கிளர்ச்சியும் மகிழ்ச்சியும் உண்டாகா. மாருகச் செய்யுள் வகுப்பை வெறுப்பினும் வெறுப்பர்; பல்வகை நல்னும் பாங்குறப் பயக்கும் செய்யுட்டளை வெறுக்குமாறு செய்தலின் பேதைமையென்பது வேறேஞ்றுண்டோ? மாணவர்கள் கல்விக்கூடத்தில் பயிறுங்காலும், கல்விக்கூடத்தை விட்டு வெளியிற்கென்று வாழ்க்கையிலீடுபட்ட நூன்றும், செய்யுளைக் கற்பதில் சிரிய ஊங்காட்டி மகிழ்வெய்தும்படியான நிலையை உண்டாக்குதலே செய்யுளாசிரியரின் தவிர்க்கலாகாக் கடனாகும். ஆதலின் செய்யுளாசிரியர் வேறுபல தகுதிகளைப் பெற்றிருப்பினும், தமிழ்ச் செய்யுளைப் படித்தின்புறுதலில் மட்டத்திற் பற்றுடையராயிருக்கல் வேண்டும். தமிழ்ச் செய்யுட் பற்று-இலக்கியப் பற்று-என்னும் சிரியதகுதியும் பெற்றராவிடின், செய்யுட் கற்கும் மாணவர்

உள்தில், செய்யுட் பற்றை விதைக்குமாறங்கனம்? கூடாதன்றே. தமிழ்ச் செய்யுட் பற்றில்லாத் தமிழாசிரியருமுள்ளோ? என வினவலீம். தமிழாசிரியர்களிற் பெருப்பாஸர், தமிழ்ச் செய்யுட்களைத் தாம் உண்ணும் உணவினும் இனிதாகக் கருதுவர் என்பது உண்மையே. ஆனால் அங்கொருவர் இங்கொருவர், உலக வாழ்க்கையை நாடி-உயர்நிலையை விரும்பித்-தமிழாசிரியர் எனப் பெயர்பூண்டிருப்பினும் பெயருக்கேற்ப ஒழுகாது, செஞ்சோற் றுக் கடனை நினையாது, தமிழ்ச் செய்யுட்களைத் தாழ்த்திக் கூறுவதையே கடனெனக்கொண்டு, தமிழ்த் தொண்டு செய்வதாகப் பறை சாற்றுவர், அன்னர் உளம் திருந்துவதாக. அத்தகையோர்பால் கற்கும் மாணவர்களுக்குத் தமிழ்ப் பற்றுவ்டாதல் எவ்விதம்? தாய்மொழியாம் தமிழ்ச் செய்யுட்களை வெறுத்து வேற்று மொழியையல்லவோ விரும்பிக் கற்பர். அன்னர் பால் இப்பணி அனுகாதிருப்பதாக.

செய்யுட்களைக் கற்பிக்கத் தொடங்கும்முன், மாணவரின் முன் நிலையை அளவிட்டறிந்திருத்தல் வேண்டும். பின்னர், செய்யுளியற்றிய ஆசிரியரின் வரலாறு கற்பிக்கப் போகும் செய்யுளோடு தொடர்புபூண்டிருப்பின், அவர் வரலாற்றைக் கூறி, அச் செய்யுளியற்றப்பட்டதன் காரணத்தை விளக்கிய பிறகு செய்யுளைக் கற்பிக்கவேண்டும். கற்பிப்பதற்குரிய செய்யுள், அதை இயற்றியோரின் வரம்க்கை வரலாற்றேடு தொடர்பு பெற்றிராவிடின், செய்யுளைக் கற்பித்து, அதன் நயங்களை மாணவர்கள் உணருமாறு செய்து, “இத்தகைய அரிய செய்யுளை இயற்றிய ஆசிரியர் யாவர்?” என மாணவரே விரும்பிக் கேட்ட பிறகு ஆசிரியர் வரலாற்றைக் கூறுதல் கலமுடைத்தாகும். அவ்வாறின்றி, ஆசிரியர் வரலாற்றை விரிக்குத் கூற்கொண்டிருப்பின், மாணவர்கட்குச் செய்யுளைக் கற்பதி லுள்ள ஆர்வம் குன்றவிடும். செய்யுளியற்றிய புலவரை மாணவர்களுக்கு அறிமுகப் படுத்துவதற்காக வேணும், அவரைப்பற்றிச் சில சொல்லவேண்டாமோவெனின், அவரை அறிமுகப்படுத்துவதற்கு, அவரியற்றிய செய்யுளே ஏற்றதாகும். அவரியற்றிய செய்யுள் அவரைப் பற்றி அறிவிப்பதை விட அவரையற்றா நம்மால் என்ன கூறவியலும்?

கற்பிப்பதற்குரிய செய்யுளை மாணவர்கள் வீட்டில் படித்துப் பார்க்கு அச் செய்யுளிலுள்ள அருங்க சொற்களை செய்யுட் குறிப்புப் புக்கதகத்தில் குறிக்கு, தமிழகராதியைக் கொண்டு அச் சொற்

கஞ்சுப் பொருளும் எழுதிக்கொண்டு வருமாறு தூண்டுதல்: வேண்டும். இதனால் ஆசிரியருடைய உதவியின்றியே வேறு பல: நால்களைப் படிப்பதற்கு முயல்வார்கள். பின்னர் வகுப்பில், செய்யுளை மாணவர்களில் ஒருவரைப் படிக்குமாறு செய்து, செய்யுளின் பொருளைப் பொழிப்புரையாகக் கூறுசெய்தல் வேண்டும். சிறப் பகுப்புக்களாயின், அருங்சொற்களைக் கருப்பல்ளையில் எழுதுமாறு கூறுதல் வேண்டும். அவ்வருங்செற்களை அன்றைக்கழியைக் காட்டும் சொற்றிடூர்மளில் அமைத்துக்காட்டிப் பொருளை வருவிக்கவேண்டும். பின்னர் செய்யுளின் பொழிப்புரையைக் கூறுமாறு செய்தல் வேண்டும்.

இசை நயத்தைக் கருதி ஆங்கப்பட்டிருங்கும் புணர்ச்சியிலக்கணக்தாலேயே, மாணவர்கள் செய்யுட்களின் சொற்களைப் பிரிக்கும் வகையறிபாது பொருள் கூறும் திறனற்று மயங்குவர். அவ்விடங்களில் ஆசிரியரே பிரித்துக் காட்டின், மாணவர்கள் பொருளை எளிதில் விளக்கிக்கொள்வார். செய்யுளின் சொற்பொருள் அற்வதிலேயே நேரத்தைச் சொலுத்தி, மாணவர்கள் அடையும் கவிதையின்பக்கத்தைப் பாழ்வடிக்தலாகாது. ஆனால் கவிதையின்பக்கத்தைவதற்காகலே, சொற்பொருளுணர்ச்சிமிகும் வேண்டற்பாலது என்பதையும் மறுத்தலாகாது.

பிறகு ஆசிரியரே செய்யுளைக் கற்கிந்துத் தொடங்கலாம். கற்பிக்கும் ஞானது, செய்யுட்சவையை மாணவர்கள் பருகி கொண்டிருக்கின்றங்களா வென்பதை அவர்கள் முகத்தோற்றத் திலிருந்து உணர்ந்துகொள்ளுதல் வேண்டும். நெஞ்சம் கடுத்தது முகம் காட்டுமல்லவா? மாணவர்கள் சுவையுணர்வதற்கு இருக்கிறங்கள் என்பதை அறியின், கற்பிக்கும் முறையில் கவறுள தெனக்கருகி, அவர்கட்டு உவகையுட்டும் முறையில் கற்பிக்க முயலுதல் வேண்டும். வகுப்பில் மாணவர்கட்டுச் செய்யுட்சவையை—கவிதையின்பக்கதை—ஊட்டத்தவறின், வகுப்பை விட்டு விட்டிற்குச் சென்ற பிறகு அவர்கள் இலக்கியச் சுவையில் தீளைத் திண்புறுதல் என்னனம்?

செய்யுட்களில் வரும் உதாரணங்களைகளை, வகுப்பிற்கேற்பச் சுருங்கச்சொல்லி, அவைகள் பயின்றுள்ள நால்களைக் குறிப்பிட்டு, விரிவை அந்தால்களில் படித்துணர்க என்றுவேண்டும்.

பிற்றைகாட் செய்யுள் வகுப்பில், கூற்யவாறு படித்தற்கனவா என்பதை அற்றல் வேண்டும். படித்தறியத்தவற்றிருப்பின், மறுமுறையும் வற்புறுத்துதலில் தவறக்கூடாது. இதனால் வகுப்பில் ரேர்ம் வீணைக்கப்படாததோடு பாடப் புத்தகங்கள்லா வேறு புத்தகங்களையும் பயில்வதற்குரிய வாய்ப்பும் ஊக்கமும் ஏற்படும்.

கற்பிக்கும் செய்யுளில் பொதிந்துள்ள கருத்தோடொப்பு மையுடையதும் மாறுபாடுடையதுமான கருத்துக்கள் வேறு சிறந்த இலக்கியங்களில் காணப்படின், அவைகளையும் கூற ஏழு திக்கொள்ளுமாறு செய்து, ஒத்த அல்லது மாறுபட்ட கருத்துடைய நூலின் காலத்தையும் குறிப்பிடுதல் வேண்டும். இம்முறையால் இலக்கியங்களை ஒப்பிட்டுப் படிக்கவும், அதன் பயனும் அவ்வக்கால மக்களுளாப் பாங்கை அளந்தறியவும் முயல்வர்.

கற்பிக்கப்பட்டுள்ள இலக்கண விதிகட்டகெடுத்துக்காட்டாவன கற்பிக்கும் செய்யுளிற் பரிலக்காணின், மாணவர்களை வினாவுதல் வாயிலாம் அவர்களுக்கு நினைவுறுத்தி இலக்கணத்தையும் கற்பித்தலில் தவறுதல் கூடாது. இலக்கியத்தினின்றே இலக்கணம் எடுபடுகின்றமையின், இலக்கணம் இலக்கியத்தோடு பொருந்தக் கற்பிக்கப்படுமாயின் “இலக்கணம் என்பது இன்சுவையற்றது” (Grammar is a dry subject) என இகழுப்படாது.

கற்பிக்கும் செய்யுளில் பயின்றுள்ள சொற்களின் பொருள்கள் வழக்கில் நிலவும் அச்சொற்களின் பொருள்களோடு மாறுபட்டிருப்பின் அவைகளை விளக்கிக்காட்டிச் சொற்களின் வரலாற்றை ஆராயும் முறையில் ஊக்குதல், சொற்பொருளாராய்ச்சி முறையை வளர்ப்பதாகும்.

வேற்று மொழிச்சொற்கள் பயின்றிருப்பின், எந்த மொழிச்சொல் என்பதையும். அந்த மொழியில் எவ்விதம் வழங்குகின்ற தென்பதையும், வடிவம் மாற்பிருப்பின் அதன் காரணத்தையும், ஆராய்ந்து அறிவித்தல் மாணவர்கட்டு மகிழ்ச்சியளிப்பதொன்றுக்கு.

சொற்களைப் பகுதி விகுதி முதலியனவாகப் பகுத்துச் சொல்லடியை (Root) அறிந்து சொல்லாக்க முறையையும் அறிபச்செய்தல் இன்றியமையாதது.

மாணவர்களைத் தனிக்குறிப்புப் புத்தகம் ஒன்று கொள்ளச் செய்து, கற்கும் புதுச் சொற்களைக் குறித்துக்கொண்டு வரச் செய்து ஒவ்வொரு ஆண்டு முடிவிலும், எத்துணைப் புதுச்சொற்கள் புதிகாகக் கற்றுவளர்கள் என்பதை அறியுமாறு செய்தல், சொல்லறிவை வளர்ச்செய்யும்.

செய்யுளிலிருந்து, செய்யுளாசிரியரின் உள்பாங்கையும் அச்செய்யுள் எதற்காக எழுதப்பட்டதென்பதையும் அறியமுயலுதல் வேண்டும். செய்யுளிலிருந்தே அது இயற்றப்பட்ட காலம் இன்னதென அறியமுடிகிறதா? அக்காலத்து மக்களின் நாகரிகத்தைப் பரப்புவான்வேண்டி இயற்றப்பட்டதா? என்ற இன்னோன்னவற்றையும் ஆராயும் வழியில் ஊங்குதல் வேண்டும்.

இக்கூறிய இவையெல்லாம் வகுப்பிற்கேற்றவாறும் பாடங்களுக்கேற்பவும் கடைப்பிடிக்கத்தக்கனா, செய்யுளைக் கற்பித்த பிறகு, அச்செய்யுட்குப் பகுவரயேனும் பொழிப்புறையேனும், வகுப்பில் நேரமிருப்பின் வகுப்பிலும், நேரம் இல்லையேல் வீட்டிலும் பிறர் உதவியின்றியே மாணவர்களை எழுதச் செய்து பிற்றை காட்ட செய்யுட்பாடவகுப்பில் ஆசிரியரிடம் காண்பிக்குமாறு செய்தல்வேண்டும்.

2. உரை நடை: செய்யுட்குக்கூறிய முறையெல்லாம் உரை நடைக்கும் ஒங்கும் எனினும், உரை நடைப்பாட நேரத்தில், மாணவர்களே முழுதும் செயலாற்றற் குரியவர்கள். ஆசிரியர்கள், மாணவர்களை வேலையிலிடுபடுத்துவதோடுமையவேண்டியதே.

உரைப்பாடங்களையும் கற்பிப்பதற்கு முன்பே நன்றாகப் படித்துக்கொண்டு வருமாறு செய்தல்வேண்டும். அவ்விதம் படிக்கும் ஞான்று சூறுக்கிடும் புதுச்சொற்களைச் சொற்குறிப்புப் புத்தகத்தில் குறித்து முன்னின் கொடர்பை நோக்கிப் பொருளையும் குறித்துக்கொண்டுவரச் செய்தல்வேண்டும். வரிவரியாகப் படித்து ஆசிரியர்கள் கற்பிக்கும் ஞான்று, அருங்சொற்களுக்கு

குரிய பொருளைக் கூறும்படி மாணவர்களை வினவின், தாம் குறித்து வைத்திருக்கும் பொருளைக் கூறுவர். அவர்கள் கூறிய பொருள் சரியானதாயிருப்பின், ஆசிரியர் பாராட்டலுக்குரிய ராகி, உலகைசெய்தி ஊக்கம் காட்டுவர். தவறுடைத்தாயின், ஆசிரியர் அதற்கென வெறுப்புக்காட்டாது விருப்போடு, அவர்கள் (மாணவர்கள்) அற்யும் வகையில் அச்சொற்களைச் சொற்றிருட்டில் அமைத்துக்காட்டவேண்டும். அப்பொழுதும் உணரத் தவறின், ஆசிரியரே உணர்த்தவேண்டும்.

சிறிய வகுப்புக்களாயின், கற்பிக்கவேண்டிய பாடத்தை வகுப்பிலேயே மாணவர்களை மனதினுள் ஒண்சயின்றிப் படிக்கக் செய்து, அருங்சொற்களைக் கீழ்க்கேரடிடச்செய்து, பாடம் முழுவதும் படித்து முடிந்தபிறகு, எவரேனும் ஒருவரைக்கூப்பிட்டு அவைகளைக்கரும்பல்லகையில் எழுதச் செய்தல்வேண்டும். பின்னர், அச்சொற்களைச் சொற்றிருட்டர்களில் அமைத்து எழுதிப்பொருளை விளக்குதல் வேண்டும். அவ்வாறே மாணவர்களையும், வேறு சொற்றிருட்டர்களில் அமைக்கச் செய்து பிழைகளை மரணவர்களைக் கொண்டே திருத்தவேண்டும்.

இன்னர் பாடத்தை வரிவரியாகப் படித்து மாணவர்களை வினவி விடையை வருவிப்பதன் வாயலாய் விரிவாகக் கற்பித்தபிறகு, அப்பாடத்தை ஒவ்வொருவராய் வாய்விட்டுப் படிக்குமாறு செய்து, உச்சரிப்பைத் திருத்துதல் வேண்டும். எடுத்தல், படுத்தல், நலிதல், தோண்றப் படிக்கத்தவற்றை இடங்களில் ஆசிரியரே படித்துக்காட்டுதல் இன்றியமையாதது. சிறு வகுப்புகளில் இம்முறை அடிக்காடிக் கையாளப்படுதலில் தவறுதல் கூடாது. இவ்விதம் படிக்கச்செய்து, எழுத்துகளை நன்கு உச்சரிக்கச் செய்தாலன்றி, பேசுஞான்றும் திருத்தமாகப் பேசும் வகையறியார். இம்முறை சரியாகக் கையாளப்பட்டாத காரணத்தினாலேயே, மேல்வகுப்பு மாணவர்களும் “பார்த்துக்கூடத் தமிழை நன்றாகப்படிக்கத் தெரியவில்லையே” என்ற பெற்றேர்களின்குற்றச் சாட்டிற்ஸாளாகிறார்கள். ஆகவின் தமிழாசிரியர்கள் இம்முறையில் அயர்தல் கூடாது.

யயர்நிலை வகுப்புகளில், கற்பிக்கும் உரைப்பாடங்கள் பேராசிரியர்களால் செல்வனே எழுதப்பட்டிருப்பின், அவர்கள் நடையைப்போல் எழுதுமாறு ஊக்குதல் வேண்டும் ஒருவர் நடைத்திறந்துக்கும் இன்னென்றால் நடைத்திறந்துக்கும் உள்ள வேறுபாட்டைக் காணுமாறு மாணவர்களைத்து ண்டி அவர்களால்

இயலாவிடின் ஆசிரியரே தெள்ளிதின் விளக்குதல் வேண்டும். பல்வேறுபட்ட நடைவகைகள் பாடப் புக்தகத்தில் பயின்றிருப்பின், எந்த நடைவகையில் எம்மாணவர்க்கு விருப்பம், எந்த உரைநடையாசிரியரை எம்மாணவர் விரும்புகின்றனர். என்பதை அறிவதன் வாயிலாய், சிறந்த உரைநடையெழுவதில் ஆர்வம் உண்டாகுமாறு செய்தல் வேண்டும். உரைநடைப் பாடங்களின் ஆசிரியர்களுள், சிறமொழி பயின்றவர் நடைக்கும், பயிலாதவர் நடைக்கும் உள்ள நடை வேறுபாட்டை அறியச் செய்தல் வேண்டும். பிறமொழிப்பயிற்சியால் வரும் நன்மை தீவைகளை எடுத்துக் கூறி, தீவையைகற்றி நன்மையை அடையும் வழியை நவீலுதல் வேண்டும். “நாமும் சிறந்த உரைநடையாசிரியர்களாய்த் தீகழ்தல் வேண்டும்” என்ற உறுதி ஒவ்வொருமாணவர் உள்கீதிலும் நிலைபெறும் வகையிற் கற்பித்தல் வேண்டும். சிறந்த உரைநடை ஆசிரியர் பெயர்களையும் அவரியற்றிய சிறந்த உரைநடை நால்களையும் குறிப்பிட்டு ஒய்வு நேரங்களில் அவைகளைப்படிக்கு மாறு செய்தல் தமிழாசிரியர்களின் தவிர்ந்கலாநாங்கடனாகும்.

3. இலக்கணம்: மாணவர்களுக்கு வெறுப்பையும் பயத்தையும் கொடுக்கக்கூடிய வகுப்பு என்ன வென்றால், “தமிழிலக்கண வகுப்புதான்” என்று தயங்காமற் சொல்லக்கூடியவர்கள், ஆங்கிலக்கல்விப்பட்டம் பெற்றவர்களிலும், இங்காலத்தும் இல்லாமலில்லை. இஃது அண்மையில் நடைபெற்ற ஒரு பல்கலைக்கழகக்கல்வித்திட்ட அமைப்பாளர் கூட்டுத்தில், கல்லூரிப்புகுழுக வகுப்பில் (Intermediate) தமிழிலக்கணப்பகுதி குறைவுற்றிருப்பதால் அதை நிறைவெச்ய வேண்டுமென்று சிலர் முயன்ற போது, ஆங்கிலக்கல்விப்பட்டம் பெற்று அரசியல் தலைவரரய்ப் போற்றப்படும் ஒரு பெரியர், “இம்முயற்சி—தமிழிலக்கணத்தை வீரிவுசேய்யும் முயற்சி—தமிழ்ப்படிக்க வீரார்ப்பும் சில ரையும் படிக்காமற் செய்துவிடும்” என்று கூறி மறுத்து விருந்து, தெள்ளிதிற் புலனுகின்றல்லவா? அவ்வாறு அவர்களை எண்ணவும் கூறவும் செய்வது அவர்கள் இலக்கணத்தின்பாற கொண்ட தவறுய எண்ணமேயன்றிப் பிறதன்று. தவறுய எண்ணத்தாற்கூறும் பெரியோர் உரைகளைக்கேட்கும் மாணவச்சிறூர் கரும் தவறுய எண்ணத்தைக்கொண்டு இலக்கணத்தைக்கண்டு

நடுங்கி ஒதுங்குகின்றார்கள். பழுதையைப் பாம்பென்று கூறின் படையும் நடுங்கி ஒடுமன்றே? இன்கவைப்பாகையும் மருங் தென்று கூறிக்கொடுப்பின் உண்பவர் நடுங்கக்காண்கின்றோமல்லவா? ஆதலின் மாணவச்சிருர் உண்மையைத்தெளியாது மயங்கி இலக்கணத்தை வெறுப்பதில் வியப்பொன்றுமில்லை. அப்மாண வச்சிருர்களின் மயக்கத்தைப் போக்கி “இலக்கணத்தைப் போல் எளிதானதோர் பாடம்” இல்லையென்று அவர்கள் கூறும்படியான முறையுல் கற்றிக்க வேண்டியது தமிழாசிரியரின் தலையாய கட-ஞகும்.

இலக்கணம் என்றால் பொருளுணர்ச்சியின் றிச் ரூத்திரங்களை மனப்பாடம் செய்து ஒப்புவித்தல் என்றே பெரும்பான்மையோர் கிணைக்கின்றனர். அண்மையில் நடைபெற்ற “சென்னை மாகாணப்பண்டிதர்கள் மகாநாட்டில்” தமிழ்க்கற்பிக்கும் முறையைப்பற்றிச் சொற்பொழிவாற்றிய கல்வித்துறைத்தலைவர் ஒரு வர், தாம் கல்வி கற்ற ஞான்று இலக்கணத்தையெண்ணியஞ்சியதையும், இலக்கணச்சூக்கிரங்களை ஒப்புவிக்கமுடியாமல் தடுமாறி யதையும், சூக்திரத்தின் முதலடியிலிருந்து தம்மையறியாமலே கடைசியடியில் போய் நிறுத்துவதையும், மாணவர்கள் இலக்கணத்தை வெறுப்பதற்கு ‘வாயில் நுழையா’ ச்சூக்திரங்களேயென்றும் கூறிமுடித்தார். ஆகலீன் இலக்கணம் கற்பது என்றால் சூக்திரத்தை மட்டும் மனப்பாடம் செய்வதல்லவென்றும் இலக்கணம் கற்பதால் அடையும் பயன் என்ன? என்றும் மாணவர்களுக்குத் தெளிவாக அறிவித்தல் வேண்டும்.

இலக்கணம் கற்பது ஏனை திருத்தமாகப் பேசவும் எழுதவும் என்பர். இலக்கணக்கல்வியின்றியே திருத்தமாகப் பேசவும் எழுதவும் கூடும். ஆகலீல் இலக்கணக்கல்வியே வேண்டியதில்லை யென்று வழக்காடக் கூடியவர்களுமூலார். வீட்டிலும் வெளியிலும் அன்றை நிகழ்ச்சிகளில், பேசுவதற்கும், நட்டோர் உற்றேருக்குச் சிறுகடிதங்கள் வரைவதற்கும் இலக்கணக்கல்வியின் துளை பெரிதும் வேண்டியதில்லைதான். அதைக்கொண்டு இலக்கணக்கல்வியின்றியே திருத்தமாகப் பேசலாம் எழுதலாம் என்று கூறவியலாது. அன்றைப் பேச்சுகளிலும் எழுத்துக்களிலும் காணப்படும் இலக்கணப்பிழைகளை உற்றுகோக்கும் கற்றற்றந்தாரே அறிவர். சிலர் இலக்கணம் கல்லாமலே பயிற்சியால் திருத-

தமாகப் பேசினும் எழுதினும், கிருக்தமாகப் பேசவதற்கும் எழுதுவதற்கும் இலக்கணம் பெரிதாக் துணையாகும் என்பதில் சிற்றும் ஜூயமின்று.

வாள் வித்தையிற்பயின்றோர்தாம் வாளைத்திறம்படப்பயன் படுத்துவர். அஃதேபோல் எழுத்திலக்கணம் சொல்லிலக்கணம் முதலியவற்றை நன்கு கற்றோர்தாம் எழுத்தையும் சொல்லியும் வகையறந்து பயன்படுத்துவர். வகையறிந்து பயன்படுத்தும் திறலுற்றேரே, அறமுதற்பொருள்களை அடைவர்.

“எழுத்தறியத்திரும் இழிதகைமை தீர்ந்தான்
மொழித்திறத்தின் முட்டறுப்பானுகும்—மொழித்திறத்தின்
முட்டறுத்த நல்லோன் மூதனூற் பொருளுணர்ந்து
கட்டறுத்த வீடு பெறும்”

என்பதும் காண்க.
ஆதலின் கண்ணெனப்படும் எழுத்து முதலியவற்றின் இலக்கணம் அறமுதற் பொருள்களை அடைவதற்கும் துணைபுரிகின்ற தல்லவா?

அன்றியும் இலக்கணம் கற்பதென்பதே ஒரு மொழியின் வரலாற்றை அறிவேதையன்றிப் பிறிக்கன்று. தாம் வழங்கும் மொழி யைப் பற்றியறிய விரும்பாதாரருமூலாரோ? மொழியின் வரலாறு தானே இலக்கணம் என்பதும். அவ்விலக்கணத்தை வெறுத்தல் கழிபெரும் பேதைமையன்றோ?

மற்றும், தொடர்களைச் சொல் சொல்லாகவும், சொற்களை எழுத்து எழுத்தாகவும், பகுத்தறியுர் பயிற்சியால், எவற்றையும் நன்கு ஆராய்ந்து பகுத்தறியும் ஆராய்ச்சி வன்மையை எளிதில் ஊட்டுவது இலக்கணப் பாடமேயன்றோ?

இறுதியாக, மாணவர்கள் வெறுக்கும் முறையான சூத்திரத்தைப் பார்க்காது ஒப்புவிக்கும் பழக்கத்தால், முனிவர்கள், நீரிலும் நெருப்பிலும் நின்று மழையால் நனைந்து வெபிலால் காய்ந்து அடையும் பெருந்திறனும், உளத்தை ஒரு நிலைப்படுத்தல் என்னும், உயர் பெருந்திறன், எளிதிற் பெறக்கூடுமல்லவா? உளத்தை ஒரு நிலைப்படுத்தல் என்பதுதானே ‘சிந்தனையைடக்கியே சும்மானிருக்கும் வகையாகும்’. சிந்தனையைடக்கும் வகையறியின் செதுத்தைபேயடக்கியாளாமல்லவா?

இவ்வாறு பல்வேறு நன்மைகளைப் பயக்கும் இலக்கணக் கல்வியை மாணவர்களும் பிறரும் வெறுத்தொதுக்குவது அதன் பயனை உணராத குற்றக்கிணலைன்றோ? ஆதவின் இலக்கணக் கல்வியால் எய்தும் பயனை எடுத்தியம்பவேண்டியது தமிழாசிரியர்களின் தனிப்பெருங்கடனன்றோ?

பயனை உணர்ந்தால் படிக்கத் தொடங்குவர்; படிக்கத் தொடங்கும் முதற்படியிலேயே அவர்களை (மாணவர்களை) ப்பயமடையச் செய்தலாகாது. அவர்கள் பயப்படுவதெல்லாம் ஏற்றுக்கு? சூத்திரம் ஒப்புவிப்பதற்கு; ஆதவின் அச்சுத்திரம் ஒப்புவித்தலே அவர்களாற்யாமலே செய்யும் முறையைக் கையாருதல் வேண்டும். எவ்விதர்?

இன்று மாணவர்கள் கற்கும் இலக்கணம் என்ன? எழுத்தும் சொல்லுமே. இவையிரண்டும் அவர்களாற்யாதனவோ? இல்லை. அவைகளை அவர்கள் பயன்படுத்தி கொண்டிருக்கின்றார்கள். ஆனால் அவைகளின் பெயர் முதலியன அறியார்.

ஒரு மாணவர் ஒரு மைல் தூரம் நடந்துக்கூடக் கிற்குச் சென்று கொண்டிருக்கின்றார். ஒரு நாள் அவர் அறியாத புதுமாதிரி வண்டி ஒன்று அம்மாணவர் வீட்டின் முன்வந்து நிற்கின்றது. அவ்வண்டியில் மாணவர் ஏறுகின்றார். ஏற்ய ஐந்து நிமிடத்திற்கொல்லாம் பள்ளிக்கூடத்தையடைகிறார். இவ்வாறு பல நாட்கள் நடைபெறுகின்றன. இங்நாட்களில் மாணவர் உள்தால் தோன்றிய ஜயவினாக்கள் எண்ணிலடங்கா. வண்டியேது? இதன் பெயரென்ன? இதுபாரால் அனுப்பப்பெற்றது? இது எவ்விதம் ஒடுகின்றது? இவ்வளவு விரைவில் செல்வதற்குரிய காரணம் என்ன?

அவ்வண்டியோட்டுபவரைக்கேட்டார். எல்லா வற்றையும் தெளிவாக உணர்ந்தார். உணர்ந்தபின் மறப்பறோ? ஒருபோதும் மறவார்.

மாணவர் ஏறிச்சென்ற வண்டியை ஒத்துதான் அவர் வழங்கும் சொற்களும்; எண்ணாங்களை ஏற்றிச்செல்லுகின்றவன் டிகள்தாம் அவர் பேசும் சொற்கள். அச்சொற்களாம் வண்டிகளில் தம் எண்ணாங்களைவத்து ஒட்டிக்கொண்டிருக்கின்றார். அச்சொற்களாம் வண்டிகளின் பெயர்களையும் அவ்வண்டிகளின்

உறுப்புக்களையும் அறியவேண்டுமென்று தாமாகவோ, ஆசிரியர் தூண்டுதலினாலோ விரும்புகின்றார். அதை ஆசிரியர் அறிவிக்கின்றார். அவ்வளவே! அதுதான் இலக்கணம் கற்பித்தல்!

“முருகன் வந்தான்.” என்ற இரண்டு வண்டிகள் இருக்கின்றன. முதல் வண்டியைப் பெயர்ச்சொல் என்கின்றோம். இரண்டாம் வண்டியை வினைச்சொல் என்கின்றோம். காரணம் என்ன? அவைகளின் பெயர்களே காட்டுகின்றன. ‘முருகன்’ என்பது ஒருவன் பெயர். ஆதலின் பெயர்ச்சொல். ‘வந்தான்’ என்பது அவன் செய்த தொழில்-வினை, ஆதலின் வினைச்சொல். அவ்வளவுதான். இனி மாணவர் வழங்கும் சொற்களில் இப்பெயர்களுக்குரியனவற்றைக் குறிப்பிடுமாது மாணவரை வினவின், தயங்காது கூறிவிடுவர்.

இப்பொழுது சொற்களை எத்தனை வகையாகப் பிரித்திருக்கின்றோம் என்றால், “சொல் பெயரென்றும் வினையென்றும் இரண்டுவகையாகும்” என்பர். “பாட்டு வடிவமாகச் சொல்லுங்கள். பாட்டாயிருப்பின் சொல்வதற்கு அழகாகவும், எப்பொழுதும் உளத்தைவிட்டுமகலாது” என்றால், சில மாணவரே நும் ‘பாட்டாகச் சொல்லுகின்றேன்’ என்று தொடங்கி இடர்ப்படுவர். அப்பொழுது “சரி, நாம் இடர்ப்படவேண்டாம். நம்முன்னோர் அழகான பாட்டில் அமைத்திருக்கின்றார். அதையே நாமும் வினைவில் வைத்துக்கொள்வோம்” என்றால், அப்பாட்டை அறிவதற்கு ஆவலுள்ளாவர்களாய் “சொல்லுங்கள், சொல்லுங்கள்” என்பர். அப்பொழுது,

“சொல்லெனப் படுப்பெயரே வினையென்று
ஆயிரண்டென்ப அறித்திசீனாரே”

என்று கூறின், விரும்பி ஏற்றுக்கொள்ளுவர். ‘அறிந்திசீனார்’ என்றால் ‘என்ன பொருள்’ என்று வினவுவார்கள். ‘இலக்கண முறையை அறிந்த பெரியோர்’ என்று கூறுவோம். “பெயிரென்றும் வினையென்றும் நாமும் தாம் சொல்லுகின்றோமே. இலக்கண முறையையற்ந்த பெரியோர் என்று சொல்வரனேன்” என்று கேட்பார்கள். நாமும் பெயரைப் பெயரென்றும் தொழிலை-வினையை-த்தொழிலென்றும் அறிந்தபோதிலும், இலக்கண முறையில் அவ்விதம் முதலில் பெயரிட்டது பெரியோர் ஆனமையின் அவ்விதம்

கூறப்பட்டுளது என்போம். பிறகு இவ்வளவு அழகான சூத் திரத்தை இயற்றிய பெரியார் யார் என்று தாமே வினவுவர். அப் பொழுது, அதையியற்றியவர் தொல்காப்பியர் என்று கூறு வேங். •இதை ஏன் இப்படிப் பாட்டாகப் பாடினார் என்று கேட்பார்கள். “அந்காலத்தில் தற்காலத்தைப்போல ஆளுக் கொரு புத்தகம் வைத்துக் கொண்டு வேண்டியபோது பார்த்துக் கொள்ளும் வசதிக்கையாது. ஆதலின் கற்பனவற்றை நினைவி விருத்திக்கொள்ளுவதற்கு இவ்விதம் பாடிவைத்தார்” என்று அப்பொழுது இலக்கணத்தைச் சூத்திரப்பாட்டாகச் செய்ததன் காரணத்தை விளக்குதல்வேண்டும். “இப்பொழுதுதான் அத்த கையிடுப்பாடு இல்லையே. ஒவ்வொருவரும் புத்தகம்வைத்திருக்கின்றோமே. சூத்திரத்தை மனப்பாடம் செய்யவேண்டியதில்லையே” என்பர். “இச்சூத்திரம் இன்னும் உங்கள் உளத்தில் இடங்கொள்ளாமலிருந்தால் நீங்கள் மனப்பாடம் செய்ய வேண்டாம், என்று கூறின் எல்லோரும் “எனக்குக் தெரியும்” “எனக்குக் தெரியும்” என்று கூறமுன்வருவர். சூத்திரத்தையும் நெட்டிருச் செய்தவர்கள் ஆகிவிடுவார்கள். ஆதலின், இம்முறையே கற்பிப் பதை விடுத்து, சூத்திரத்தைச் சொல்லி, பொருளோக்கூறப் பின்னர் உதாரணத்தைக் காட்டின், மரணவர்கள் விரும்பி ஏற்றுக் கொள்வது அரிதுதான்.

எப்பொழுதும் மாணவர் உளத்திலிருக்கவேண்டுமென்ற சூத்திரங்களின் இன்றியமையாமையை விளக்கிக் கூறின், அவர்களே சூத்திரங்களை மனப்பாடம் செய்துவிடுவர். பிற சூத்திரங்கள் தாமே அவருளத்தில் பதிந்துவிடும்.

இலக்கணப்பாடத்தில், மரணவர்களைக்கேட்பதன் வாயிலாய் வருவித்துக்கற்றிப்பதிற்றவறுதல் கூடாது. மொழிக்கு முகவில் வருகின்ற எழுத்துக்கள் இன்னின்ன என்று ஆசிரியரே கூறுவதினும், மொழிக்கு முகவில் வாராதன யாவையென்று, “ட. ன. ர. ல. மு. ன. ற. ன.” என்று அவர்களே அறிந்து கூறி விடுவார்கள். பின்னர், மொழிக்கு முதலில் வரக்கூடியன் யாவையென்றால், இவை நீங்கிய மற்றவையென்று, பன்னிரண்டு உயிர் எழுத்துக்களீடியும் க. ச. த. ந. ப. ம. வ. ய. ஞ. ஏ. என்ற பத்து உயிர் மெய்யெழுத்துக்களீடியும் கூறவிடுவர். பின்னர்,

“பன்னீருமிருங் சசதநபமவய
ஞு வீரைந்தயிர் மெய்யுமொழிமுதல்”

என்ற சூக்கிரக்காதக்

கூறலாம். “இவ்வாறு மொழிக்கு முதலில் வரும் எழுத்து களை வரையறுத்து வைத்திருப்பானேன்? ஆங்கிலம் முதலிய மொழி களில் அவ்வித வரையறையில்லையே” என மாணவர்கள் விளைவும் நிலையை ஏற்படுத்தி, அதன் காரணத்தை விளக்கல் வேண்டும். இச்சூக்கிரத்தில் கூறப்பட்டுள்ள எழுத்துக்கள் தாம் மொழிக்கு முதலில் வரவேண்டுமென்று இச்சூத்திரம் வரையறுக்கவில்லை. இச்சூத்திரம் இயற்றப்பட்ட காலத்தில்-பவணந்திமுனிவர் காலத்தில்-இவ்வெழுத்துக்கள் தாம் மொழிக்கு முதலாகி வந்தன என்பதைக் காட்டுகின்றது. ஆதலீன் அக்காலத்திற்கு முன்னும் பின்னும் மொழி முதலாம் எழுத்துக்கள் யாவை என்பதையும் ஆராயுமாறு தூண்டுதல் வேண்டும். அவ்விதம் ஆராய்வதால் காலந்தோறும் மொழிமாறி வருவதையும் அதற்குரிய காரணத்தையும் அறிவர். இச்சூக்கிரம் பேரங்றனவெல்லாம், மொழியின் வரலாற்றை உணர்த்துவனவாதலின் அவைகளின் இன்றியமையாமையை விளக்கி அவைகளை உளத்திற் கொள்ளுமாறு செய்தல் பிறகாலத்தில் அவர்கட்டுப் பெருங்கண்மை பயப்பதாகும்.

புணரியில் கிளைக்கிரங்கள் “வாயிற்கூட நுழைய அரிதா கின்றது ஒன்றுமே விளங்கவில்லை” யென்பர். இந்தப் புணரியல் முறையோ, வேறு எம்மொழிகளிலும் காணப் பெறுத்தோர் தனிப்பேரழகை முறை இம்முறை ஒன்றே தமிழர்களின் பண்பட்ட இலக்கண அமைதியையும் நாகரிகச் சிறப்பையும் தெற்றென விளக்கும்.

சொற்கள் ஒன்றே டோன்று சேர்கின்ற போது, நிலைமொழியின் ஈற்றெழுத்தும் வருமொழியின் முதலெழுத்தும் பிறப்பிடத்தால் வேறு பட்டிருப்பின், முயற்சிப்பாடு மிகுஷியும் வேண்டற்பாலதாகும். அம்முயற்சிப் பாட்டைடுக்குறைத்து எளிதாக உச்சரிக்குமாறு செய்யவேஇப்புணரியல் தோன்றியுள்ளது. ஒரு வர்க்கு நன்மை செய்ய வந்த ஒன்றை அதனுல் அடையும் நன்மையையினராமல் வெறுப்பது அறிவுடையார் செயலன்றே?

மண்குடம் என்ற இரண்டு சொற்களையும் சேர்த்துச் சொல்லும் நூன்று, ‘மண்’ என்ற சொல்லினிறத்தியுள்ள ‘ண்’

மெல்லோசையுடையது. வருமாழிபான் ‘குடம்’ என்ற சொல் சொல்லிலுள்ள ‘கு’ வல்லோசையுடையது. மெல்லோசையையுச் சரிக்கும்போதே வல்லோசைப்பையும் உச்சரிக்க நேர்வதால் முயற் சிப்பாடு மிகுகியும் வேண்டும். ஆகவீன், வருமாழி முதலின் வல்லோசைக்கேற்ப, சிலைமாழியிறுகியும் வல்லோசைபெறுகின்றது. பெற்றதும் “மண்குடம்” என்று சொல்லாமல் “மட்குடம்” என்று சொல்லுகின்றோம். இங்கிரண்டு சொற்களையும் சேர்த்து உச்சரிக்காமல், தனித்தனி பீய உச்சரிக்கக் கூடிய, மண்கடிது என்ற அல்வழிப் பொருண்மைத் தொடரில், அவ்வித மாறுபாடு வேண்டியதில்லை. ஆகவே, தொல்காப்பியனுரும்,

‘ணகார இறுதி வல்லெழுத் தியையின்
தொரமாகும் வேற்றுமைப் பொருட்கே’ எனக் கூறினார்.

‘மண்குடம்’ என்பது ‘மட்குடம்’ என்று ஆவானேன்? மண்கடிது என்பது அவ்வித மாறுபாடின்றி ஒலிப்பானேன்? என்று ஐபவினு ஏழலாம். ‘மண்குடம்’ என்ற வேற்றுமைத் தொடரில் ஒலி நிலை ‘ண்கு’ என்ற இரண்டு எழுத்துக்களையும் சார்கின்றது; ஆனால் ‘மண்கடிது’ என்ற அல்வழித் தொடரில் ஒலி நிலை ‘ண் என்ற எழுத்தை மட்டும் சார்கின்றது. மண், குடம் என்ற இரண்டு சொற்களும் ஒன்று பட்டு ஒலிக்கின்றது. அதனால் ஒலி ஒற்றுமை வேண்டும். மண், கடிது என்ற சொற்கள் வேறுபட்டு ஒலிக்கின்றன. ‘மண்’ என்று தனித்துாம் கடி து என்று தனித்தும் சொல்லவேண்டியுள்ளது. ண் என்ற மெல்லோசையும் ‘கு’ என்ற வல்லோசையும் சேர்ந்து ஒலிக்கவேண்டிய இடர்ப்பாடு இன்று. ஆகவீன் வேற்றுமையில் அமைந்த மாறுபாடு அவ்வழிபில் அடையவேண்டியதில்லை. ஆ! ஆ! என்ன அழகு! தமிழில் ஒலி சிலை (accent) இல்லை யென்பார் புணரியலை அறியார் போலும், இவை யெல்லாம் மாணவர் உணரின், எதும் உவகையை என்னிச் சொல்லும் கிறத்தோ?

அவ்வாறே, ‘பொன்குடம்’ என்ற வேற்றுமைத் தொடர், பொற்குடம் என்றும், ‘பொன் சிறிது’ என்ற அல்வழித்தொடர் பொன் சிறிது’ என்றுமே சொல்லவேண்டியுள்ளது. அதைக்குறிப்பான் வேண்டி,

‘ணகார இறுதி வல்லெழுத் தியையின்
தொரமாகும் வேற்றுமைப் பொருட்கே’
என்று கூறுகின்றார்.

இச்சூத்திரங்கள் எல்லாம் ஏவ்வளவு ஒதற்கெளியனவாய் இருக்கின்றன. கற்போருளத்தில் நேரே சென்று நிலைபெறுவே? மாணவர்கள் வேண்டாம் என்று மறக்க எண்ணினும், மறத்தற களிதாமே! இம்மாதிரியானசூத்திரங்களும்நினைவில் நீங்காதிருக்க வேண்டியனவே: இல்லையே யெல், ‘சிறியகட்களிறு’ என்ற தொடரைப் பிரித்துப் பொருள் காணமுடியாமலும், ‘களிற்றுக் கண் சிறிது’ என்னும் தொடரை ‘களிற்றுக் கட்சிறிது’ எனப் பொருத்தியும் இடர்ப்படுவர் அன்றே?

மாணவர்கள் சூத்திரங்களை வெறுப்பதற்குரிய காரணங்களிற்றலையாயது நன்னூலென்று கூறுவர். ஏனெனில், தொல்காப்பியர், பல சூத்திரங்களிற் நெளிவாகக் கூறுவனவற்றை, நன்னூலார், சில அடி கொண்ட ஒரு சூத்திரத்துள் அடக்கி விடுவர். அச்சூத்திரம் கற்பார்க்கு—மனப்பாடம் செய்வார்க்கு—எளிதாகஇருக்கவேண்டுமென்றேஇயற்றப்பட்டதாயினும், தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தைப்போல் மாணவச்சிறுர் உளத்தில் எளிதில் நிலைபெறுது என்பது உண்மையே. ஆகவின் இலக்கணப் பாடப் புத்தகம் எழுதும் ஆசிரியர்கள், ஆங்காங்குத் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தை மேற்கொளாக எடுத்து ஆள்வார்களாக.

தமிழாசிரியர்கள் இன்றியமையாத சூத்திரங்களை மட்டும் மனப்பாடஞ்செய்யச் சொல்லிப்பிறவற்றை மாணவர்கள் விருப்பத் திற்கே விட்டு விடுவார்களாக. சூத்திரங்களை மனப்பாடம் செய்வதன் வாயிலாய் அவர்கள் உளம் ஒரு நிலைப்படுத்தியும், மொழி வரலாற்றைத்தம் அகத்தே கொள்ளுவதையும் உணர்த்தல் வேண்டும்.

இலக்கணத்தைப் போன்ற எளிதான் பொருள் (Easiest subject) வேறொன்று மில்லை என்ற எண்ணாம் மாணவர் உளத்தில் நிலைபெறுமாறு தூற்பிப்பார்களாக.

4 தட்டுரை. எல்லையில் பல்பெறு நூல்களை வல்லார் வாய்க் கேட்டுணர்ந்தோரும், தாம் கற்றுணர்ந்தவற்றைப் பிறர் விளங்கிக் கொள்ளுமாறு பேசவும் எழுதவும் இயலாது இடர்ப்படுகின்றனர். இடருற்ற சூத்துளிட்ட விளக்குப் போல்

பிறர்க்குப் பயன்படாதொழிகள்றனர். தாம் உள்ளியக்கைப் பேச் சாலோ எழுத்தாலோ பிறர்க்கு உணர்க்கும் வன்மை பெற்றேரோ குன்றின்மேலிட்ட விளக்கெனத் தீகழ்வர். அல்லாதார் இணரும்க்கும் நாரூமலரைனயராய் விரும்பிப் போற்றப்படார். சிலர், நன்கு கற்றுப் பெரும்பட்டங்கள் பெற்றும், மக்களிடையே மூங்கையராய்—வாய்மூடி. மெளனியராய்—வாழுகின்றனர் சிலர் குறைந்த கல்வியுடையார் போற்றேன்றனும், கம் சொல்வன்மையால் எல்லா நலனும் எனிதிந்தபெற்ற பலராலும் பாராட்டப்பெற்றுப் பெருவாழ்வு வாழுகின்றனர். ஆதலின் சொல்வன்மை-சொல்லை எழுத்தினும் பேச்சினும் எடுத்தாரும்வன்மை-வாழ்க்கைப்போரில் வெற்றியறப் பெருந்துணைசெய்யும். கற்றேரை மற்றேருக்குரியராய்ச் செய்து பிறர்க்கென வாழும் பெற்றிமையளிக்கும். இதன் இன்றியமையாமையை வற்புறுத்துக்கூடிவே, உலகப் பெரியாரான வள்ளுவரும், சொல்வன்மை யென ஒர் அதிகாரம் வகுத்து அதைப் பலபடப்பராட்டியுள்ளார். (“The facility of pen and voice comes first in importance, manhood and womanhood second”) “ஒருவருடைய சிறப்பியல்புகளைக்குங்கரல், அவருடைய சொல்வன்மை—கட்டுரை வன்மைதான் முதன்மையாகக் கருதப்படும். ஆனாலும் அன்றிப் பெண்ணே என்பது அதன் பின்னர்தான்” என்ற ஆங்கிலப் பெரியார் உரையும் வெற்றுரையன்று.

“வாட்போர் புரியும் வன்றிறல் வீரரினும் எழுது கோலாவியே இரும்போற்றலுடையோர்.” (Pen is mightier than sword) ஆதலின், “வில்லேருமூவர் பகை கொள்ளினும் கொள்ளறக்கசொல்லேருமூவர் பகை” என்று கட்டினையிட்டருளினார் நம்தமிழ்ப் பெரியாரும் இப்பொன் மொழிகளை மொய்ப்பிக்குரிக்கும்சுகிக்கிகள் பண்டும் இன்றும் பலவாம். ஆதலின், சொல்வன்மை-கட்டுரை வன்மை-மக்கள் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத ஒருக்கலையே எனல் மிகையாகாது. பிறகலைகளிற் பலகால் பல ஆண்டுபயின்று அவ்வகளில் வல்லுநராமாறு, இக்கலையிலும்நன்குபயின்று நற்றிறனுற வேண்டும். ஆதலின் இங்கலையிலும் மாணவர்கள் நற்பயிற்சி யெய்தனலென்றி நற்பயனடைதல்லை.

இங்குள்ள இங்கலை நார் கல்விக்கூடங்களில் பயிற்றுவிக்கப்படுகின்றது? பயிற்றுவிக்கப்படுகிறது எம்முறையில்? அதன் சிறப்பியல்புகளை உணராமுறையில்.

ஒவ்வொருவகுப்பிற்கும் கட்டுரை வகுப்பென வாரத்திற் கொண்டு வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. தங்களோன்றிற்கு இரண்டு பயிற்சிகட்டுக்குறையாமல் எழுதசெய்தல் வேண்டும். ஆதனின் ஒரு வாரத்தில் எழுதும் கட்டுரையும், (Written composition) அடுத்த வாரத்தில் சொல்லும் கட்டுரையும் (Oral composition) என மாறிவருமாறு வகுத்திருப்பர். சொல்லும் கட்டுரை வகுப்பில், சொல்வன்னமயையும், எழுதும் கட்டுரைவகுப்பில் எழுத்துவன்மையையும் மாணவர்கள் எய்துமாறு செய்தல் ஏற்படுத்தாகும். ஆனால், சொல்லும் கட்டுரை வகுப்பில், மாணவர்களை ஒரு பொருளைப் பற்றிச் சொல்லச் செய்து—பேசச் செய்து—திறம்படக் கருத்தை விளக்கும் சொல் வன்மையை உண்டாக்கக் காண்டல் அரிதே.

சிலர், ஒரு கட்டுரை வகுப்பில் எழுதும் கட்டுரைக்குரிய பொருளைக் கற்பிப்பதும், அதற்கடுத்த கட்டுரைவகுப்பில் அதை எழுதசெய்வதும், மற்றும் சிலர், எழுதும் கட்டுரைவகுப்பில் எழுதசெய்து சொல்லும் கட்டுரை வகுப்பில் எழுதிய கட்டுரையின் பிழைகளைத் திருத்தச் செய்வதும், இன்னும் சிலர், சொல்லும் கட்டுரைவகுப்பில் ஏதேனும் ஒரு புத்தகத்தைப்படிக் கச்செய்து விட்டுத் தாம் அமர்ந்திருப்பதும், வேறு சிலர் சொல்லும் கட்டுரை வகுப்பில் வேறு பாடங்களைப் படிக்கச் செய்து விட்டுத்தாம் வானா விருப்பதும் அல்லது வேறு வேலை பார்ப்பது மாகப் பலவாறு முறைகளைக் கைக்கொண்டுள்ளார்கள். சொல்லும் கட்டுரைவகுப்பில் மாணவரின் சொல்வன்மையைப் பெருக்கும் முறைகளைக் கைக்கொள்வதில் கருத்துக்கொண்டுளோர் சிலரேயாவர். “திறனற்குத்து சொல்லுக சொல்லை; அறனும்பொருளும் அதனினுங்கில்” என்ற செந்தாப்போதார் செம்மொழி யைச் செவ்வையாய்ப் பயின்றிருந்தும், மாணவர்களை அத்துறையில் பயிற்றுவிக்காமலிருத்தல் இரங்கத்தக்கதே. ஒருவர்க்கு ஆக்கமும் கேடும் அவர் பேசும் சொற்களால்ஸ்ரே வரும். மாணவர்களைப் பேசச் செய்து, இம்முறை ஆக்கமளிப்பது; இம்முறை அழிவைத் தருவது எனச் சுட்டிக் காட்டி, ஆக்கமளிக்கும் முறையில் மாணவர்களை ஊக்குதல் வேண்டும். இல்லையேல் சொல்லின்கட்சோர்வு பட்டு, தமக்கும், தம்மொழிக்கும், தம் நாட்டுக்கும் கேடுபயப்பவராய்த் தொன்றுவரன்றே?

‘மொழி’ என்பதே மொழியப் படுமதனான்றோ? மொழி வதன்கண் பல்வகையான பிழை பொருந்தி யிருக்கல் ஏற்படுத்துன்றே! எழுதுவதிற் பிழைகண்டு திருத்துவதுபோல் பேசுவதிலும் பிழைகண்டு திருத்தித் திருத்தமாக கேட்டோர்க்கினி மை பயந்து கேளாரும் வேட்பமொழியும் திறனை மாணவர்கள் டையச்செய்யவேண்டும். அதற்குரியவகுப்புச்சொல்லும் கட்டுரை வகுப்பன்றோ? ஆகையின் அவ்வகுப்புக்களில் மாணவர்களைப் பேசுக்கொய்து, சொற்குற்றம் பொருட்குற்றம் முதலியவற்றைச் சுட்டியகற்றிச் சொல்லமுகு பொருளமுகு பொருந்து முறையிற் பேசக்கற்பித்தல் வேண்டும்.

ஒரு பொருளைப் பற்றச் சொல்லுங்கிறன் பெறுவேர், எழுதும் திறனையும் வளித்தெல்லியதுவர். சொல்லும் ஞான்றுப் பிழைகளைத் திருத்திக்கொள்வதால், எழுதும் ஞான்று அப்பிழைகளைக் காண வியலார். பேசும் ஞான்றுப் பிழைபடப் பேசுவதனுடேயே எழுதும் ஞான்றும் அப்பிழைகள் அவர்களை அறியாமலே புகுந்து விடுகின்றன. அன்றியும் பேசும் மொழி கொச்சையாகவும், எழுதும் மொழி திருத்தமாகவும் வாய்ந்து, “எழுதும் மொழி— ஏட்டு மொழி—இறந்த மொழி” என்று கூறும் வசைச்சொல்லும் முறையில் கற்பித்தல் வேண்டும்.

ஆதவின் சொல்லும் கட்டுரைவகுப்பில் “யாநலத்துள்ளது உமன்றுன நாநலமென்னும் நலனுடைமை” யை மாணவர்கள் எய்தும் முறையில் கற்பித்தல் வேண்டும்.

சொல்லும் கட்டுரை வகுப்பில் அவர்கட்டகளிக்கான பொருள்களைக் கூறி அவைகளைப் பற்றச் சொல்லச்செய்தல் வேண்டும். ஒரு மாணவர் சொல்லும் போது, அவர் சொற்பொழிவில் காணப்படும் குற்றங்களைக் குறித்துக்கொள்ளுமாறு பிற மாணவர்கட்டுக் கூறுதல் வேண்டும். அவர் பேசி முடித்த வடன், மற்றவர்கள் குறித்துள்ள பிழைகளைக் கூறச் செய்து, பேசிய மாணவரை பிழையென உணரச் செய்துத் திருத்தல் வேண்டும். மாணவர்கள் குறிக்கத் தவறிய பிழைகளை ஆசிரியர்கள் கூட்டுதல் வேண்டும்.

அவ்வாறு பேசும் ஞான்று, அவர்கள் கற்ற புதுச் சொற்களையும் புது எண்ணங்களையும் பேச்சிற் கலந்து பேசச் செய்கல்

இன்றியமையாதது. கற்ற இலக்கண விதிகளைக் கையாளுகின்ற நரர் என்பதைக் கவனித்துக் கையாளுமாறு செய்தலில் தலது தல்கூடாது.

எழுதும் கட்டுரை வகுப்புக்களில் எழுத்தைத் திருத்தமுற எழுதச் செய்தல் இன்றியமையாதது. ஒருவர் கையெழுத்தே அவர் இயல்லை விளக்கும் என்பரன்றோ? எழுதுங்கால் நிறுத்தற குறிகளைத் தக்க இடத்தில் அமைக்கு முறையில் பயிற்சியளிக்க வேண்டும். முற்றுப்புள்ளி யொழிந்த ஏனைய நிறுத்தற குறிகளைப் பண்டைத் தமிழ் நூலர் கைக்கொண்டிலர். ஆனால் நிறுத்தற குறிகளின் சிலவற்றின் செயல்களை, ‘மன்’ ‘கொல்’ என்பன போன்ற சொற்கள் செய்தன. இன்றும் செய்யுட்களில் செய்து வருகின்றன. தமிழ்ச் செய்யுட்களுக்கு நிறுத்தற்குறிகளை வேண்டியதில்லை. உரை நடைகளிலும் தெளிந்த நடைக்குரியன வாகா. ஆங்கில வல்லுநரிலும், “தெளிவாக எழுதும் திறனுற் றேருக்கு நிறுத்தற் குறிகள் பயனற்றனவே” என்று கூறுவர் களும் உளர். ஆயினும், கருத்தைத் தெளிவுபடக் கூறுவதற்கும் ‘வாய் விட்டுப்’ படிக்கும் கால் நிறுத்து மிடம் அறிவதற்கும் நிறுத்தற் குறிகள் இன்றியமையாதனவே. அவைகளை இடமறிந்து இடுமாறு பயிற்சி யளித்தல் பிற்கால வாழ்வில் பெரு நன்மை பயக்கும். கட்டுரைப் பொருள்களைப் பற்றிச் சொல்லு னான்றும், எழுதும் ஞான்றும் மாணவர்களே முயல்தல் வேண்டும். இன்றியமையாமை நேர்ந்தாலன்றி ஆசிரியர் உதவியளித்தல் கூடாது. கொடுக்க பொருள்களைப்பற்றிச் சிறிது நேரம் சிந்தனை செய்வாராயின், அப்பொருள்களைப்பற்றி எழுதவோ பேசவோ வேண்டியவற்றைத் தெள்ளித்தில் உணர்வார்கள்.

சிறிய வகுப்புக்களாயின், கொடுக்கப்பட்டுள்ள பொருளைப் பற்றிப் பல கேள்விகள் கேட்டு, பொருளின் வரலாற்றை அறியச் செய்யலாம் ‘எனதுவீடு’ என்பதைப் பற்றிக் கூறவோ எழுதவோ சொல்லி இருப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம்! எங்கேயுள்ளது? எவ்விதம் கட்டப்பட்டுள்ளது? வாயில்கள் எத்தனை? அறைகள் எத்தனை? உடல் நலவசதிகள் பெற்றிருக்கின்றதா? என்பன போன்ற கேள்விகளை எழுப்பச் செய்யின், சொல்ல அல்லது எழுதவேண்டியவற்றை எளிதிற் பெறுவர்.

பெரிய வகுப்புக் களாயின் கொடுக்கப்பட்டுள்ள பொருளைப் பற்றிய சிலபெருங்குறப்புகள் (Outlines) கொடுக்கலாம். “எனது ஊர்” என்பதைப்பற்றி யற்யவேண்டுமாயின்,

1. அமைந்திருக்கும் இடம் (தாலுக்கா, சில்லா, தொடர் நிலையம், ஆறு, பெருங்கார்.)
2. தட்பவெப்ப நிலை
3. பார்க்கத்தகுந்தன (கட்டிடம், தோட்டம் முதலியன)
4. மக்கள் (மதம், நிறம், மொழி, தொகை.)
5. தொழில்
6. வரலாற்றுச்சிறப்பு (Historical importance)

என்பனபோன்ற குறிப்புக்களைக் கரும்பலகையில் எழுதின், மாணவர்கட்டு உதவியாகும். கொடுக்கப்பட்டுள்ள தலைப்பின் பொருளை நன்குணர்ந்து கேள்விகள் வரயிலாய்க் கட்டுரையைச் சொல்லவோ எழுதவோ ஆசிரியர் உதவியின்றி அறியும் முறையில் மாணவர்கட்டு நற்பயிற்சியளித்தவில் தவறுதல் கூடாது.

கட்டுரைக்குரீய போருள்கள் : தொடக்கத்தில் ஹீட்டி இம் வெளியிலும் கல்விக்கூடத்திலும் மாணவர்களோடு நெருங்கிய தொடர்புள்ள உருவப்பொருள்களையே கட்டுரைப்பொருள்களாகக்கொள்ளல்வேண்டும். வகுப்பின் நிலை உயர் உயர் உருவமில்பொருள்களான, நட்பு, ஒழுங்கம்போன்ற பண்புப்பொருள்களையும் இடை இடையேகொள்ளலாம். இவ்விருவகைப் பொருள்களில் சிலவற்றை மாணவர்களைக் கூறுசெய்து, அவற்றுள் மாணவர்கள் பெரிதும் விரும்பும் ஒன்றைக் கைக்கொள்ளலாம்.

பாடப்புத்தகங்களிலிருந்து ஒருபாடத்தையேனும் ஒருபாடத்தின் ஒரு கிளம்ச்சியையேனும் கொள்ளுகல் பாடங்களில் தெளிந்த அறிவை உண்டாக்கும். கதைகளைச் சுருக்கி சொல்லி விரித்துக் கூறவும், விரித்துச் சொல்லிச் சுருக்கிக் கூறவும் செய்தல் வேண்டும்.

ஒரு வரலாற்றையோ கதையையோ படர்க்கையிடத்தாற் கூறித் தன்மையிடத்தாலும், தன்மையிடத்தாற்கூறிப் புதர்க்கையிடத்தாலும், அஃறினைப் பொருள்கள் அவைகளே தம் வரலாற்றைக் கூறுவது போலும், சொல்லச் செய்தலும் எழுதச் செய்தலும் மாணவர்கட்களியனவாய் மகிழ்ச்சியை யூட்டும்.

கதையைக் குறிப்பிடும் படங்களைக்காட்டிக் கதையை வருவிக்கலாம்.

ஒருவரலாறு அல்லது கதையின் சிறப்பு நிகழ்ச்சிகளைக் கூறி அவைகளின் துணை கொண்டு, கற்பித்து எழுத அல்லது சொல்லசெய்து கற்பனைத்திறனை வளர்க்கலாம்.

சொல்லாடல் (conversation) முறையில் கட்டுரைகளை எழுதசெய்யின், ஒரு பொருளைப்பற்றித்தாமேவினவி அதன் முழு வரலாற்றையும் அறியும் திறன் பெறுவதோடு ஆராய்ச்சியறியவும் நாடகம் எழுதும் வன்மையும் பெற்றவர்களாவாவர்கள்.

வகுப்பிற்கேற்றவாறு கதைசெய்யுட்களைக்கூறிக் கதையை உரைநடையில் எழுதசெய்யலாம். இம்முறையால் புதுச்செய்யுட்களைக் கற்பதில் ஆர்வமும், முன்-மின் தொடர்பு நோக்கிச் சொற்களின் பொருளையற்றியும் வன்மையும், அகராதியைப் பயன் படுத்தும் வகையும் பெறசெய்யலாம்.

“காற்றுள்ளேபோதே தூற்றிக்கொள்” “தொட்டிற் பழக்கம் சுடுகாடு மட்டும்” என்பன்போன்ற பழமொழிகளையும், “ஒழுக்கம் உயிரினும் ஒம்பப்படும்” “கல்வியினாங்கில்லைச் சிற்றுயிர்க்குற்றதுணை” என்பன்போன்ற ஆன்றேர் உரைகளையும்தலைப் பாகக்கொடுத்து அவைகளைவிளக்கி வரையுமாறு செய்யலாம்.

தெருவில்கண்ட காட்சியைப்பற்றியும், வீட்டில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியைப்பற்றியும், பிறர்க்குக்குறவுது போலவும், பிறர்க்குநிதி தாம்கேட்டதுபோலவும் எழுதுவதிலும் சொல்லுவதிலும் ஊங்கலாம்.

கடிதம் எழுதல். பிறர்க்குக்கடிதம் எழுதாதவரும், பிறரிடமிருந்து கடிதம் பெறுதவரும், செல்வர்வறியர், கற்றூர் கல்லார் ஆண் பெண், சிற்யர் பெரியர் என்ற எப்பாலரினும் இலர் கடிதம் எழுதுகல் வாழ்க்கையோடு ஒன்று பட்ட, உண்ணுவதுக்கு உடித்துவதும் போன்ற, தவிர்க்கலாகாத ஒரு நிகழ்ச்சியாகிவிட்டது. சேய்மையிலுள்ளோருடன் உரையாடுவதற்குக் தோலைப் பேசி முதலீயநகருவிள்ளுணையாய்த்தோன்றியுள்ள இந்நாளிலும் கடிதத்தின் வாயிலாய் உரையாடுவதே, மிகப்பெறும் பான்மையோர். ஆதலின் அக்கடிதம் எழுதும் முறையிலும் மாணவர்கட்டு நற்பயிற்சியளித்தல் வேண்டும்.

உயர் வகுப்பு மரணவர்கள்கூடத் தக்கமுறையில் கடிதம் வரைய அறியாது இடர்ப்படுகின்றனர். ஆங்கில வகுப்புக்களில் முதல்தரத்திலிருந்து ஆரூம்தாம் வரையில் கடிதம் எழுது தலையும் கட்டுரைப் பெருளாகக்கொண்டுக் கற்பித்து வருகின்றனர். ஆனால் தமிழ் வகுப்புக்களில் அவ்விதம் கற்பிப்போர் அரியாரே. “கடிதம் எழுதுதல் என்றால் கேரே முகம் நோக்கிப் பேசுவதுபோல் எழுதவேண்டியது தானே! இதை மரணவர்கள் தாமே அறிந்துகொள்வார்” என எண்ணி ஒதுக்கிவிடுகின்றனர் போலும், தப்மின் உயர்க்கோர் இழிக்கோர், தம்மேரடப்போர் ஆகியருடன் கேளில் உரையாடுவதற்குச் சில நெறிகளைக்கைக் கொள்ளுவதுபோல், கடித வாயிலாய் உரையாடுவதற்கும் சில நெறிகளை அறிந்திருக்கல் இன்றியமையாதது. இல்லையேல் பெரு விருப்புடன் எழுதும் கடிதமும் மிகுவெறுப்பை உண்டாக்கி விடும். ஆகவின் கடிதம் எழுதுதலையும் தமிழ் வகுப்புக்களில் கற்பித்தலில் தவறுதல்கூடாது.

கடிதம் எழுதுங்கால் கவனிக்கற்பாலன ஐந்து. அவை, எழுதுபவர் விளிசிலை (முகவரி), விளிக்கும் முறை, பொருள், முடித்தல், அனுப்புவதற்குரிய விளிசிலை, என்பனவாம்.

எழுதுபவர் விளிசிலை (விலாசம்) கடிதத்தின் தலைப்பில் இடது புறக்கில் அமைக்கல் வேண்டும். முழு விளிசிலையையும் எழுதினால்தான் எழுதியவர் இன்னுரென்று எளிகில் அறிதற்கும், பதிலைக்கடிதம் எழுதியவர்க்கே தடையின்றச் சேரச்செய்தற்கும் இயலும். கடிதத்தலைப்பின் வலதுபுறத்தில், எழுதுபவர் அக்கடிதம் எழுதுங்காலத்தில் தங்கியுள்ள இடமும் எழுதும் நாளும் குறிக்கப்படல் வேண்டும்.

விளிக்கும் முறையென்பது, சொல்லவேண்டிய பொருளை எழுதுவதற்கு முன்பு, எழுதப்படுவரின் உறவுக்கேற்பக்குப்பிடுதல். முன்னிலையிலிருந்தால் எவ்விதம் அழைப்போமோ, அவ்விதமே கடிதத்திலும் ஆழைத்தல் வேண்டும். ஆகவின் அண்மை விளியே ஏற்றது. ‘நண்பா’ என்பதினும், ‘நண்ப’ என்பதும், ‘ஜயா’ என்பதினும், ‘ஜய’ என்பதும் ஏற்படுத்தத்தல்லவா?

பொருள், விளக்கமாகவும் சுருக்கமரகவும், கவர்பொருட்படாமுறையிலும், நேரிற் கூறுவதுபோலும் எழுதப்படுதல் வேண்டும். தெளிவின்றக் கவர்பெருட்படக் கடியதாயிருப்பின்,

எழுதுபவர் ஒன்றை விணைத்து எழுத, படிப்பவர் வேறொன்றை விணைத்துப் படிக்க, விபரீதமாய் முடியும். விரிவைநாடி, கூறியதைபே திரும்பக்கிரும்பக்காறின், படிப்பவர் வெறுப்புக்கொள்வர். ஆதலின் தெள்ளிய நடையில் சுருங்கக்கூறுதல் ஈல்லது.

முடித்தல்ளன்பது, விரும்பியவற்றை எழுதியிரு, ‘தங்கள்’ அல்லது ‘இங்கனம்’ என்று எழுதி, எழுதுபவர் எழுதப்படுபவர் என்ற இருவர்க்கும் உள்ள தொடர்புக்கேற்ப, ‘அன்புள்ள’ ‘நன்றியுள்ள’ ‘வணக்கமுள்ள’ என்பன போன்றவைகளைக் கூறிக்கையெழுத்திடுதல் ஆம். முடித்த பிறகு, எவர்க்கு அக்கடிதம் எழுதப்படுகின்றதென்பதைக் குறிக்கும் முகத்தான், அக்கடிதத் திற்குரியவர் பெயரை அடியிற் குறிப்பிடுதல், ஒருநாளில் ஒரே சேர்த்தில் பலகடிதங்கள் எழுதும் கிலையிலுள்ளோரை, ஒருவர்க்கெழுதிய கடிதத்தை இன்னெலுவர்க்கு அனுப்பி இடருறவுதினின்றும் காப்பாற்றும்,

எவர்க்கு அனுப்பவேண்டுமோ அவர்வினிகிலையை உறையில் (cover) விளக்கமாக எழுதுதல் வேண்டும். பெயர்க்கு முன்னால் ‘திருவாளர்’, ‘திரு’ போன்ற சிறப்பியல் மொழிகளையும், பின்னால் ‘அவர்கள்’ போன்ற மரியாதை மொழியையும் எழுதுதலில் தவருதல் கூடாது. பெயருக்குப்பின், இல்லின் பெயர், கதவு எண், தெரு, ஊர், அஞ்சல் கிலையம் (Post office) கிழிய ஊராயின் தாலுங்கா, பிறசில்லாவாயின், சில்லா, முகலியவற்றை முறையே எழுதுதல் வேண்டும்.

உறையின் இடது புறத்தில் அனுப்புவர் வினிகிலையைக்குறிப்பிடுதலும் மிகையன்று. கடிதத்திற்குரியவர் ஊரிலில்லையானால் எழுதியவர்க்கே இடரின்று வந்துகோர இயலும். உறையின்மேல் எழுதவேண்டியன் எழுதப்பட்டவுடன், அவ்வறைக்குரிய கடிதத்தை நன்குபார்த்து உறையினுள் வைத்துவிடுதல்வேண்டும்.

இவைகளைல்லரம் மாணவர்களறியின் கடித்திப் போக்குவரவில் இடர்ப்பாடுகானார். ஆதலின் கமிழாசிரியர்கள் கடிதம் எழுதுதலையும் கட்டுரைப் பொருளாகக்கொண்டு கற்பிப்பார்களாக.

திருத்தம். மாணவர்கள் எழுதிய கட்டுரைகளைத் திருத்தும் வேலை உவப்பையளிக்கக்கூடிய தன்றெனக் கருதப்பட்டு வருகின்றது. தம்மினும் தாழ்ந்தவர் எழுதிய ஒரே பொருளைப்பற்றிய

பல கட்டுரைகளை ஊன்றிப்பாடுத்துத் திருத்தவேண்டியிருப்பதால் உள்ளக்கிளர்ச்சி மூட்டத்தக்கதன்றெனவும் கருதுகின்றனர். “பிழை பெருந்திய சொற்றினுடர்களைப் படித்துப் படித்து யாரிமும் பிழைப்பட எழுதவேண்டியள்ளது” என்று கூறு புவர்களுமூலாக இவ்வித எண்ணங்கள் நிறைந்து விரும்பா வெறுப்போடு செய்கின்ற இவ்வேலையின் வரயிலரகவே, தாம் தம் தாய் நாட்டிற்குப் பெரியதோர் தொண்டரற்றுகின்றேயும் என்பதை அறியாச்சோலும். தம் தாய்மொழியில் ஒருவரை நன்றாகப் பேசுவும் எழுதவரும் செய்யும் செயலைக் காட்டிலும் மங்கட்கூட்டத்திற்குச் பெய்யும் சீரிய தொண்டுதரன் யாது? ஆக்கலால் மட்டமானதென்று—இழிவானதென்று கருதப்படும் இங்கட்டுரை திருத்தும் தொண்டரல் விளையும் பயனை உணரின்ற வப்பும், உள்ளவெழுச்சியும், உலைவில்முயற்சியும் ஒருங்கே எய்தலாம்.

பன்மாட அடுக்குகள் கொண்டபேரில் அமைக்கும் கைவல் சிற்பி ஒருவர், தம் இளஞ்சிறுர்கட்டும் சிறுவீடு கண்டு இளங்கை அரும்பியின்பம் எய்துகின்றான்றே? இன்று சிறுவீடு கட்டிச் சிதைக்கும் கையே, நாளைப்பேரில் அமைக்கும் பெருந்திறன் எய்தும் எனப்பெருமிதம் கொள்ளுகின்றனரான்றே? அவ்வாறேஆசிரியர்களும், “இன்று பிழையிக்கக் கட்டுரைகளை வரையும் செம்புங் கையைன்றே நாளைச் சொற்பொருண்மைய் தோய்ந்த கட்டுரையை வரையப்போகின்றது; இன்று கொச்சை மொழி வழங்கும் குறுநாவன்றே நாளைப் பேருரை பொழியும் பெருநாவாகும்.” என எண்ணுதல் வேண்டும். தந்தையர் தம்மக்களின் மழலீச் சொல்லில் கானும் இன்பத்தை ஆசிரியர் தம்மானுக்கர் வழங்கும் கொச்சைச் சொற்றாளில் கானுதல் வேண்டும்.

சிலம்பவீரர், தம்மானுக்கர் பயிலும் சிலம்ப முன்னேற்றத்தைக் கண்டு செம்பார்த்து, தாம் அறிந்தவற்றையெல்லாம் திருத்தித்திருத்தித் தற்பிப்பதுபோல். ஆசிரியரும் தமிழிடம் பெற்ற கல்வியால் திறம்பட வரைய-சொல்ல முயற்றும் மாணவரின் சிறுசெயல்கள்டு உவரையுற்றுப் பின்னும் கற்றித்துத் திருத்துவதில் ஊங்கமுறுதல் வேண்டும்.

கட்டுரைகளைத் திருத்துவதில் ஆங்குதல் அழித்தல் என்ற இருவகைகளுண்டு. பிழைகளைச்சுட்டி அகற்றுவதால் அழிவும், பிழை நீங்கியவிடத்தில் தகுந்தவற்றை அமைக்கக் கூறுவதால்

ஆக்கமும் உண்டாகின்றன. கட்டுரைகளைத் திருத்துபவர், ஒவ்வொரு மாணவரின் தனித்தகுதியையும் நன்கு அறிந்து அவரவர்க்கேற்றவாறு பிழைகளைத் திருத்தி, அவர்களுடைய வழிகாட்டியாகவும் நண்பனுகவும் இருப்பதாக அவர்கள் உணருமாறு நடந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். ஆதலின் பிழைகளைச் சுட்டித்திருத்தும் போது அச்சுறுத்தலின்றி அன்புடன் குறுதல் வேண்டும். அன்றயும் அவர்கள் இழைக்க பிழைகளை உணரச்செய்தே திருத்து மாறு செய்தலில் கருத்துடையவர்களாய் இருத்தலில் அயர்தல் கூடாது.

பிழைகளைத் திருத்தும் பொழுது பிழைகளைக் குறிப்பிட வேண்டுமேயன்றித் திருத்தி யெழுதுதல் கூடாது. திருத்து யெழுதின் ஆசிரியர் திருத்தியவற்றை உள்துறை கொள்ளாமலே பெயர்த்து எழுதிவிடுவரேயன்றிப் பயன்டையார். அவ்விதம் குறிப்பிட்ட பிழைகளைக் கூடிய வரையில் மாணவர்களைத்தாமே திருத்திக்கொள்ளச் செய்தல் பெருந்னாமபக்கும். பிழைகளைத் திருத்திய பிறகு, மறுபடியும் எழுதிய கட்டுரையைத் திருப்பிப் படிக்குமாறு செய்து, பிழைப்பெருக்க முடைய மாணவர்களைத் திருத்தியமைந்த கட்டுரையை மறுபயிற்சியாக எழுதச் செய்தல் இன்றியமையாதது.

பிழைகளைக் குறிப்பதற்குப் பின் வருவன்போன்ற குறியீடு களைக் கையாளின் திருத்துவதில் காலம் வீணுக்கப்படாது.

குறியீடுகள்:—

1. ஒரு சொல்லின் எழுத்தின் குறுக்கே கோடிட டிருப்பின் எழுத்துப் பிழை (நாகரிகம்)
2. ஒரு சொல்லின் எழுத்தின் கீழே கோடிட்டிருப்பின் ஓர் இனக்கிறகுப்பதில் இன்னொரு இனம் எழுதப்பட்டிருத்தலார். (குரினூண்)
3. ஒரு சொல்லைச் சுற்றி வட்டமாகக்கீழித்திருப்பின் இலக்கணப் பிழையாம் இராமனை (அழைக்கப்பட்டான்.)
4. ஒரு தொடர் அல்லது தொகை அல்லது சொற் றெடர் பொருத்தமற்றதாய் இருப்பின் கீழ்க் கோடிடலாம்.

5. உண்மைக்கு மாறுநாவற்றைக் கூறியிருப்பின் வினாக்குறி (?) இடலாம்.
6. மிகுதியாகப்பீனாக்குறைத்திருப்பின் வியப்புக்குறி (!) யிடலாம்.
7. நிறுத்தற்குறி பிழையாயின் V என்று குறிப் பிடலாம்.
8. கூறியதையே கூறியிருப்பின் + என்று குறிப் பிடலாம்.
9. சருங்கக் கூறியிருப்பின்—என்று குறிப்படலாம்.
10. தொடர் மூரணை அமைஞ்சிருப்பின் தொடரின் முடிவில் X என்று குறிப்பிடலாம்.
11. எழுத்து விடப்பட்டிருப்பின் T என்று குறிக்கலாம். (முருட்டன்)
12. வேறு பிரிவாக (New para) ப்பிரிக்கு எழுத என்றும்.
13. பிரிவுகளை ஒன்றுசேர்க்காது என்றும் குறிக்கலாம்.

இக்குறியீடுகளை, முதற்பயிற்சி எழுதப்படுவதற்கு முதலில் மாணவர்கட்டுக் கூறிப்பயிற்சிப் புக்தகங்களின் முதல் பக்கத்தில் குறித்துவைத்துக்கொள்ளுமாறு செய்தல்வேண்டும்.

‘ண’ வக்குப் பக்லாக ‘ன’ வர்஗், ‘ல்’ வின் இடத்தில் ‘ள்’ வும், ‘ர்’ வக்கு ‘ற்’ வும் இடுவதால் உண்டாகும் பொருள் வேறு பாட்டை விளக்கி, இவைபோன்ற பிழைகளை மறந்தும் இழைக்காமல் செய்தல்வேண்டும். ஆகவின், ‘மணம்’ என்பதை ‘மனம்’ என்றும், ‘ஒளி’ என்பதை ‘ஒளி’ என்றும், ‘அரம்’ என்பதை ‘அறம்’ என்றும், எழுதின் உண்டாகும் இடர்ப்பாட்டை விளக்கிக்காட்டி இவ்வகையான பிழைகளின்றி எழுதும் முறையில் நற்பவிற்கியவித்தல் சிறுசேரம்பலினுற்றுண் என்பதில் ஒப்புமின்று. இளமையிற்கீருங்றும் இச்சோம்பல் மனப்

கு டி என்று இரண்டு எழுத்துக்களைச் சேர்க்கு எழுதும் முறையை எளிதிற் கைபாடும் மாணவர்கள் பலருண்டு. இவ்விதம் அவர்கள் எழுதுவது, அவர்களுடைய சிறுசேரம்பலினுற்றுண் என்பதில் ஒப்புமின்று. இளமையிற்கீருங்றும் இச்சோம்பல் மனப்

பான்மையை அறவேகளையவேண்டியது ஆசிரியர்களின் கடமை யல்லவா? ஆதலின் இவ்வாறு சேர்த்தெழுதும் முறையை அறவே நிக்குமாறு செய்தலிற்றனர்தல் கூடாது.

பயிற்சிப்புத்தகங்களைத் திருத்தங்கால் பெரும்பான்மையோர் இழைக்கும் பிழைகளைக் குறித்து வைத்துக்கொண்டு, தனிப்பட்ட முறையில் வெவ்வேறுவகையாக இழைக்கப்பட்டிருக்கும் தவறுகளை, பயிற்சிப் புத்தகங்களைத் திருப்பிக்கொடுக்கும்போதே கூறி விட்டு, பொதுப்பிழைகளை எல்லா மாணவர்க்கும் பொதுவாகக்கூறி, தாமாகவே திருத்திக்கொள்ளச் செய்து, திருத்தியிருக்கின்றனராவன்று கவனித்தல் வேண்டும்.

* ஒரு மாணவர் பயிற்சிப்புத்தகத்தை இன்னொரு மாணவரிடம் கொடுத்து, மாணவர்களைக் கொண்டே திருத்தச் சொன்னின், பிழைகளை எளித்திற்கண்டறிவர். தன்குற்றம் காண்பதினும் பிறர் குற்றம் காண்பது எனிதல்லவா? அவ்வாறு பிறர்பிழை காண்கும் வாயிலாய் பிழையைப் பிழையென உணர்ந்து, தாழும் அப்பிழையை இழைப்பதனின்றும் தவிரவர்: எவ்வாறுமினும் மாணவர்கள் நிலைக்கேற்றவாறுகளைக் கைக்கொண்டு, கட்டுரைகளையும், உரைகளை (பேச்சு) யும் திருத்துவதன்வாயிலாய், சிறந்த எழுத்தாளர்களையும், சொற்பொழிவாளர்களையும் தோற்றுவிப்பார்களாக.

(பின்வரும் சேர்க்கையைப் பார்க்கவும்)

5. மொழி பேயர்ப்பு : ஒருமெரழியை வளம்படுத்தி யுயரச் செய்வதற்குரிய வழிகளுள் மொழியர்ப்பும் ஒன்றாகும். புத்தம் புதுநால்களியற்றி இலக்கியவளத்தைப் பெருக்குவது போன்றே வேற்று மொழியின் சிறந்தநால்களைத்தம் மொழியிற் பெயர்த்துப் பெருக்கலாம். இம்முறை நம்நாட்டில் வேற்று மொழியாளருடன் கூட்டுறவுகொண்ட காலத்தினின்றும் கையாளப்பட்டு வருகின்றதொன்றாகும். தொல்போரிலக்கண நூலாம் தொல்காப்பியத்தில், நால்வகைவழிநூலுள் ‘மொழிபேயர்த்த தர்ப்படயாத்தல்’ என்பதூம் ஒன்றாகும் எனக்கூறப்பட்டிருப்பதே இதற்குச்சான்றுபகரும். இவ்விருவழியாலும் நந்தமிழ் வளத்தைப் பெருக்குவதில் நந்தமிழ் நாட்டார் அயர்வுற்றருப்பதைக்கண்டே, தள்ளியநடைத்தேசீயக்கவி பாரதியாரும்,

“பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்தீரங்கள் தமிழ் மொழியிற் பெயர்த்தல்வேண்டும்! இறவாதபுகழ்டைய புதுநால்கள் தமிழ்மொழியிலேயற்றல் வேண்டும்” என்று ஒலமிட்டரு ஸினர். ஆகவீன் மொழிபெயர்க்கும் முறையில் மாணவர்கள் நற்பயிற்சியற்று மொழிவளக்கைப் பெருங்கங்கடமைப் பட்டுள்ளார்கள்.

அன்றியும் இக்காலை, அரசியலறிவுபெற்று அரசியலிற் பங்கு கொள்வதற்கும், சட்ட நுட்பங்களை யணர்ந்து மன்றங்களில் (Courts) வழக்காடுவதற்கும் உலகச் செய்திகளை யற்வதற்கும், ஆங்கிலப்புலமை இன்றிப்பொது வேண்டப்படுகின்றது. ஆங்கிலப்புலமையுற்றோயன்ற மற்றேரூரும் பயன்பெற, ஆங்கிலத் தில் நிகழ்வனவற்றைத் தமிழில் மொழியர்க்கவேண்டிய நிலைமை கேரிடுகின்றது. ஆகவீன் இவ்வகையானும் (மொழிபெயர்ப்பில் மாணவர்கள் நற்பயிற்சியற்றல் வேண்டியவர்களாகின்றார்கள். ஆகவீன் ஆங்கிலத்தினின்றும் தமிழிற் பெயர்த்தலில் நற்பயிற்சி யளிப்பான் வேண்டியே, மொழிபெயர்ப்பெண ஒரு வகுப்பு வாரத்திற்கொருமுறை வகுக்கப்பட்டுள்ளது இவ்வகுப்பில், ஆங்கிலத்தினின்றும் தமிழிற் பெயர்த்தல் போலவே, தமிழினின்றும் ஆங்கிலத்திலும் பெயர்க்குமாறு கற்பிக்கவேண்டுமென்று கூறு வொரும் உளர். இம்முறையால் ஆங்கிலப்பயிற்சி வளருமேயன்றத் தமிழப்பயிற்சி வளர்தல் அரிதே அன்றியும், ஒரு மொழியிலுள்ளதை உணர்வது வேறு; அதை வேறு மொழியிற் கூறுதல் வேறு. ஒரு மொழியில் தெளிவாக உணர்வதை வேறு மொழியில் தெளிவாகக் கூறுதல் இயலாது. மாணவர்கள் ஆங்கிலத்தில் உள்ளதை உணர்ந்து கொள்வார்கள்; தாய்மொழியாம் தமிழிற் கூறுவதில் இடர் காணார். ஆனால் தமிழில் உள்ளதை வேற்று மொழியாம் ஆங்கிலத்தில் கூறுவதில் இடருறவர். தாய்மொழியிற்றையீன்ற சொற்களை வழங்க அறிந்திருப்பதுபோல் ஆங்கிலத்திலும் அறிந்தாலன்றி ஆங்கிலப்படுத்தல் இயலாது. ஆகவீன் உயர்தரக் கல்விக்கூடங்களில் (High Schools) ஆங்கிலத்தைத் தமிழப்படுத்துவதில் நற்பயிற்சியளித்துவில் எளியதும் வேண்டப்படுவதும் ஆகும்.

ஆங்கிலத்தினின்றும் தமிழிற் பெயர்த்தல் என்றால் சொல் அக்குச் சொல்மொழிபெயர்த்தலன்று. அவ்விதம், மொழி

பெயர்க்கவும் இயலாது. ஆங்கில நாட்டுப் பழக்கவழக்கம் நாக்ரிகம், தட்பவெப்பம், சுற்றுச்சார்பு, மொழியின் தொடர் அமைப்பு முதலியன, தமிழ் நாட்டுப் பழக்கவழக்கம் முதலியவற்றேடு பல்லாற்று நும் மாறுபாடுடையன. ஆங்கிலப்பெரியான இஞ்ச என்பவர், 'Gentleman' என்ற ஆங்கிலச் சொற்குத் தகுதியான சொல், வேறு எம்மொழியிலும் காணமுடியாது என்கின்றார். அவ்வாறே, 'சான்றுண்மை' என்ற தமிழ்ச் சொற்கேற்ற சொல், ஆங்கிலத்தில்-வேறு எம்மொழியிலும்—காணமுடியாதென்று தமிழ்ப் பெரியார் ஒருவர் கூறக்கேட்டிருக்கின்றோம். இங்கூற்றுக்கள், ஆங்கிலத்திலுள்ளவற்றைத் தமிழிலும் தமிழிலுள்ளவற்றை ஆங்கிலத்திலும் சொல்லுக்குச் சொல் மொழிபெயர்க்க முடியாதென்பதை வலியுறுத்துகின்றன. ஆதலின் ஆங்கிலத்திலுள்ள வற்றைத் தமிழிற் பெயர்க்கப் புதுங்கால், ஒவ்வொரு ஆங்கிலச் சொல்லுக்கும் சரியான ஒவ்வொரு தமிழ்ச் சொல்லை நாடிப் பொருள்கூற முற்படலாகாது என்பதை மாணவர்கள் உள்தகில் பதியச் செய்தல் வேண்டும்.

சொல்லுக்குச் சொல் பொருள்காணல், சிற்சிலவற்றிற்குப் பொருத்தமாக இருப்பினும், சிற்சில முற்றிலும் வேறு பாடுற்றுக் கேட்போர்க்கு நகையூட்டுவனவாம், 'Turn the back' (Retreat) என்றால் 'வெங்கிடு' (=முதுகு காட்டு) என்று கூறும் பொருள், சொல்லுக்குச் சொல் பொருத்தமாகத் தோன்றுகின்றது. ஆனால் 'Take the seat' என்பதற்கு 'அமர்' என்று மொழி பெயர்க்காது சொல்லுக்குச் சொல் மொழிபெயர்த்து "ஆசனத்தை எடு" என்று கூறின் ஏத்துணை விபரீதமாகின்றது. இவைபோன்ற பலவற்றை மொழிபெயர்த்துக்காட்டி, சொல்லுக்குச் சொல் மொழிபெயர்க்கும் எண்ணத்தை மறந்தும் கொள்ளாவாறுபயிற்கியளிக்கல் வேண்டும். ஆங்கிலமரபுமொழிகளையும் (Idioms) பழ மொழிகளையும் (Proverbs) மொழிபெயர்க்குங்கால், அவைகளின் பொருளைக் கூறுவதினும், அவைகளுக்கேற்ற தமிழ்ப் பழமொழி களையும் மரபு மொழிகளையுமே கூறுதல் ஏற்புடைத்தென்பதை விளக்கல் வேண்டும். 'Arms in arms' என்பதற்குப் புயத்தோடு புயம் என்பதினும் 'தோளோடு தோள்' என்பதும், 'Breathed his last' என்பதற்குக் 'கடைசி மூச்சவிட்டான்' என்பதினும் கையறு நிலையற்றுன் (கையறு—செயலற்று—மூச்சற்று) என்பதும் ஏற்புடைத்தாகும். 'All that glitters is not gold' என்பதை 'மின்

நூல்வதெல்லாம் பொன்னல்ல' என்று மொழிபெயர்ப்பதி னும் 'வெஞுத்தகெல்லாம் பால்ல' என்பதே தமிழ் மரபுக்கேற் புடைத்து; ஏனெனில் மின்னுவதையெல்லாம், கரும்பொன், வெண்பொன், காங்கைப்பொன் என்று பொன்னின் பெயரால் அழைப்பதே தமிழ் மரபு. 'Face is the index of the mind' என்பதை 'மனகின் சூறி முகம்' என்பதிலும், 'அகத்தின் அழகு முகத்திற்றெரியும்' என்பதும், 'A lamb at home and a lion in the chase' என்பதை 'ஹீட்டில் செம்மறியாட்டுக்குட்டி தூரத்துவதில் சிங்கம்' என்று கூறுவதினும், 'பார்த்தால் பூஜை; பாய்ந்தால் புளி' என்பதும் ஏற்புடைத்து என்பதை மாணவர்கட்கு விளக்குதல் வேண்டும்.

ஆங்கிலச் சொற்களின் பொருளை நன்கறிந்தாலன்றி விளக்கமாகத் தமிழ்ப்படுத்தல் இயலாது. ஆதலின் ஒவ்வொரு சொல்லின் பொருளையும் ஜெயந்திரியன்றி அறிந்துகொள்வான் வேண்டி, மொழிபெயர்ப்பு வகுப்புக்களில் ஆங்கில அகராதியைப் பயன் படுத்துமாறு தூண்டுதல்வேண்டும். ஒரு சொல்லுக்குப் பல பொருளிருப்பினும், இடத்திற்கேற்ற பொருளைக் கண்டறிவதில் ஆசிரியர்கள் துணைபுரிதல் வேண்டும்.

மொழிபெயர்ப்பதற்குரிய ஆங்கிலப்பகுதியை, ஆங்கில அறிஞர்களியற்றிய சிறுக்கைகளின்றும், சிறந்த முறையில் நடத்தப்படும். ஆங்கிலச் செய்தித்தாள்களினின்றும், எடுத்துக் கூறலாம். மொழிபெயர்ப்பதற்குரிய ஆங்கிலப் பகுதியை மூன்று முறைக்குக் குறையாமல் படித்துப் பொருளை உளத்திற்கொண்ட பிறகே மொழிபெயர்க்கத் தொடங்குதல் வேண்டும். பயிற்சிப் புக்தகத்தில் மொழிபெயர்த்து எழுதுவதற்குமுன், மாணவர்களை ஒவ்வொருவராக மொழிபெயர்க்கச் செய்து, ஒரு மாணவர் மொழிபெயர்த்தத்திலுள்ள குற்றங்களை இன்னெலூரு மாணவரைக் கொண்டு திருத்தச் செய்யலாம். மாணவர்கள் சரியாக மொழி பெயர்க்கும் வகையையறியாவிடின், ஆசிரியர்கள் மொழிபெயர்த்துக் காட்டுதல் வேண்டும். மொழிபெயர்த்தற்குரிய பகுதி முழு வதையும், மாணவர்களை மொழி பெயர்க்கச் செய்து, பிழைகளை மாணவர்களைக்கொண்டும் ஆசிரியர் தாழும் திருத்திக் கூறியினினர், பயிற்சிப் புக்தகத்தில் எழுதச் செய்தல் வேண்டும். வகுப்பு நிலை உயராக உயராக, பயிற்சிகள் பெருகப் பெருக, ஆசிரியர், தம் உதவியைக் குறைத்துக்கொள்ளலாம்.

மாணவர்கள் தமிழ்ப்படுத்தியை பகுதியை மாணவர்கள் தாழே உள்ளத்தோற் படித்துப்பார்த்து ஆங்கிலப் பகுதியினின் நூலை வேறுபடாமலும், தமிழில் எழுதிர்நூலை துழிருக்கின்றதாவன ஆய்வு, சொல், பொருள், இலக்கணம் ஆகிய பிழைகளைக் கணியச்செய்யும் முறையில் மாணவர்களைப் பயிற்ற வேண்டும்.

பின்னர்க் கட்டுரைகளைத் திருத்துவது போன்றே இவை களையும் திருத்தி, அவர்கள் இழைத்திருக்கும் பிழைகளை யுணரச் செய்து, பிழையை நீக்கித்திருத்தமுற எழுதச்செய்தல் வேண்டும். பிழைகள் மலிந்திருப்பின் திருத்தியவற்றை மறுபயிற்சியாக எழுதச்செய்தல் நன்மை பயப்பதாகும்.

இன்னும் மாணவர் தகுதிக்கும் வகுப்பு நிலைக்குமேற்ற முறைகளைக் கைக்கொண்டு, மொழிபெயர்க்கப்பட்டன மொழி பெயர்க்கப்பட்டனவாகப் புலப்படாவாறு, மொழிபெயர்க்கும் முறையில் நற்பயிற்சியளித்து, சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாளர்களை உண்டாக்கித் தமிழிலக்கியத்தை வளம்பெறச் செய்வார்களாக.

16166

III நூல் நிலையம்

மாணவர்கள் தமிழ் மொழியில் ஆழங்ககன்ற அறிவைப் பெறுமாறு பயிற்சியளிக்க வேண்டியதும் தமிழ்மாசிரியர் கடமையே. கல்விக் கூடத்தில் பயினுங்கால் தாய்மொழியாங் தமிழில் பல நூல்களினும் சென்ற விரிந்த புலமைபைப் பெற்ற லரேஸ், கல்விக் கூடத்தை விட்டதும், வாழ்க்கைத்துறையிற் புதுந்ததும், வேற்று மொழியோடு ஒருங்கு கற்றத்தம் தாய் மொழிப்பயிற்சியையும், வேற்றுமொழியை மறப்பது போலவே மறந்து விடுவார்கள், ஆதலின், கல்விக் கூடத்தில் பல நூல்களையும் படிக்கச்செய்து, தமிழ் நூல்களைக் கற்பதில் தணியாத ஆர்வம் உள்ளவர்களாகச் செய்தல் வேண்டும். அவ்வார்வம் கல்விக் கூடத்தில் ஊட்டப் பெறவில்லையேல், வேறெங்குதான் கூடுமோ இவ்வார்வம் ஊட்டப்பெற்றுக் கூடும் தமிழ்நூல்களைப் படிப்பதை உண்ணும் உணவினும் இனிதாகக் கருதும் நிலைமை ஏற்படின், “மேனுடு களைப்போல் நம்நாடுகளில் வெளியாகும் தமிழ்நூல்கள் நிலையாகவில்லையே” என்றிரங்கும் நிலை விரைவிலக்குமா.

மாணவர்கள் பாடப்புத்தகங்களைக் கற்பதோடு அமைந்து விடுவரேல் போதிய தமிழ்ப்பயிற்சியை அடைதலியலாது. பாடப்புத்தகங்களோடு, குறைந்தது செய்யுட்களில் ஒரு நூறும், உரை நடையில் ஒரு நானாறு பக்கங்களும் ஆண்டுதோறும் படித்து முடித்தவர்களாதல் வேண்டும். இயல்பாகவே மாணவர்களிற் பெரும்பான்மையோர், பாடப்புத்தகமல்லாப் பிற புத்தகங்களைப் படிப்பதில் மட்டற்ற ஆர்வம் உள்ளவர்களாகவே இருக்கின்றனர். அவ்வார்வம் குற்றிப்போகாது. தக்கமுறையிற் கொஞ்சகவும், அவ்வார்வத்தால் வகுப்புப் பாடப் பயிற்சி குன்றுதிருங்கவும், செய்யவேண்டியதே தமிழாசிரியரின் கடனுகும். நூல் நிலைபத்தினின்றும் மாணவர் விருப்பத்திற்கும் தகுதிக்கும் ஏற்ற புத்தகங்களை எடுத்துக்கொடுப்பதும், அவைகளைப் படித்து முடித்திருக்கின்றனரா வென்று நூல்நாணிப்பதிலும் அயர்தல் கூடாது.

ஆங்கிலப் பயிற்சியைப் பெருங்குவதற்காக, ஆங்கில நூல் நிலைப் வகுப்பெண் ஒரு வகுப்பும்(Period), ஆங்கில நூல் நிலையப் பயிற்சிப் புத்தகமென ஒன்றும் (English library exercise note)

பயன் படுத்தக் காண்கின்றோம். ஆனால் தமிழ் நால்நிலைய வகுப்போ, தமிழ்நால்நிலையப் பயிற்சிப் புத்தகமோயரண்டும் காணக்கிடைக்காதென்று தான் கூறவேண்டும். ஏன்? தமிழ், தாய் மொழியாகவும், தாய்மொழியாளர்களைத் தலைவர்களாகவும் கொண்டு தாய்மொழி வழங்கும் நாட்டில் கற்பிக்கப்படுவதனுற்றுன்! தலைமையாசிரியர்களுள் சிலர்க்குத் தமிழிலும் நால்நிலையப் பயிற்சி அளிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணமிருப்பினும், அதற்கென வேறு வகுப்பு (Period) ஒதுக்கித்தராது, கொடுத்துள்ள குறைந்த எண்ணிக்கையுள்ள தமிழ் வகுப்புக்களிலேயே நால்நிலையப் புத்தகப் பயிற்சியளிக்குமாறு கூறுவர். என் செய்வது! “தமிழ் நாடே தாய் நாடே! நீ பேற்ற பேறு இவ்வளவுதான்!” என்று எண்ணிக்கொண்டு உள்ள வகுப்புக்களிலொன்றிலோ, கல்விக்கூடம் தொடங்குவதற்கு முன்னுள்ள அரைமணியிலோ கல்விக்கூடம் முடிந்தபின் அரைமணி வரையிலுமோ இவ்வகுப்பைக் கொண்டு நடத்தவேண்டியதே.

நால் நிலையத்தில் பண்டை நூல் தொடங்கி இற்றை நாள் நால் வரையில் மாணவர்கட்டேக்ரற் ற எல்லா வகையான நால்களும் கிறைந்திருத்தல் வேண்டும். மாணவர்கட்டேக்ரற் ற முறையில் வெளி யாகும் ஒவ்வொரு நாலும் கல்விக்கூட நால்நிலையத்தில் இடம் பெறுதல் வேண்டும். பல கல்விக் கூடங்களில் இற்றை நாளிலும் தமிழ் நால் நிலையங்களில் வைத்துப் பாதுகாக்கப்படும் நால்களைல்லாம், பாடப்புத்தகங்களும் புத்தகவணிகரால் மாதிரிக்காக அனுப்பப்படும் புத்தகங்களுமேயன்றிப் பிறவல்ல. இப்புத்தகங்களால் மாணவர்க்கு நாலறிவு வளருமாறெங்கனம்? ஆண்டுதோறும் குறைந்தது ஒரு நாறு வெண்பொற் காசுகளுக்கேணும், மாணவர்க்குதவும் தமிழ்ப் புத்தகங்களை வாங்கி வைத்தவில் நாட்டம் கொள்வார்களாக.

தமிழாசிரியர்கள், தக்க முறையில் நால்நிலையப் புத்தகங்களைப் பயன் படுத்தச் செய்து, தமிழ் நாற்களைப் படிப்பதில் தணியாத ஆர்வத்தை உண்டாக்கித் தமிழ்க் கல்வியைப் பெருக்குவர்களாக.

IV. மாணவர் கழகம்.

மாணவர்களின் தமிழ் மொழியறிவை வளர்ப்பதில் ‘மாணவர் கழகம்’ என்ற அமைப்பும் பெருந்துணை செய்யும். மாணவர்கள் தமக்கிலித்திறனைக் காட்டி மகிழும் இடம் மாணவர் கழகமேயன்றோ? “அறையிலாடியே அம்பலத்திலாட வேண்டும்” என்பதும் உலகியற்பழமொழியல்லவா? அறையிலாடும்போது ஆசிரியருடனிருந்து திருத்தி நன்முறைப் படுத்தவேண்டியது ஆசிரியதம் கடமையாகும். ஆதலீன் மாணவர் கழகத்தின் தமிழ்ப்பகுதி தமிழ் சிரியரின் துணை கொண்டே இயங்குதல் வேண்டும். தமிழாசிரியர், இம்மாணவர் கழகத்தின் வாயிலாய் எவ்வெம்முறைகளில் தமிழ் மொழிப்பயிற்சியை யளிக்கலாமோ அவ்வும் முறைகளைக் கையாளுவதில் அயர்தல் கூடாது.

இம்மாணவர் கழகத்தின் வாயிலாகவே மாணவர்கள் தம் சொல்வன்மையைப் பெருக்கிக்கொள்ளுகிறார்கள். மாணவர்களின் சொற்பொழிவுக்குரிய பொருள்களைத் தேர்ந்து கொடுத்து அவர்களின் சொற்பொழிவுகளையும்கவனிக்கு, அவர்களினமுங்கும் சொற்பொருட் குற்றங்களை எடுத்துக்காட்டித் திருத்துதல் வேண்டும். அவ்விதம் திருத்துவது, அப்பொழுதே நடைபெற வேண்டியதின்று. வகுப்புக்களில் பாடங்களைக் கற்பிக்கும்போது அவர்கள் அன்று இழைத்தக பிழைகளைச் சுட்டிக்காட்டி, “இம் முறையிற் கூறி இருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும்” எனத் திருந்திய முறையையும் கூறலாம்.

பிறரைப் பார்த்து ஒழுகுதல் (Imitate) மாணவர்களியல்பு களிலொன்றுக்கும் படக்காட்சிக்குச் சென்ற மாணவர், நடிகர்கள் பீப்சியதுபோலும் பாடியதுபோலும், பேசவும் பாடவும் முயலுக்கும், அரசியற் கூட்டங்களுக்குச் சென்றவர், அக்கூட்டங்களிற் பீப்சியவர் போல பேச முயலுதலும், நிகழ்க்காண்கின்றோம். ஆதலீன், மாணவர் கழகத்தின் சார்பாக சொல்வன்மை படைத் தள்ள தமிழ்ப் பேராசியர்களையழைமுக்குதுச் சொற்பொழிவாற்றச் செய்வின், மாணவர்களும் அவர்களைப்போல் சொற்பொழிவாற்ற ரபல்வர்கள். அவ்வாறு அழைங்கப்படுபவர்களும் ஒரேவகையிற்

சொற்பொழிவாற்றும் இயல்பினரசயிருத்தல் நன்மைபயப்பதாகாது. சில மாணவர்கள் ஒரு வகையும் வேறுசிலர் இன்னொரு வகையையுமே பின்பற்றமுயல்வர்கள்.

சொற்பொழிவாற்றும் பெரியார்களும் ஒரே வகையாகச் சொற்பொழிவாற்றுகின்றனரெனக் கூறலீயலாது. திரு. வி. கலீயாணசுந்தரசு முதலீயாரவர்கள் முறையும், பண்டிக மணி திரு. மு. கத்ரேசச் சேட்டியாரவர்கள் முறையும் ஒன்று காது. திரு. மறைமலையடிகள் சொற்பெருக்கும், திரு. ஞானியார் சுவாமிகள் சொற்பெருக்கும் வெவ்வேறு முறையினாலே. திரு. ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டாரவர்கள் முறை வேறு தான்; திரு. சேயவீரபாண்டியனவர்கள் முறை வேறுதான். தமிழ்வேள், திரு. உமாகேசுவரர் முறையும் கவியரசு திரு. வேங்கடாசலம் பிள்ளையவர்கள் முறையும் ஒன்றுகாது. எல்லாச் சொற்பொழிவுகளும் எல்லா மாணவர்க்கும் இன்பமளிக்கு மென்றாலும் சிற்சில மாணவர் சிற்சில முறையைக்தான் பின்பற்ற முயல்வர். ஆதலின், இவர்களைனய பெரியார்களில் மூவர் சொற்பொழிவுகளோதும் ஓராண்டில் நிகழ்த்தப்பெறுதல் பெரு நன்மை பயப்பதாகும்.

சொற்போர்க்கழகம் (Debating society) என்ற பெயரையும் மாணவர்கழகத்திற்குக் கொடுத்திருப்பர்; ஆனால் சொற்போரே நிகழ்த்தப் பெற்றிராது. சொற்போர் நிகழ்த்துவதால், மாணவர்கள் சமயோசித புத்தியும், விரைவில் தக்க சொற்களை எடுத்தானும் திற னும் எய்தப்பெறுவார்கள். இக்காலை மாணவர்களிலிருந்து தான் வருங்கால அரசியல் மன்றங்களை அணிசெய்யக் கூடியவர் தோன்றுவர். அன்று, நாட்டு மங்களின் நலன் நாடி சொற்போர் நிகழ்த்தும் சொல்வீரர் தோன்றுமாறு இன்று பயிற்சியளித்தல் இன்று யமையாததன்றே? ஆகவின் தமிழாசிரியர்கள் தாழும், சிற தமிழ்ப் பெரியார்களைக் கொணர்து அவர்களைஆஸும் சொற்போர் நிகழ்த்திக்காட்டி அம்முறையைப் பின்பற்றச் செய்து சிறந்த சொற்போர் வீரர்களை உண்டாக்குவதற்குரிய வழிகோலுதலைத் தவிர்க்கலாகாது.

மாணவர் பாடப்புத்தகங்களில் பயின்றுள்ள கதைகளை மாணவர்களைக் கொண்டு நாடகமாக எழுதச் செய்து மாணவர்களையே நடித்துக் காட்டச் செப்தல் வேண்டும். சிறிய வகுப்பு

முதல் பெரிய வகுப்பு ஈருக, திங்களொன்றிற்கு ஒரு நாடக மேனும், நடித்துக் காட்ட ஊங்குதல் வேண்டும். நாடகக் கலையின் சிறப்பை எவ்வேறு யறியாதார? நாடகமும் தமிழின் ஒருபிரிவன்றே? அம்முறையிற் பயிற்சியிப்பதும் தமிழாசிரியர் கடன்றே?

செய்தித்தாள், வாரவெளியீடு, திங்கள் வெளியீடுமுதலியன மாணவரின் உலகியலற்றவையும் இலக்கிய அறிவையும் பெருக்கு வான் வேண்டி, வரவழைக்கப்படுகின்றன. அவைகளிற் பெரும் பாலன தமிழிலக்கிய அறிவை ஊட்டுகின்றனவா என்பதைக் கவனித்து ஆவன செய்தல் தமிழாசிரியர் கடனேயாகும். சிறந்த நடையில் வெளிவரும் கட்டுரைகளைப் படிப்பின், சிறந்த முறையில் எழுத மாணவரும் முற்படுவர்; மாணவர்களின் நடைத்திற னும் (Style) வளர்ச்சியுறும்.

மாணவர் கழகத்தின் சார்பில் தமிழ்ப் புலவர்கள் மன்னர்கள் முதலியோர் நாட்களைக் கொண்டாடச் செய்து, தமிழ் நாட்டுப் பெரியார்களிடத்தும் தமிழ் நூல்களிடத்தும் பற்றுதல் கொள்ளு மாறு செய்து, தாழும் தமிழ்ப் பெரியார்களாக வேண்டுமென்ற ஆர்வத்தை மாணவர்க்கு ஊட்டுதல் வேண்டும்.

இன்னும் ஒல்லும் வகைகளிலெல்லாம், மாணவர் கழகத் தைப் பயன்படுத்தி மாணவர்க்குத் தமிழ்க்கல்வியைத் தமிழாசிரியர்கள் அளிப்பார்களாக.

V. தமிழிற் கற்பித்தல்.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன் வரையில், கல்விக்கூடத்தில் மாணவர் நா, தமிழ்ச் சொற்களை உரைப்பதும், செனி, தமிழ்ச் சொற்களைக் கேட்பதும், முக்கால் மணி நேரங்கான். எஞ்சிய நாலேகால் மணி நேரத்திலும், கேட்பதும், உரைப்பதும்—என் நினைப்பதும் கூட—தமிழ்லாப் பிற மொழியிற்றுன். ஏனெனில், மொழியல்லாப் பொருள்களைல்லாம் (Non-language subjects) தாய்மொழியல்லாத வேற்று மொழியிற் கற்பிக்கப்பட்டுவந்தன. ஆனால் இப்பொழுது அவற்றைத் தமிழிலேயே கற்பிக்கவேண்டும் என்ற விதி ஏற்பட்டுள்ளது. இவ்விதியால் மாணவர்களும் பெருநன்மையடைவதோடு, தமிழ்ப்பயிற்சியும் வளர்ச்சியுறும் என்பதில் எட்டுணையும் ஜூயமின்று. ஆனால், இம்முறையால் தமிழ் மொழிதான் சீர்குலைக் கீன்ற து எனக்கருதுபவர்களுமார். அவ்விதம் அவர்கள் கருதுவதற்குரிய காரணம் என்னவெனில் கூறுதும். இதற்குமுன் ஆங்கிலத்தில் கற்பித்ததை இப்பொழுது தமிழிற் கற்பிக்கவேண்டிய நிலையிலுள்ளவர்கள் முன்பு ஆங்கிலத்திற்கற்பித்தவர்களோயாவர். அவர்களும், கல்விகற்ற ஞான்றும் கற்றபின் ஆசிரியத்துறையில் இறங்கிய பின்னும், வீட்டிலும் வெளியிலும் கல்விக்கூடத்திலும், உன்னியதும் உரைத்ததும் ஆங்கிலமே. தமிழிற் பேசவேண்டிய நிலைமை ஏற்படினும், ஆங்கிலத்தில் நினைத்துத்தான் தமிழிற் பொயர்க்கவேண்டியவர்களாய் விட்டனர். அவர்கள் தாய்மொழியே ஆங்கிலமென்றுதான் கருதவேண்டிய நிலையை அடைந்துகிட்டார்கள். அதனாலேயே, பிற பொருள்களைத் தமிழிற் கற்பிக்கவேண்டுமென்ற கிளர்ச்சி ஏற்பட்ட காலங்களில், ஆங்கில ஆசிரியர்களிற் சிலர் தமிழிற்கற்பிப்பது நன்மை பயக்காதெனக் கூறத்தலைப்பட்டனர். அவர்களே இப்பொழுது தமிழில்—புதியதுபோன்ற மொழியில்—கற்பிக்கவேண்டுமென்றால் என்செய்வார்களே? ஆங்கிலமும் தமிழும் கலந்தகல்ப்பு மொழியாற்றுன் கற்பிப்பார்கள். மாணவர்களும் ஆங்கிலமும் தமிழும் கலந்த மொழியிற்றுன் பேசவர்; எழுதுவர். ஆசானெவ்வழி மாணவரவ்வழியன்றே? அப்பழக்கம் தமிழ் வகுப்புக்களிலும் நடையத் தலைப்படுகின்றது. ஆகையின் இம்முறை

யால்—பிற பொருள்களைத் தமிழிற் கற்பிக்கும் முறையால்—தமிழ் மொழி கேடுதுகின்றதனாச் சிலர் நினைக்கின்றனர்.

இறப்பொருளைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களிற் சிலர், திருந்திய தமிழில், தமிழாசிரியர்களைப் போல், கற்பித்து வருகின்றனர். மற்றையோரும் கற்பிக்க எண்ணம் வைப்பின் முடியாததல்ல. தொடக்கத்தில் சில ஆண்டுகள் இடருற்ற போதிலும் நாளைடைவில் எளிதாவதையுணர்வர்.

அவர்கள் கற்பிப்பதற்குரிய பாடப்புத்தகங்களிற் சில ஆங்கிலத்திலிருக்கின்றன; சில ஆங்கிலத்தினின்றும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. பாடப்புத்தகத்தை ஆங்கிலத்திற் கொண்டு தமிழிற் கற்பித்தல் வேண்டும் என்றால் எவ்விதம் கூடும்? மொழிபெயர்க்கப் பட்டனவையோ ஆங்கிலம் தமிழ் வடமொழி முகவியற்றால் கலப்புற்றிருக்கும், என் செய்வார்கள்? இவ்விதமங்கலப்பு மொழியில் கற்பிப்பதும் கற்பதும் பெருந்தனப்பம் விளைப்பதனு லேயே ஆங்கிலத்தில் கற்பிப்பதே நல்லதென்கின்றனர். ஆகவின், அப்பாடப்புத்தகங்கள் தமிழில் இயற்றப்படல் வேண்டும்.

இப்பொழுது வழங்கும் பிற பொருட் பாடப் புத்தகங்களில் ஆங்கிலத்திலுள்ளத்தை தமிழில் மொழிபெயர்க்கப் பட்டவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறுவிதமாக இருக்கின்றது. கணக்கில், ‘Circumference’ என்றால் ஒருவர் ‘வட்டவரை’ என்கின்றார், மற்றொருவர் ‘விருக்த கதி’ என்கின்றார். இன்னொருவர் ‘சர்கம் வெரண்ச்’ என்றே கூறுகின்றார். ‘Physics’ என்றால், ஒருவர் ‘பதார்த்த விஞ்ஞானம்’ என்கின்றார். மற்றொருவர் ‘பூதநால்’ என்கின்றார். இன்னொருவர் ‘பிசிக்ஸ்’ என்பதே நல்லதென்கின்றார். ‘Apparatus’ என்றால், ‘ஆய்கருவி’ என்று ஒருவரும், ‘உபகரணம்’ என்று மற்றொருவரும் கூறுகின்றனர். ‘Census report’ என்பதற்கு, “குலஸ்திரி புருஷபால விருத்த ஆயவ்யயபரி மாணபத்திரிகை” என்று பொருள் கூறியிருப்பதைக் காணும் மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் ‘சென்சஸ் ரிபோர்ட்’ என்று கூறுவதே எளிதென்கின்றனர். அதை ‘மக்கட்தொகையறிக்கை’ என்று கூறுவது பொருந்தாதா என்று நினைப்பதில்லை. இவ்வாறு இடையூறுகளைப் போக்கி நன்முறையில் தமிழிற் கற்பித்தல் வேண்டுமென்றால் ஆங்கிலமும் தமிழும் கற்ற அறிஞர்கள் இப்பணியில்—பிறபொருட்பாடப்புத்தகமியற்றும்பணியில்—ஈடுபட்டு

சிறந்த பாடப்புத்தகங்களை வெளியிடுதல் வேண்டும். ஒவ்வொரு நூலாசிரியரும் ஒரே ஆங்கிலப் பெயருக்கு வெவ்வேறு பொருளைக்கூறுது, எல்லாரும் ஒரே பொருளைக் கூறுதல் வேண்டும்.

சேன்னை மாகாணத் தமிழ்ச்சங்கத்தார் பல்பெரியோர் கலைக்கூண்டு ஆய்வு து வெளியிட்டிருக்கும் 'கலைச் சோற்கள்' என்ற நூல்பெரிதும் துணைபுரியும். பிறபொருட் பாடப்புத்தகங்கள் இயற்றுவோரும் பாடங்களைக் கற்பிப்போரும் இப்புத்தகத்தைப்பயன் படுத்தின், மாணவரும் ஆசிரியரும் பெருநலன்டை வதோடு தமிழ்மொழிப் பயிற்சியும் குன்றுது. ஆங்கிலங்கற்ற தமிழரசிரியர்கள் இப்பாடப் புத்தகங்களை இயற்றுவார்களானால் தமிழிற்குப்பெரியதோர் தொண்டு செய்தவர்களாவார்கள். ஆங்கிலப் பட்டமட்டும் பெற்றுள்ள ஆசிரியர்களும் தமிழாசிரியரின் துணைகொண்டு தமிழில் நூல் இயற்றுவார்களானால், ஆங்கிலமும் தமிழும் கலந்த ஒர் கலப்பு மொழியைப்படைப்பதனின்றும் மீள்வர்.

இனி, வரலாறு, நிலதூல் முதலீய பாடங்களைக் கற்பிப்பதற்குத் தமிழாசிரியர்களையும் நியமிப்பது மாணவர்க்குப் பெருநன்மை பயப்பதாகும். ஆதலின், தலைமையாசிரியர்கள், பிறபொருள்களைக் கற்பிக்கும் பணியில் தமிழாசிரியர்களையும் ஏடுபடுத்துவார்களாக, பிறபொருள்களைக் கற்பிப்பதற்கு ஆசிரியர்வேண்டப்பட்டபோது தமிழாசிரியரையே நியமிக்கும்படி வற்புறுத்துவார்களாக, ஆங்கிலப்பட்டம் மட்டும் பெற்றுத்தமிழ்ப்புலமையற்றவாசிரியர்களைத் தமிழ்ப்பயிற்சிகொள்ள ஊக்குவார்களாக, இல்லையேல், பிறபொருள்களைத் தமிழிற்கற்பிப்பதால் அடையும் நன்மைகளை மாணவர்கள் இழப்பதோடு தமிழ்மொழியும் குலைவுறும் என்பதில் எட்டுணையும் ஜயமின்று.

பிறபொருட்பாடங்கள் திருந்திய தமிழ் நடையில் எழுதப்பெற்று, தமிழ்ப்புலமையுற்றேரால் கற்கிக்கப்படுமாயின், மாணவர்கள் பாடங்களை எனிதாக அறிந்துகொள்வர். பிறமொழி வகுப்பு நீங்கிய ஏனைய வகுப்புக்களிலெல்லாம், உரைப்பதும் உற்றுக்கேட்பதும் திருந்திய தமிழாயிருத்தலின், தமிழிலும் விறைவில் நற்பயிற்சியுறவர். தமிழழக்கற்பதிலும் ஆர்வங்கொள்வர். தமிழ்மொழியும் திருந்திய முறையில் வளர்ச்சியுறும்; தமிழாசிரியரும் தமிழழக் கற்பிப்பதில் இடர்கானுர்.

VI. நன்னேறி வகுப்பு.

தற்காலக் கல்விக்கூடங்களில் நன்னெறி வகுப்பென (Moral class) ஒன்று ஒதுக்கப்பட்டு வராத்திற்கொருமுறை கற் பிக்கப்பட்டு வருகின்றது. கல்விக் கூடத்தை மேற்பார்வை செய்யவரும் கல்வித்துறைத்தலைவர்களும் இவ்வகுப்பின் இன்றியமையாமையைப்பற்றி வற்புறுத்திக் கூருமற் செல்வதில்லை.

சில ஆங்கிலக் கல்விப்பெரியார்கள், இவ்வாறு நன்னெறிவகுப்பென ஒன்று தனியாகப் பிரிக்கக் கூடாதெனவும், வாழ்க்கைபின் எத்துறையிலும் நன்னெறியைக் கடைப் பிடிக்க வேண்டுமென்று எண்ணுவது போல், எல்லா வகுப்புக்களிலும் நன்னெறியைக் கற்பிக்க வேண்டுமேயன்றித் தனியாகக் கற்பிக்கக் கூடாதன்றும், அவ்விதம் தனியாகக் கற்பித்தால், நிலதூல், கணக்கு, வரலாறு போன்று நன்னெறியும் தனியான பொருள் (Subject) என எண்ணி, பிற பொருள்களில் காட்டும் விருப்பத் தைப் போன்றே நன்னெறியிலும் காட்டி, வாழ்க்கையோடு ஒன்றுபடுத்துவதில் தவறுவர் எனவும் கூறுகின்றனர்.

தமிழ் நூலாரோ, கல்வி கற்பதே நன்னெறியில் ஒழுகுதற் பொருட்டே எனவும், கல்வியின் குறிக்கோளே நன்னெறியைக் கடைப்பிடிப்பதே எனவும் முழங்குவர். “கற்கக் கசடறக் கற் பவை; கற்றபின் நிற்க அதற்குத்தக” என்றும் “அரம் போலும் கூர்மையரேனும் யரம் போல்வர் மக்கட் பண் பில்லாதார்” என்றும் செங்காப்போதார் கூறுவதூடும் காண்க. தமிழ் நூல்களில் எப்பகுதியை நோக்கினும், நன்னெறியும், மலரும் மணமும் போல் கலப்புற்றே காணப்பெறும். அகத்திலும் புறத்திலும், போரிலும் வாணிபத்திலும், மருத்துவத்திலும் வான்நூலிலும், அசியலிலும் குடியியலிலும் எத்துறை நோக்கினும் அத்துறையெல்லாம் நன்னெறியே.

நன்னெறியென்றால் என்ன? மனத்துக் கண் மாசிலனுதல், பணிவுடையன் இன்சொல்லுதல், ஒல்லும் வகையால் அறவினையைச் செய்தல், தன்னுயிர் நீத்தும் பிறர்க்குதவியாற்றல், தனக்

கென வாழுப்பிறர்க்குசியராதல், எங்கடன் பணிசெய்து கிடப் படுதேனன எண்ணல், என்ற இன்னேனனவைகளேயாம். இன்னும் நாட்டோர் உற்றேர், தாய்தந்தை தம் நாட்டோர் பிற நாட்டோர் முதலியோருடன் ஒழுகும் முறைகளும் என்பர். எத்துணை நன்னெறி வகைகளைக் கூறினும் அத்துணைவகைகளையும் தமிழ்நூல்களிற் பரக்கக்காணலாம். ஏன்? இப்பொழுது, கல்விக் கூடங்களில் கற்பிக்கப்படும் தமிழ்ச் செய்யுட்களும் பிறவும் நன்னெறியைத்தானே கற்பிக்கின்றன. அவ்வாறுக, நன்னெறி வகுப்பென ஒன்று தனியாகக் கற்பிப்பானேன்? நன்னெறிகளை ஆங்கிலத்தில் ஆங்கில ஆசிரியர்கள் கற்பிக்க வேண்டுமென்று நினைக்கின்றனர் போனும். எத்துணை வகுப்புக்களில் எத்துணை மொழிகளிலேனும் கற்பிக்கட்டும். ஆனால் பிறவற்றில் வகுப்பு எண்ணிக்கை உயர் உயர் தமிழ் வகுப்பு எண்ணிக்கை குறை விறுவதை நினைக்குங்கால் நன்னெறி வகுப்பென ஒன்றிருப்பது மிகையெனத் தோன்றுகின்றது.

அவ்வகுப்பிற்கு இலக்கிய வகுப்பெனப் பெயர் கொடுத்து தமிழிலக்கியங்களைப்பற்றியும், இலக்கிய ஆசிரியர்களைப்பற்றியும் கூறுவரேல் மாணவர் பெரிதும் பயன்டைவர். தாய்மொழி யிலுள்ள சிறந்த இலக்கியங்களைப்பற்றி அறிவதோடு இலக்கியப் பயிற்சியிலும் ஆர்வங்கொள்வர். கல்விக்கூடப்படிப்பை முடித்து விட்டுச்செல்கின்ற மாணவர்களும், தமிழிலுள்ள சிறந்த நூல்களின் பெயர்களையும் அறியார். ஆகவின், இரண்டுவாரங்கட்கொருமுறையேனும் இலக்கிய வகுப்பென ஒன்று கொண்டு, தமிழிலக்கியச் சிறப்பை எடுத்துக் கூறும்படி செய்வார்களாக. தமிழிலக்கியங்களே நன்னெறியைப் பல்லாற்றுனும் விரித்துக் கூறுபவைகளாப் பீருக்கின்றமையின், நன்னெறியையும் மாணவர்கள் அறிந்து போற்றி ஒழுகுவதற்கும் வழியுண்டாகும்.

VII. தமிழ்ப்பாடப் புத்தகங்கள்.

நம் கல்விக்கூடங்களில் கற்பிக்கப்படும் ஆங்கிலப் பாடப் புத்தகங்கள் பல்லாற்றுஞாம் திருந்திய முறைகளைக் கொண்டன வாய் ஆண்டுதோறும் வெளிவங்குவதின்றன. ஆனால் தமிழ்ப் பாடப்புத்தகங்களோ ‘அன்று கண்டமேனி அழியாமல்’ இன்றும் விளங்குகின்றன. கால் நூற்றுண்டிற்கு முன் இருந்த பாடப்புத்தகமே இன்றும் பாடப்புத்தகமாக இருக்கிறதென்றால் வேறுசொல்வானேன். “சிறந்த புத்தகமாயிருப்பின் எத்துணை ஆண்டுகள் தாம் இருப்பினும் ஏன்?” என வினவலாம். சிறந்தவையாயின், கால்தூற்றுண்டு மிருக்கலாம்; கண்கில் ஆண்டுகளுமிருக்கலாம் ஆனால் கால் நூற்றுண்டிற்கு முன்னிருந்த உலகநிலைவேறு; இன்றுள்ள உலகநிலைவேறு. அன்றிருந்த மாணவர்களிலை வேறு. இன்றுள்ள மாணவர்களிலை வேறு. அன்றுள்ள மாணவகிலைக்கும் உலகநிலைக்கும் ஏற்றவாறு. எழுதப்பட்ட புத்தகம் இன்றுள்ள நிலைகளுக்குப் பொருத்தமாகுமோ? ஆகாது. ஆகவின், அன்று புத்தகம் எழுதிய அறிஞரைக் குறைக்குறவதாக நினைத்தலாகாது. அவர் அன்றுள்ள நிலைக்கேற்ப எழுதினார். ஆனால் இன்றும் நாம் அதை விடாமற் பற்றிக்கொண்டிருக்கின்றோம். கால நிலையே நொடிக்கு நொடி மாறுகின்றது. அவற்றினின்றும் நம் தமிழ் நாடும் தப்புவதற்கில்லை. தமிழ்நாடு, வேற்று நாடுகளோடு ஒப்பு நோக்குமிடத்து, கட்டைவண்டி வேகக்திற் செல்லினும், காலப் போக்கை எதிர்க்கு நிற்றல் இயலாது. எதிர்க்குப்பண்டுள்ள நிலைமையிலேயே இருந்க முயல்வதும் அறவுடைமை ஆகாது. ஆதலின் தமிழறிஞர்கள், காலநிலைக்கேற்ப தமிழ்ப்பாடப்புத்தகங்களை அமைப்பதில் கருத்தைச் செலுத்தாகல் வேண்டும்.

பாடப்புத்தகங்களிற் பெரும்பாலன புத்தக வணிகக்கூட்டத்த்காரரையே வெளியிடப்படுகின்றன. அவைகளிற் பெரும்பாலன, நடைமுறையானும், பொருள்வகையானும், ஒத்துப் பெயரளவில் வேறுபட்டிருக்கின்றன. ஒருவரிசை ‘கதாவாசகம்’ என்றிருப்பின் மற்றொரு வரிசை ‘புதுவாசகம்’ என்றும், இன்னொரு வரிசை ‘செந்தமிழங் கதாவாசகம்’ என்றும் பெயர்

கொள்ளும். ஆனால், காலமுறைக்கேற்பப் பாடங்கள் திருத்தி அமைக்கப்பட்டிரா? ஒரு புத்தகத்தில் ‘சிவாசி’ யைப்பற்றிக் கூறியிருப்பின், இன்னொரு புத்தகத்தில் ‘அக்பரை’ ப்பற்றிக் கூறியிருக்கும். ஒரு புத்தகத்தில் ‘கிருஷ்ணன்’ தூதிலிருந்து சில பாட்டுகள் கொடுக்கப்பட்டிருப்பின், மற்றொரு புத்தகத்தில் ‘உலோகன்’ தூதிலிருந்து கொடுக்கப்பட்டிருக்கும். ஒரு புத்தகத்தில் ‘காரைக்காலம்மையார்’ புராணம் கூறப்பட்டிருப்பின் மற்றொரு புத்தகத்தில் ‘இனோயான்குடிமாற நாயனார்’ புராணம் கூறப்பட்டிருக்கும். இவ்விதம் மாற்றியமைப்பதால் பாடப்புத்தகங்கள் திருத்தமுறுகின்றன வென்று கூறுதலியலாதல்லவா? ஆத வின் தமிழ்ப்பாடப்புத்தகங்களும், ஆங்கிலப்பாடப்புத்தகங்களைப் போல் மாணவர் நன்மையை மனதிற்கொண்டு கால மாறுதற் கேற்ப வெளியிட வேண்டியது தமிழ்நூரின் தலையாயகடனாகும்.

ஆங்கிலப்பாடப் புத்தகங்களில் வரும் செய்யுட்களைல்லாம், மாணவர்க்கு மகிழ்ச்சியையும் ஊக்கத்தையும், நாட்டுப் பற்றையும் மொழிப்பற்றையும் ஊட்டத்தகுந்தனவாயுள்ளன. ஆனால் சிறு வகுப்புங்களுங்குரிய தமிழ்ப் புத்தகங்களில் அவ்வகையான செய்யுட்களைக் காணமுடியவில்லை. அப்புத்தகங்களிற் காணப்படும் செய்யுட்களில், வாங்குண்டாம், நல்வழி, நீதிவெண்பா, இனிது நாற்பது முதலியவற்றின்றும் எடுக்கப்பட்டனவாகவே யுள்ளன. இச்செய்யுட்களைல்லாம் கல்வியிற்கிறந்த பெரியோரால் இயற்றப்பட்டனலே. ஆனால் அவைகள் மாணவர்ச்சிருக்கு ஏற்ற நன்வல்ல. அவைகள் சொற்களால் எளிதாகத் தோன்றினும் பொருளால் ஆழமுடையனவாகும். அவைகள் கூறும் பொருளும் மாணவர்க்கு ஊக்கம் ஊட்டுவனவாக இல்லை. “அடுத்து முயன்றுலும் ஆகுநான்றி எடுத்த கருமங்கள் ஆகாதொடுத்த, உருவத்தால் நீண்ட உயர் மரங்களைல்லாம், பசுவத்தால் அன்றிப்பழு” என்ற இப்பாட்டு ஜந்தாம் வசுப்புப் பாடப்புத்தகத்தில் காணப்படுகின்றது. இச்செய்யுள் நடையால் எளியது தான். ஆனால் பொருளால் எளியதன்று. சமய ஆராய்ச்சிப் பெரியார்கட்கு ஏற்றது. சிறு மாணவர்க்கு ஏற்றதன்று. இதைக்கஞ்சித்த காலையில் ஒரு மாணவர் “ஜீயா! படிக்காமலிருந்தால் பரிட்சையில் தேர்ச்சியுற்றுவிடலாமா? நன்றாகப் படித்தாலும் பயனில்லை போலத்தோன்றுகின்றதே” என் வினவினார். இப்பாட்டு இவ்வெண்ணத்தைத்தான் கற்பிக்கும். இவ்வகையான

எண்ணம் சிறு வகுப்புக்களில் சிறுவருள்ளத்தில் நிலைபெறுதல் ஏற்றதன்று; இம்மாதிரியான பாட்டுக்கள் பலவுள்.

இன்னும் பிறப்பால் உயர்வு தாழ்வு இல்லையென்ற கொள்ளை பரவி வரும் இந்நாளில், பிறப்பால் உயர் குலத்தின் மேன்மை யும் இழிகுலத்தின் இழிமையையும் கூறுகின்ற செய்யுட்களும் பாடப்புத்தகங்களிற் காணப்பெறுகின்றன. ஆகவின் இவை போன்ற செய்யுட்களைப் பெரியவகுப்பு மாணவர்களுக்கு விடுத்து விட்டு, சிறியவகுப்பு இளஞ்சிருர்க்கு, ஊங்கத்தையும், உள்ள மகிழ்ச்சியையும், ஊட்டவல்ல செய்யுட்களைச் சேர்த்தல்வேண்டும். நாட்டுப்பற்று, மொழிப்பற்று, மக்களை மக்களாகக் கருதும் எண்ணம் முதலியவற்றைக் கற்பிக்கும் பாடல்களையும் பாடப்புத்தகங்களில் சேர்த்தல் வேண்டும். ‘தீண்டாமையை ஒழிக்கவேண்டும்’ என்று பலராலும் பேசப்படும் இந்நாளில்கூட தீண்டாமையின் கேட்டைப்பற்றியும் ‘எல்லோரும் ஒரு குலம்; ஒருவனே தேவன்’ என்னும் சமரசங் கொள்கையைப்பற்றியும் கற்பிக்கவல்ல செய்யுட்கள் பாடப்புத்தகங்களில் காணப்பெறு?

இவ்வாறுன செய்யுட்களைத் தற்காலத் தமிழறிஞர்களியற்றுதல் வேண்டும். அவைகளில் மாணவங்கிலைக்கும் வகுப்புநிலைக்கும் ஏற்ற செய்யுட்களைத்தேர்ந்து பாடப்புத்தக வெளியீட்டார்கள் பாடப்புத்தகங்களில் சேர்த்தல் வேண்டும். தமிழறிஞரிற் பெரும்பாலார் பழைய நூல்களுக்கு உரையும் விருத்தியுறையும் எழுதுகின்றார்களேயன்றத் தமிழ்நாட்டுச் சிறுவர்களின் நலனைக்கருத்திற் கொண்டார்களிலர். இனியேலும் சிறுவர்களின் நலனைக்கருதிச் சிறுவர்க்கேற்ற பாடல்களையும் இயற்றுவார்களாக. தாமே இயற்றுவதோடுகூட, நாட்டுப்பாடல்களையும் (Folk songs) திருக்கி நன்முறையில் வெளியிடுவார்களாக. வயலில் வேலை செய்யும் போதும், சாந்து இடிக்கும்போதும் தண்ணீர் இறைக்கும்போதும், இரங்குண்ணும் நேரத்திலும், ஆடுமாடுகளை மேய்ச் சல் தரைக்கு ஓட்டிக்கொண்டு செல்லு ஞான்றும் பாடப்படுவன வெல்லாம் நாட்டுப்பாடல்களே. இவைகளைக் கூர்க்குகவனிப்பின் கேட்போர்க்கு இனிமையை ஊட்டுவதிற்றவரு. இளஞ்சிருர் உள்நிலைக்கேற்றதாகவும் இருக்கும் என்பதில் ஒயமின்று.

பாடப்புத்தகங்களிற் காணப்படும் உரைநடைகளும் (Prose selections) குறைபாடுடையனவே. ஆங்கிலப்பாடப்புத்தகங்

களை எடுத்துப்பார்ப்பின், பாடப்புத்தகம் வகுப்புக்கு வகுப்பு வேறுபாடுற்றுத்தோன்றும். ஆனால் தமிழ்ப்புத்தகங்களில் அவ் விதவேறுபாட்டைக்காணமுடியாது. முதல்தரத்துப் பாடப்புத்தகமும் (தரம்-form) இரண்டாம் தரத்துப் பாடப்புத்தகமும் நடையளவில்—ஏன் பொருளாலிலும்—இன்றூகவே தோன்றும். நான்காம் தரத்துப் பாடப்புத்தக உரை நடையும், ஐந்தாம் தரத்துப் பாடப்புத்தக உரை நடையும் எல்லாவகையானும் ஒற்றுமையுடையனவாகவே தோன்றும். சில சமயங்களில் ஐந்தாம் தரத்துக்குரியது நான்காம் தரத்துக்குரியது போலும், நான்காம் தரத்தகு ஐந்தாம் தரத்தகு போலும், இரண்டு வகுப்புக்களுக்கும் ஒரேவகையான பாடங்களும், அமைவுறும். இவ்விதமான இடர்ப்பாடுகள் நேராவகையில் தமிழ்நூர்கள் உரை நடைகளை அழைத்தல் வேண்டும்.

இப்பொழுது பாடப்புத்தகம் வெளியிடுவோர், அங்கொரு பெரியார் இங்கொரு பெரியாரக, உரைநடைப்பாடங்களை எழுதித்தருமாறு வேண்டுகின்றார்கள். அவர்களும், தம்கருத்திற் கேற்றவாறு எழுதியனுப்புகின்றனர். அவைகளின் தகுதியையும் அவைகளைச் சேர்ப்பதற்குரிய வகுப்பின் நிலையையும் ஆராயாது புத்தகங்களிற் சேர்த்து விடுகின்றனர். மூன்றும் தரத்திற்கு ஒருவர் ஒரு கட்டுரை எழுதிக் கொடுக்கின்றார். நான்காந்தரத் திற்கு மற்றொருவர் மற்றொரு கட்டுரை எழுதிக்கொடுக்கின்றார். மூன்றும் தரத்திற்குரிய கட்டுரை, கடினமாக அமைந்து விடுகின்றது. நான்காம் தரத்திற்குரியது எளியதாக அமைந்து விடுகின்றது. ஆதலின் கட்டுரை (உரைப்பாடம்) எழுதுபவர்களை இன்ன வகுப்பிற்கு எழுதங்கள் என்று கூறுமல் கட்டுரையை எழுதி வாங்கி, அதன் தகுதிக்கேற்றாற்போல் பாடப்புத்தகங்களிற் சேர்த்தல் வேண்டும். அல்லது, ஒருவரையே சிறு வகுப்பிலிருந்து இறுதி வகுப்பு வரையில் உள்ள பாடப் புத்தகங்களுக்குக் கட்டுரை எழுதித்தருமாறு செய்யின், அவர் வகுப்பின் தரம் உயர உயர, நடையும் பொருளும் உயரும்குறையில் எழுதித்தர இயலும். இவ்வாறே பலரைக் கொண்டு எழுதி அவைகளைச் சேர்த்து வெளியிடலாம்.

உரை நடைப் பாடப்புத்தகங்களில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள பொருள்களும், மாணவர்க்கு மகிழ்ச்சியையூட்டவல்லவாயிருத்தல் இன்றியமையாததாகும். ஆதலின் கொடுக்கப்படும் பொருள்கள்

மாணவர்க்குப் புதியனவாகவும், மேலும் மேலும் அறிந்து கொள்வதில் தனியாத ஆர்வத்தையளிக்கவல்லனவாகவும், தரத்துக்குத் தரம் நடையுயர்வையுடையனவாகவும் இருப்பதே ஏற்றதாகும். மாணவர்கள் பிற வகுப்புக்களில் அறிந்து கொள்வனவே, தமிழ் வகுப்புக்களில் கற்பிப்பதற்குரியனவாய் இருத்தல் நல்லதன்று. ‘சிவாசி’யைப்பற்றி வரலாற்று வகுப்பிலும், மத்தியத்தைக் கடலைப் பற்றி நிலநூல் வகுப்பிலும், மின்னேளி ஒட்டத்தைப்பற்றி, பூதநூல் வகுப்பிலும், சூடல்களைப்பற்றி பொது அறிவு வகுப்பிலும் கற்பிக்கின்றபோது அவைகளையே தமிழ்ப்பாட வகுப்புக்களிலும் கற்பிக்கப் புகின், மாணவர்கள் விருப்பிலராய் வேறு எவற்றையேனும் சிந்தித்துக்கொண்டு வீற்றிருக்கக் காணலாம். அல்லது இவ்வகையான பொருள்களில் தமிழாசிரியரினும் தாம் நன்கு அறிந்திருப்பதாக எண்ணமுற்று, தமிழாசிரியரோடு சொற்போர் தொடுக்கத் தொடங்குவர். அப்போது தமிழாசிரியர் சதுரப் பாட்டோடு வகுப்பை நடத்தத்தவறின் வகுப்பின் அமைத்திலை (Discipline) குன்றும்; தமிழாசிரியர்க்கு வகுப்பை அடக்கி நடத்தும் திறனிலை என்ற பழிதானே எழும்பிக்கும். ஆதலின் பிற பொருள் வகுப்புக்களில் கற்பிக்கப் படாதனவாய் தமிழ்ப் பாடப் புத்தகங்களில் அமைந்திருக்கல் நன்மை பயப்பதாகும். பிற பொருள்வகுப்புக்களில் கற்பிக்கப்படுவனவே தமிழ்ப்பாடப் புத்தகங்களிலும் இடம் பெறுவதென்றால், பிற வகுப்புக்களில் கற்பிப்பதினும் விரிவான முறையில் கற்பிப்பதற்குரியனவாய் இருத்தல்வேண்டும்.

சிறிய வகுப்புப் பாடப்புத்தகங்களில், பாடங்களைல்லாம், முயற்சி, ஊக்கம், நாட்டுப்பற்று, மொழிப்பற்று, கடமை தவருமை, நல்லொழுக்கம் முதலியவற்றை ஊட்டவல்ல நாட்டுக்கடக்களைய், பிறநாட்டுச் சிறுவர் நிலைமையை அறிவிப்பனவாய் அமைந்திருக்கல் வேண்டும், நம் நாட்டுமக்களில் பெரும்பாலார்சாலைகளிலும், தொடர்ச்சிலையங்களிலும் (Railway station) தொடர்வண்டிகளிலும் (Train) காட்சிச்சாலைகளிலும், அஞ்சல் நிலையங்களிலும் (Post office) கோயில்களிலும், படிப்பு நிலையங்களிலும் (Reading rooms) வானேலி கேட்கும் இடங்களிலும் பொதுக்கூட்டங்களிலும், திருவிழாக்களிலும், இன்னும் பிறபொது இடங்களிலும் கடந்துகொள்ளும் முறையை அறியாதவர்களாயிருங்கின்றனர். ஆதலின் அவ்வறிவை இளமையிற் புகட்ட வேண்-

டியது இன்றியமையாத கடமையாகின்றது. அவ்வறிவைப் புகட்டும் பாடங்களைத் தமிழ்ப்பாடப் புத்தகங்களில் அமைத்தல் பெரு நன்மை பயப்பதாகும்.

நம் நாட்டின் நன்மைக்காக உழைக்கும் கழகங்களைப் பற்றியும், அவைளின் கொள்கைகளைப் பற்றியும், அறிவிக்கும் பாடங்களும் சேர்க்கப் பெறுதல் வேண்டும்.

நம் நாட்டித் தற்கால முற்காலப் பெரியார்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகளும் பாடங்களாக அமைதல் வேண்டும்.

நம் நாட்டில் நிலவும் மூடப்பழக்க வழக்கங்களையும் அவைகளால் மக்கள் அடையும் துண்பங்களையும் எடுத்துக்கூறும் பாடங்களும், தீண்டாமை பாராமை இவற்றின் கொடுமைகளைவிளக்கிக்கூறும் பாடங்களும் விரிவாகச் சேர்க்கப் பெறுதல் நாட்டுக்கு நன்மை பயப்பதாகும்.

சற்றவர்கள் கல்லாதவர்களுக்கு இயற்ற வேண்டிய கடமையைப்பற்றியும், மக்கட்குத் தொண்டாற்றும் பல்வேறு வழிகளைப் பற்றியும், சிராமச்சீரமைப்பு முறைகளைப்பற்றியும், நம் நாட்டில் சுதந்திரராய் சுயமரியாதையுள்ளவராய் வரம்வதற்குரிய நிலையை அடையும் வகைகளைப்பற்றியும் கூறும் பாடங்களும் கூட்டப் பெறுதல் வேண்டும்.

பாடப்புத்தகங்கள் தமிழ்ப்புலமையுற்றேரால் எழுதப்பட்டு வருப்பிற்கு வகுப்பு, நடையுயர்வும் பொருள் உயர்வும் உடையன வாய்த்திகழ்க்கல் வேண்டும். தமிழ்றிஞர்கள் இத்தகைய தமிழ்ப் பாடப்புத்தகங்கள் இயற்றும் பணியில் ஈடுபட்டுத் தக்க பாடப் புத்தகங்களை நிலவுச்செய்வார்களாக. பாடப்புத்தகங்களைத் தேர்ந்தெடுப்பொரும் தமிழ் மாணவர் முன்னேற்றம் ஒன்றையே தம் மனத்திற் கொண்டு தேர்ந்தெடுப்பார்களாக.

VIII. தமிழ்க் கல்வித்திட்டம்.

இற்கைஞர்களும் கல்விக்கூடங்களில் கற்பிக்கப்பட்டுவரும் கல்வித்திட்டமுறை பல்லாற்றுஞம் குறைபாடுடையதென பல ராணும் பேசப்பட்டு எழுதப்பட்டு வருகின்றது. ஆனால் குறை கூறுபவர்களில் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொருநோக்கத்தை உள்த திற் கொண்டுள்ளவர்களாயிருக்கின்றனர். அவர்களில், தமிழ்க் கல்வித்திட்டம் மிகவும் குறைபாடுடையதென உணர்ந்து குறை கூறுபவர்கள் மிகச்சிலரே. “தமிழ்தானே! தாய்மொழிதானே! அதைக் கல்விக்கூடங்களில் கற்பிக்கவும் வேண்டுமோ? வேண்டியதின்றே!” என்று கூறக்கூடிய ‘பெரியார்’ கருமிருக்கின்றனர். அவர்கள் எனக்குண்ணயாயினும் தாய்மொழிக் கல்வியின் இன்றியமையாமையை உணராதவரேயாவர்.

தாய்மொழிதான் நாட்டுக்கல்வி (National education) க்கு அடிப்படையாகவும், எவ்வகை அறிவையும் பெறுவதற்கு வாயிலாகவும், அகவின்பமளிக்கும் ஊற்றுகவும், அறிவெந்தபேணும் ஆயாகவும், உளப்பயிற்சிக்குறுதுணையாகவும் விளங்குகின்றது. இத்தகையசிறப்பிற்குரிய தாய்மொழி-தமிழ்மொழி-புறக்கணிக்கப்படும் இரங்கத்தக்க நிலை நம் நாட்டிலேயன்றி வேறெந்நாடுகளிலும் காண்டலரிது. வேற்று மொழியைக் கற்பிப்பதற்கெனச் செலவழிக்கப்படும் காலத்தையும் பொருட்செலவையும், தமிழ்மொழியைக் கற்பிப்பதற்கெனச் செலவழிக்கப்படும் காலம் பொருட்செலவுகளோடு ஒப்பிட்டுப்பார்ப்பின் நம்தாய்மொழியை வெறுத்தொதுக்கும் பான்மை வெள்ளிடை மலைபோற்றெற்றெனப்புலனுகும்.

இற்கையை நடுத்தர உயர்தாக் கல்விக்கூடங்களில், தமிழ்கற்பிக்கப்படும் நேரம், மொழிபெயர்ப்பு வகுப்பையும் சேர்த்து வாரத்திற்கு ஜூந்தேகால் மணியேயாகும். நாளெளன்றுக்கு ஜூந்தேகால் ($3+2\frac{1}{4}$) மணிவீதம் ஜூந்து நாள்கொண்ட ஒருவாரத்தில் இருபத்தாறேகால்மணி நேரத்தில் ஜூந்தேகால்மணி நேரமே தமிழ்மொழி கற்பிக்கப்படுகின்றதென்றால் ஜூந்தில் ஒரு பங்கு நேரமே தமிழுக்காகச் செலவழிக்கப்படுகின்றது. இத்துணைக்

குறைந்த காலத்திலும் தமிழ்மொழியை நன்கு கற்பிப்பதற்குரிய நிலையை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றார்களாவென்றால், அஃதுமின்று.

நான்காம் வகுப்புமுதல் ஆறும் தரம்வரையில், ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் ஒரே பிரிவே (section) உள்ள ஒரு கல்விக்கூடத்தில் தமிழ்மொழியைக் கற்பிப்பதற்குரிய வகுப்புகள் (Periods) மொழி பெயர்ப்பு வகுப்பையும் சேர்க்கு ஐம்பத்து நான்காகும். இவற்றுள் ஒரு தமிழாசிரியர் கற்பிப்பதற்குரிய வகுப்புகள் இருபத்து நான்குக்கு மேற்படாது. ஒரு தமிழாசிரியரே நியமிக்கப் பட்டுள்ள கல்விக்கூடங்களில், எஞ்சிய வகுப்புக்கள் தமிழாசிரியரல்லாப்போல் ஆசிரியர்களாலேயே கற்பிக்கப்படுகின்றன. அவ்வாறு கற்பிக்கும் தமிழாசிரியரல்லாப் பிறரெல்லாரும் தமிழ்ப்புலணமூற்றேராய் இருக்கல் அரிதே. அவ்விதம் இருக்கல் வேண்டும் என்று எண்ணுவதும் அறிவுடைமையாகாது. ஆகவின், எல்லா வகுப்புகளிலும் ஒரே பிரிவுள்ள கல்விக்கூடங்களில் குறைந்தது முன்று தமிழாசிரியரே ஆறு நியமிக்கப்பெறுதல் வேண்டும். “இரண்டு தமிழாசிரியர்க்கு நாற்பத்தெட்டு வகுப்புகள்போக எஞ்சியன ஆறு வகுப்புகள் தாமே; அவ்வாறு வகுப்புகளுக்கென ஒரு தமிழ் ஆசிரியரை நியமித்தல் கூடுமா?” எனவினவலாம். கூடாதுதான். ஆனால் அவர்க்கும் வேலையிருக்கின்றது. இப்பொழுது தமிழ்நூல் நிலைய வகுப்பெண் ஒன்றில்லை. வேறுபாடு வகுப்புக்களில் குறைக்குக் தமிழ்நூல் நிலைய வகுப்பெண் ஒன்று கொண்டால் இரண்டாம் தரத்திலிருந்து ஆறும்கரம் முடிய ஒன்று வகுப்புக்களாகும். அவ்வைந்தையும் கூட்டப் பதினைன்று கின்றது. வரலாறு, நில நூல் முதலியவற்றைக் கற்பிக்குமாறு கூறி இருபத்துநான்கு வகுப்புகள் பெறும்படி செய்யலாம். எல்லா வகுப்புகளிலும் ஒரே பிரிவுள்ள கல்விக்கூடத்தில்தான் இவ்வித இடர்ப்பாடுதுமேயன்ற ஏனைய ஒருபிரிவுக்கு மேற்பட்டவகுப்புக்களைக்கொண்ட கல்விக்கூடங்களில் இவ்வித இடர்ப்பாடே கேட்க இடமிராது. இந்றைய தொடக்கக் கல்வி கூடங்களி (Elementary schools) ஆசிரியராய் வேலைசீசம்பவர்களிற் பெருப்பாலோர் போதிய தமிழ்ப்பயிற்சியைப் பெற்றவர்களைர். போதிய பயிற்சியைப் பெற்றது அவர்கள் குற்றமன்று. அவர்கள் கல்வி பயின்ற கல்வித்திட்டத்தின் குறையேயாகும். ஒந்தாம் வகுப்புமுடிய கல்விபாயின்றவர்களே, ஒந்தாம் வகுப்பிற்குக் கல்வி கற்பிப்பதென்றால், அக்கல்விப்பயிற்சிச் சிறப்புறவுதெங்கனப்? இப்பெ

முது ஆசிரியராய் இருப்பவர்கள் ஒய்வுபெறுகிறவரையில், அவர்களை அகற்றுதலோ, அல்லது அவர்களை மேலும் தமிழ்ப்பயிற்சி கொள்ளுமாறு செய்தலோ முடிந்ததன்று. ஆதலின், போதிய தமிழ்ப்பயிற்சியல்லா ஆசிரியர்கள் வேலைசெய்யும் தொடக்கம் கல்விக்கூடங்களில், தற்கால ‘வித்வான்’ பட்டம் பெற்றவர்களைத்தலே மையாசிரியர்களாக நியமிப்பின் பெருந்மை பயப்பதாகும். ஒரு மொழியில் பெரும்புலமையுற்றவர்களே அம்மொழி பேசும் சிறுவர்களுக்காக கற்பிப்பகற்கு ஏற்றவர்கள் என்று கல்விப் பெரியார்கள் கூறக் கேட்டிருங்கின்றோம். மேனுடுகளிலும், இம் முறை கையாளப்படுகின்றது. ஆதலின் நம் நாட்டிலும், தொடக்கக் கல்விக்கூடங்களில் தமிழ்ப் புலவர்களே ஆசிரியர்களாக நியமிக்கப்பெற்றன, சிறுவர்களையும் கல்விச்சிறப்பை எடுத்துரைக்கவும் இயலுமோ? இங்காலத்தில் வித்துவான் பட்டம் பெற்ற இனோ ஞர்கள் எத்துணையோபேர் வேலையின்றி வீணே வாடுகின்றனர். ஆங்கிலத்தில், பி.ஏ. பட்டம் பெற்றவர்களைத் தொடக்கம் கல்விக்கூடங்களில் ஆசிரியர்களாக நியமிப்பதுபோல், தமிழ் வித்துவான் பட்டம் பெற்றவர்களையும் நியமிப்பார்களாக.

இப்பொழுதுள்ள கல்வித்திட்ட முறைப்படித் தாய்மொழியாம் தமிழில் மாணவர்கள் நற்பயிற்சி பெறுகல் அரிதே, தாய்மொழியில் நற்பயிற்சி பெற வழியில்லையேல் பிறமொழிப் பயிற்சிப் பெருங்கமடைகலும் எளிதன்று. இப்பொழுதுள்ள கல்வித்திட்டத்தை மாற்றியமைத்தாலன்ற நாடு முன்னிலையடைந்து பிற நாடுகளோடொப்பத்திகழ்தல் என்றும் இயலாது.

இற்கை ஞான்றில் எங்கும் பேசப்படும் ‘வார்தார்’ திட்டத்தில் கூட தாய்மொழிங்காக ஒதுங்கப்பட்டுள்ள நேரம் ஜூந்தரை மணிகொண்ட ஒரு நாளில் நாற்பது வினாடிகளேயாகும். இருநூற்றெண்பத்திட்டு வேலை நாட்களைக் கொண்ட ஒரு ஆண்டில் தாய்மொழியைக் கற்கும் காலம் நூற்றுத்தொண்ணானாற்றிரண்டு மணிகளேயாகும். ஒருவர்க்கு வேண்டிய கல்வியைக் கற்பதற்குரியகாலம் ஏழாண்டுகளெனக் குறிக்கப்பெற்றுள்ளது. இல்லே மூன்றுகளிலும் தாய் மொழியைக் கற்கும் நேரம் (192X7) ஒராயிரத்து மூந்தாற்று நாற்பத்து நான்கு மணிகளாகும்.

நாளொன்றுக்குஞ்குஞ்குற்றுத்து ஆறுமணி நேரமேனும் மாணவர் கல்வியிற் செலவழிக்கலாம். தாய்மொழிக்கெனச் செலவழிக்

கும் நேரத்தை ஆறுமணிகள் கொண்ட நாட்களாகக் கணக்கிட்டன் இருநூற்றிருபத்துநான்கு நாட்களோயாகின்றன. அத்திட்டத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள இருநூற்று எண்பத்தெட்டு நாட்கள் கொண்ட ஒரு ஆண்டு கூடத் தாய்மொழிக்காகச் செலவழிக்கப்படவில்லையே! பண்டை நாளில் ஒருவர்க்கு வேண்டிய கல்வியைப் பெறுவதற்கு மூன்று ஆண்டுகள் செலவழித்தல் வேண்டுமென்பது ‘வேண்டிய கல்வியாண்டு முன்றிறவாது’ என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தால் உலைர்கின்றோம். அங்காளில் தமிழ்க் கல்வியைத்தவிர வேறு கல்வியை அறிபாரே! அல்லும் பகலும் ஆசிரியரையண்மிக் கற்பாரே! ஓராண்டில் எல்லா நாட்களிலும் ஒழிவின்றி கற்பார்களே! அந்த மூன்று முழு ஆண்டுகளாவது தாய்மொழியிற் செலவழித்தல் வேண்டாமா? அந்த மூன்று ஆண்டுகளையும், தூக்கத்திற்கும் பிறவற்றிற்கும் பன்னிரண்டு மணிகள் போக எஞ்சிய பன்னிரண்டு மணிகளைக்கொண்ட ஆண்டுகளாகக்கொண்டு ஒரு நாளைக்கு ஆறு மணிநேரம் வேலை செய்யும் ஆண்டுகளாகப் பிரிப்பின் ஆறு ஆண்டுகளாகின்றன. அந்த ஆறு ஆண்டுகளே நும், தமிழ் மொழிப்பயிற்சியில் செலவழிக்கப்படல் வேண்டும். ஒபாது வேலைசெய்யமுடியுமா? விடுமுறை முதலீடு வேண்டியதின்றே வெளிவரவனின் கூறுதும். அவ்விடுமுறை முதலீடுவற்றைக்காண்டே தாய்மொழியை மட்டும் ஏழு ஆண்டுகள் கற்பின் வேண்டிய பயிற்சியைப் பெற்றுவிடலாம்.

ஆனால் இப்பொழுது தாய்மொழி எழுத்துக்களைப்பற்றி நன்கு அறிந்து கொள்வதற்கு முன்பே, வேற்று மொழியையும் கற்பிக்கவேண்டியுள்ளது. நான்காம் வகுப்பிலேயே ஆங்கிலத்தைக் கற்பிக்கக் தொடங்கி விடுகின்றார்கள். பின்னும் இரண்டாண்டு கழித்து ஆறும் வகுப்பில் (முதல் தரம்=I Form) வேற்றேரு புது மொழியைக் கற்பிக்கக் தொடங்குகின்றார்கள். தாய்மொழியை நன்கு கற்கு முன்னரே, வேற்றுமொழிகளைக் கற்பிக்கும் கூத்தை நம் நாட்டிற்குள்ள காணவியலும். மாணவச்சிறுவர்கள் செய்வார்கள் தாய்மொழியும் பிறமொழியும் ஒன்றூ கலே தோன்றுகின்றது. தாய்மொழியினும் பிறமொழியே அதிக நேரம் கற்பிக்கப்படுகின்றதால், பிறமொழியே தாய்மொழியாகிவிடுகின்றது. தாய்மொழி மற்றுவற்ற பிறமொழியாளராய் தம் நாட்டு மக்களிடையே, மூங்கையராய் வாழ்கின்றனர். ஆதலின் நம் நாட்டுக் கல்வித்திட்டத்தை விரைவில் திருத்தியமைத்தல் வேண்டும்.

நம் கல்வித்திட்டத்தை இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரி க்க வேண்டும்.

முதற்பகுதி: ஏழாண்டுகள் தமிழ்க்கல்வியையே கற்பித்தல் வேண்டும். தமிழ்ப் புல்லமையுற்றேர்களே வகுப்பாசிரியர்களாக இருந்து, இன்றியமையாது வேண்டப்படுவனவர்கிய உடல் நல நூல், வரலாறு, பொது அறிவு முதலியவற்றையும் கற்பித்தல் வேண்டும். இவ்வேழாண்டுகள்குன் சிறந்த தமிழ்ப் பயிற்சியுற்று, பின்னும் நான்கு ஆண்டுகளில் தமிழ்ப் புலவராகும் வண்ணம் தமிழ்ப்பாடத்திட்டம் அமைதல் வேண்டும்.

இரண்டாம் பகுதி: இப்பகுதியை மூன்று பிரிவுகளாகச் செய்தல் வேண்டும். 1. தமிழ்ப்புல்லமைபெறுதல். 2. ஆங்கிலப் புல்லமை அடைதல். 3. சொழில் வல்லுகராதல்.

1. தமிழ்ப்புல்லமை பெறுதல்: ஏழாண்டுகள் படி தத்த பிறகு தமிழ்க் கல்லூரியில் சேந்து பின்னும் நான்கு ஆண்டுகளில் தமிழ்ப் புலவர் பட்டம் பெறுமாறு கல்வித்திட்டம் அமைதல் வேண்டும். புலவர் பட்டம் பெற்ற பின்னர், தமிழாசிரியராக விரும்புவோர்க்கு, பின்னும் ஒராண்டு நிட்டித்து, ஆசிரியர் பயிற்சியளித்தல் பெருங்கண்மை பயப்பதாகும்.

புலவர் பட்டம் மட்டும் பெற்றவர்களைத் தமிழ் நாட்டினுள்ள எல்லாத்துறைகளிலும் பணியாளர்களாய் அமர்த்தி கொள்ளுதல் வேண்டும்; தமிழ்ப் புல்லமையுற்றேர்கள் தமிழாசிரியர்களாகத் தான் தொழில் புரியலாம் என்ற நிலை மாற்றுலண்றிக் கமிஷன் விரும்பிக் கூற்றோர் பலராதல் அரிதே. ஆங்கிலப் புலவர் பட்டம் பெற்றேரை ஆங்கிலம் வழங்கும் இடங்களிலெல்லாம் அமர்த்திக்கொள்ளுகின்றனரல்லவா? அவ்வாறே தமிழ்ப் புல்லமையுற்றேர் களையும் தமிழ் வழங்கும் தமிழ் நாட்டில் ஏன் சியமித்துக்கொள்ள வேண்டும் கூடாது? அங்கானம் நியாயித்தல் தமிழ்மொழியில் மாகாண அரசியல்லுவல்கள் நீட்டத்தப்பெறும், நாளில் மிகவும் எளிதே. அந்கான் விறைவில் கிட்டுவதாக.

தமிழ்ப்புலவராகவான்வேண்டி கற்குங்கால் ஆங்கிலத்தை யும் கற்பித்தல் வேண்டும். ஆங்கிலம் உலகப் பொதுமொழியல் வலவா? தாய்மொழியாம் தமிழ்மொழியில் நற்புல்லமையுற்ற பிறகு பிறமொழியை வெகு எளிதில் கற்றுக்கொள்வரன்றே? ஆகவின்

நாள் ஒன்றுக்கு ஒருமணிநேரம் ஆங்கிலம் கற்பித்து நான்கு ஆண்டுகளில், ஆங்கிலச் செய்தித்தாள் முதலியவற்றைப் படித்து ணரும் ஆங்கிலப் பயிற்சியைப் பெறுமாறு கல்வித்திட்டம் அமைத்தல் வேண்டும்.

தமிழ்ப்புலவர் கல்லூரிகள், சில்லா ஒன்றிற்கு இரண்டேனும் நிறுவப்பெற்றுதல் வேண்டும். இப்பொழுது தமிழ்நாட்டில் இரண்டே தமிழ்க்கல்லூரிகள் இருக்கின்றன. இரண்டு கேட்டியிலும் மேற்பட்ட மக்கள்கொண்ட ஒரு நாட்டில் அங்நாட்டு மக்களின் மொழிக் கல்லூரிகள் இரண்டே என்றால், அங்நாட்டு மக்களின் அறியாமையை அறியும் பிற நாட்டார், என்றால் நகையாடாரோ? ஆகவின் பதினாற்கு சில்லாக்களிலும் இருபத்தெட்டுக்கல்லூரிகளே நூம் நிறுவப்பெற்றுத் தமிழ்க்கல்வியைப் பரப்பும் வகையை நாடுதல் தமிழறஞரின் தலையாயகடனாகும்.

2. ஆங்கிலப் புலமை அடைதல்: முதற் பகுதியை முடித்த பின்னர் ஆங்கிலப் புலமைபெற விரும்புவார்களேயானால், அவர்கட்குச் சிறிதுநேரம் தமிழும் அதிக நேரம் ஆங்கிலமும் கற்பிக்கும்படியான ஒரு திட்டம் வகுக்குப் பின்னும் ஜூங்து ஆண்டுகளில் ஆங்கிலக் கல்லூரிகளிற் சேர்வதற்குத் தகுதியுடையவராய்ச் செய்தல் வேண்டும். ஆங்கிலக் கல்லூரிகளிற் சேர்ந்த பின்னர், இந்தியைக்கற்குமாறு செய்யலாம். இவர்களே அரசியற்றலைவர்களாக வருவதற்குரியவர்களாக கொல்ல நம்நாட்டு மக்களிற் பெரும்பாலாற் பேசப்படுகின்றதெனக் கூறப்படும் இந்தியைக் கற்றற்குரியவராகின்றனர்.

3. தொழில்வல்லுநராதல்: முதற் பகுதியை முடித்த பின்னர் தமிழ்ப் புலவராகவோ, ஆங்கில வல்லுநராகவோ ஆவதற்கு விருப்பம் இல்லாதவர், தொழிற் கல்வியைப் பெறுமாறு செய்தல் வேண்டும். நம் நாட்டில் பலவகைத் தொழில்கள் பண்டுதொட்டுச் செய்யப்பெற்றுவந்தும், தச்சத்தொழில், நெசவுத்தொழில், தோட்டத்தொழில் இவற்றைப்பொழிந்த பிற இன்னும் கல்விக்கூடங்களில் கற்பிக்கப்படவில்லை. ஆதலால் நம்நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு வகைக்கொழிலுக்கும் ஒவ்வொரு கல்லூரியே நூம் நிறுவப்படுதல் வேண்டும். தொழிற்கல்வியைக் கற்பிக்கும் நூல்களைத் தமிழில் இயற்றுதல் வேண்டும். நம்நாட்டில் தொழில்களைல்லாம் 'கர்ண பரம்பரையாக' நடந்து வருகின்றதேயன்றி நூல்

வடிவில் வெளியாக்கப்படவில்லை. ஆகவின் தமிழில் பல்வகைத் தொழிலைப்பற்றிய நூல்களும் இயற்றப்படுதல் வேண்டும்.

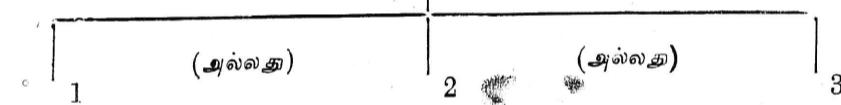
தொழிற்பயிற்சி பெறுவோர், ஆங்கிலம், இந்தி, சமஸ்கிருதம் ஆகிய இவற்றுள் ஒன்றைக் கற்பதற்குரிய வழியைக் கோலுதல்வேண்டும். ஆங்கிலத்தால் அடையும் நன்மையையாவரும் அறிவர். மேனூட்டுத் தொழில் முறையை அறிந்துகொள்ள விரும்புவோரும் தொழிலில் உயர்க்காக் கல்வியைப்பெற மேனூடு செல்லவிரும்புவோரும் ஆங்கிலம் கற்கவேண்டியவர்களே. இந்தி வடநாடுகளில் பெரும்பான்மையோரால் பேசப்படுகின்றதெனக்கூறப்படுகின்றதால், தமிழ்நாட்டுத் தொழிலாளராய் வட நாடுசெல்லவிரும்புவோர் இந்தியைக் கற்கலாம். மருத்துவம், சிற்பம், நடினம் முதலியவற்றைப்பற்றி விரிவாக அறிந்துகொள்ள விரும்புவோர், சமஸ்கிருதம் கற்பின், பெருநன்மைபெறுவர்.

நாட்டின் நலனில் நாட்டமுடையோர் இது போன்ற கல்வித்திட்டத்தை அமைப்பார்களாக. தமிழர்கள், “செய்தக்க செய்யாமையானும் கெடும்” என்பதையுணர்ந்து, தாம் கொண்டுள்ள மடி, துயில் முதலியவற்றினின்றும் நீங்கி, கல்வித்திட்டத்தைத் திருத்தியமைப்பதில் கருத்தைச் செலுத்துவார்களாக.

கவ்வித்திட்டம்

தமிழ்க்கல்வி: ஏழாண்டு. (6—13 வயது.)

(அனைவர்க்குமுமியது.)

தமிழ்ப்புலவர் + ஆங்கிலம். ஆங்கிலப்புலமைடு தமிழ் + இந்தி. தோழிற்கல்வி + ஆங்கிலம்
 (ஜந்தாண்டு. 13—18 வயது.) (எட்டாண்டு. 13—21 வயது.) அல்லது இந்தி அல்லது
 சமஸ்கிருதம்.

(ஏழாண்டு. 13—20 வயது.)

வைய மீண்றிதான் மக்கள் உளத்தினே
சையி ஞாலுரை காலம் இரிச்திடப்
பைய நாவை யசைத்த பழந்தமிழ்
ஜூயை தாள்தலை கொண்டு பணிகுவாம்.

— காந்தைக்கட்டுரை.

உள்ளுதோ ருள்ளுதோ ருண்ணமு தூட்டுஞ்சீர்
தெள்முத் தமிழ்ச்சீர் நினை.

சேர்க்கை

(சாதாரணமாக மாணவர்கள் பிழைபட எழுதும் சோற் களிற் சிலவும், அவற்றின் திருத்தமும்.)

பிழை	திருத்தம்	பிழை	திருத்தம்
அக்கிள்	அஃகுள்	இடைபோடு	எடைபோடு
அகாரணம்	அகாரணம்		(நிறபோடு)
அண்ணேக்கயறு	அரைஞாண்கயிறு	இத்துப்போதல்	இற்றுப்போதல்
அதர்க்கு	அதற்கு	இமையமலை	இமயமலை
அதாவது	அஃதாவது	இரண்டாங்திரம்	இரண்டாங்தரம்
அதிர்ச்சம்	அதிரசம்	இலும்பு	எலும்பு
அதுகள்	அஹைகள்	ஈரட்டு,	ஈரொட்டு
அபரூதம்	அபராதம்	ஈரவளி	ஈரவவி
அலமாறி	அலமாரி	உசிர்	உயிர்
அமக்களம்	அமர்க்களம், (போர்க்களம்)	உசரம்	உயரம்
அய்யா, அய்யர்	ஐயா, ஐயர்	உடமை	உடைமை
அருசாமலை,		உண்ணைமலை	உண்ணைமூலை
அருவாமலை	அரிவாள்மலை	உத்தராயனம்	உத்தராயணம்
அரமலை	அரண்மலை	உத்திரவு	உத்தரவு
அரளி	அலளி	உமிஞ்சிர்	உமிழ்நீர்
அலமேலு	அலர்மேல் (மங்கை)	ஊரணி	ஊருணி, ஊருணாணி
அமுகணி	அமுகுணி	உலங்கு	உலர்ந்து, (காய்ந்து)
அமும்பு	அழிம்பு	எக்கைமொக்கை	எதுகைமோகை
அன்னி	அன்றி	எடக்கு	இடக்கு
ஆத்துக்கு	அகத்துக்கு	எடஞ்சல்	இடைஞ்சல்
ஆம்படையான்	அகமுடையான்	எடறு	இடறு
ஆயிதம்	ஆயுதம் (கருவி)	எண்ணை	எண்ணெய்,
ஆவாரம்சு	ஆவிரம்பூ		(என் + செய்)
ஆகி	ஆட்சி	எலிமிச்சம்பழும்	எலுமிச்சம்பழும்
இகழ்ட்சி	இகழ்ச்சி	எழவு	இழவு

பிழை	திருத்தம்	பிழை	திருத்தம்
எளக்காரம்	இளக்காரம்	குறுத்தோலை	குருத்தோலை
ஏழரைநாட்டுச் } சனி }	ஏழரையாட்டைச் சனி	கேழ்வி	கேள்வி,
ஒண்டியாய்	ஒண்றியாய்	கழனி	கழுநீர்
ஒத்தம்	ஒற்றம்	குமித்து	குவித்து
ஒத்தெரட்டை	ஒற்றைஇரட்டை	கோதும்பை	கோதுமை
ஒருக்கால்	ஒருகால்	கோர்த்து	கோத்து
ஒருவன்	ஒருத்தி	கோறைவ	கோறைவ
கடப்பாறை	கடப்பாறை	கோறைப்பாய்	கோறைப்பாய்
கடுவு	கடுசு	சக்காளத்தி	சக்கிழுத்தி
கட்டடம்	கட்டிடம்	சந்தனம்	சந்தனம்
கட்லு	கட்டில்	சமயல்	சமையல்
கத்திரிக்கோல்	கத்திரிக்கோல்	சாக்கிறதை	சாக்கிரதை
கம்பிளி	கம்பளி	சிகப்பு	சிவப்பு
கருவப்பிலை	கருவேப்பிலை	சிக்கணம்	சிக்கணம்
கவளி	கவளி	சிலது	சில
[வெற்றிலைக் கட்டு]		சிலவு	செலவு
களப்பு	களைப்பு,	சீக்காய்	சிகைக்காய்
கறுமை	கருமை, கரியநிறம்	சுந்திரம்	சுந்தரம்
கருப்பு	கறுப்பு	சுவற்றில்	சுவரில்
காக்கா	காக்கை	செத்தபொறு	சற்றேபொறு
காதுக்குடும்பி	காதுக்குறும்பி	செரங்கு	சிரங்கு
கார்க்கும்	காக்கும்	தலகாணி	தலையீண
கார்ப்பான்	காப்பான்	தவக்களை	தவளை
காக்கி	காட்சி	தாவடம்	தர்ம்வடம்
கிடா	கடா, ஆட்டுக்	தாவலை,	தாழ்வில்லை
கடா		தேவலை }	
கிராணம்	கிரகணம்	தாவாரம்	தாழ்வாரம்
கினவு	கனு, கனவு	திருவாணி	திருகாணி
கீத்து	.கீற்று	திலும்பு	திரும்பு
குஞ்சி	குஞ்சு	துகையல்	துவையல்
குதுவை	கொதுவை	துறை	தொகை
குடக்கவி	குடிக்கவி	துடங்குதல்	தொடங்குதல்
குடுத்து	கொடுத்து	துடர்	தொடர்
குறவளை	குரல்வளை	துடை	தொண்ட
குத்துயிர்	குற்றுயிர்	துலைந்தது	தொலைந்தது
குரும்பு	குறும்பு, இடக்கு	துளிர்	தளிர், மாந்தளிர்
		துறவுகோல்	திறவுகோல்

பிழை	திருத்தம்	பிழை	திருத்தம்
தெண்டனை	தண்டனை	போறும்	போதும்
தெத்துவாய்	தெற்றுவாய்	மனத்தக்காளி	மணித்தக்காளி
தொங்கிரவு	தொங்தரவு	மறவீடு	மருவீடு
தொப்புள்	கொப்புழு	மாத்தினுன்	மாற்றினுன்
தொவக்கம்	துவக்கம்	மானம் பார்த்த வானம் பார்த்தழுமி	மாற்றினுன்
தோல்வை	தோல்வி	மானுமாரி	வானுவாரி
நஞ்சை	நன்செய்	மாகாநி	மாட்சி
நல்லெண்ணை	நல்லெண்ணெணய்	முந்தாணி	முன்தானை
நாத்தம்	நாற்றம்	முழிச்சிறது	விழிச்சிறது
நிகளம்	நீளம்	மிரித்தான்	மிதித்தான்
நெலவரம்	நிலைவரம்	மோர்ந்து,	மோந்து
நேத்தி	நேர்த்தி	மூச்சர்ந்து,	முகங்து
நேத்து	நேற்று	வயறு	வயிறு
நொங்கு	நுங்கு	வாக்கப்படு	வாழ்க்கைப்படு
நோம்பு	நோன்பு	கோறுதல்	கோருதல்
பயிறு	பயறு	விசிரி	விசிறி
பலது	பல	விடியங்காட்டி	விடியற்காலை
பிறமாணம்	பிரமாணம்	விற்க்கும்,	விற்கும்
பிறுமணன்	பிராமணன்	விர்க்கும்	(வில் பகுதி)
புஞ்சை	புன்செய்	முயற்சி,	முயற்சி
புணையல்	பிணையல்	முயர்ச்சி	(முயல்)
புழக்கலட	புழுக்கலட,	கற்பு,	கற்பு
புஸ்தகம்	புஸ்தகம்	கர்ப்பு	(கல் பகுதி)
புஷ்டபம்	புஷ்டபம்	வெங்கலம்	வெண்கலம்
இஷ்ட்டன்	இஷ்டன்	வெண்ணை	வெண்ணெணய்
பூளை	பீளை [கண்]	வெய்யல்	நவயில்
பெத்தியா	பெற்றுயா	வெரக்கலட	விரற்கலட
பெத்துக்கிட்டேன் பெற்றுக்கொண் டேன்	பென்னைர்	வென்னீர்	வெங்கநீர்
பெரளி	புரளி	வேங்குரு	வேர்க்குரு
பொடைத்தல்	புடைத்தல்	வேங்னும்	வேண்டும்
பொம்பிளை	பெண்பிளை	வேங்டி	வேட்டி
		வைக்கல்	வைக்கொல்

ரகர, றகரச் சோற்களின் வேறுபாடுகள்.

த

அரம்-ஒரு கருவி
அரி-திருமால், சிங்கம், அஹத்தல்
அரவு-பாட்டு
அருகு-பக்கம், அண்மை
அருந்து-உண், சாப்பிடு
அரை-பாதி, இடை,

அலரி-ஒருவகைப்பட்டு
ஆர-ஞிறைய, நீங்க
இர- [இரப்பு], வேண்டி, பிச்சையெடு
இரங்கு-மனமுருகு, அருள்கூர்
இரு-உட்கார்
இரும்பு-ஓர் உலோகம், கரும்பொன்
இரை- விலங்குணவு, தீணி, ஒலி

உரல்- [மாவிழிக்கும்] உரல்
உ-ரவு-வலிமை,
உரி-கழற்று, தோலுரி, மரப்பட்டை
உரிய-சொந்தமான
உரு-வடிவம், உ-ருவம்
உருமு-இட
உரை-சொல், சேய்

ஊர-ங்கர, பரவ
எரி-தி, வெருப்பு, ஏரிதல்
எரி-பெரியகுளம், நீர்க்கிளை
ஒரு-ஒன்றாகிய
கர-ஒள்க்குதொள் .
காரி-யானை, அடுப்புக்காரி
கருத்து-எண்ணம்
கருப்பு-பஞ்சம், கரும்பு
கருவி-ஆயுதம்
கரை-ஓரம், குள்க்கரை
கவர்ச்சி-இழுத்தல்

ந

அறம்-தருமம், ஈகை
அறி-தொந்துகொள்
அறவு-நீக்கம், முடிவு
அறுகு-ஓர்புல்
அறுந்து-அறுபட்டு
அறை- [வீட்டின்] அறை,
கன்னத்தில் [அறை], சொல்
அலறி-கதறி
ஆற-தணிய, புண்ணுறை
இற- [இறப்பு], கட, சா
இறங்கு-கீழிறங்கு
இறு- [இறுத்தல்], அறு, வடி [நீர்]
இறும்பு-சிறுமலை, புதர், குறுங்காடு
இறை-சிதறு, வாரி, அரசன், கடவுள்
[தண்ணீர்] இறை.
உறல்-பொருந்துதல், அடைதல்
உறவு-கலங்கு வாழ்தல்
உறி-தாக்கு
உறிய-உறிஞ்ச
உறு-பொருந்து, மிகுதி
உறமு-கர்ச்சி
உறை- மூடி, இடம், [தலை
யீண உறை]

ஊற-சூக்க, நைனைய
எறி-வீச, வீசியெறி
எறி-மேலீல ஏறி
ஒறு-தண்டி
கற-பால்கற, பீச்சு
கறி-கடி; [காய்] கறி; மிளகு
கறுத்து-கோபித்து, சினங்து
கறுப்பு-கருமை நிறம் *
கறுவி-கோபித்து
கறை-களங்கம், மாசு, குற்றம்
கவற்சி-துன்பம்

நரை-வெண்மாரி, தலைநாரை
நாளி-பெண்.

நிருத்தம்-நடம், நடனம்
நிரை-வரிசை, மங்கை, ஓர் அசை
நெரி-உடை, நெருக்கு, நசக்கு

பரந்த-பரவிய

பரவை-கடல்

பரம்பு-பரப்பு, பரம்புப் பல்வகை
பரி-குதிரை, இரங்கு, விரும்பு
பறை-பார்வதி

பாறை-கம்பி, கடப்பாறை,
புரணி-ஊன்

பும்-பட்டணம், ககர், காப்பு
புமலு-சாப்பு, ஆட்சி

பெரு-பெரிய

பொரி-கெற்றபொரி

பொரு-ஒப்பாகு, போர்செய்
பொருக்கு-சோற்றுவடு, தேஷெப்
பொருக்கு.

மர-கழனமாகு, உணர்ச்சியறு

மரம்-விருட்சம்

மரி-சா, இற

மரு-வாசனை

மருகு-மருக்கொழுஞ்சு

மருகி-மருமகன்

மருமகன்-மகன் மனோவி

மரை-ஓர் மான், திருகு சரை,
தாமரை

மாறன்-மன்மதன்

மாரி-மழை

மூரி-ஒடு, கெடு

மூருக்கு-ஓர் மரம்

மூருகு-வாசனை, அழுகு, இளைமை
வெம்புயரை-உண்மைச் சொல்

வரம்-அருள்

நறை-தேன், வாசனை
நாறி-நாற்றம் வீசி
நிறுத்தம்-நிறுத்துதல்
நிறை-நிறைவு, மனவடக்கம், கற்பு
நெறி-மதம், வழி, புருவத்தைவளை,
நீதி

பறந்த-பறந்த (பறவை)

பறவை-பட்சி, புள்

பறம்பு-ஒரு மலை

பறி-பிடிங்கு, தோண்டு, அபகரி

பறை-சொல், தம்பட்டம்

பாறை-கற்பாறை, கல்விலம்

புறணி-புறங்கறல், மட்டை

புறம்-பக்கம், முதுகு, பிண்பு, வெளி

புறவு-புறு, புறம்போக்கு

பெறு-அடை, பிள்ளைபெறு

பொறி-தீட்டு, எழுது, இயங்கிரம்

பொறு-பொருக்குத்தொள், தாங்கு

பொறுக்கு-தெரிக்கெட்டு

மற-பறந்துபோதல்

மறம்-வீசம், பாவம், கொலை

மறி-தடு, மாண், ஆட்டுக்குட்டி

மறு-குற்றம், களங்கம், மற்ற

மறுகு-மயங்கு, செடுங்கெறு

மறுகி-தயங்கி

மறுமகள்-வேறுமகள்

மறை-ஒளித்தல், வேதம், இரகசியம்

மாறன்-பாண்டியன்

மாறி-வேறுபட்டு

முறி/தளர், இலை, பட்டையம்

முறுக்கு-திருக்கு, அதட்டு, தின்
பண்டம்

முறுகு-திருகு, பதங்கடங்கு வேகு
மெய்யறை-கவசம், அங்கி

வறம்-வற்சி

வருத்தல்-துன் பப்படித்தல்
வருவல்-வருவேன்
வரை-மலை, மூங்கில், அளவு, வரி
விரகு-தங்கிரம்
விரல்-கை விரல்
விரை-விரை, வேகமாகு
வீரி-காளி
வெரு-பயம், அச்சம்

வறுத்தல்-காய்களை வறுத்தல்
வறுவல்-வறுத்தகறி
வறை-துவட்டற்கறி, பொரித்த
காய்கறி
விறகு-எரிக்குங் கட்டை
விறல்-வெற்றி, வலிமை
விறை-கடினமாகு, மரத்துப்போ
வீறி-ஒங்கி
வெறு-பகை, மிகுதல், வெறுப்புக்
கொள்

ஊகர, மூகாச் சோற்களின் வேறுபாடுகள்.

அளகு-பெண் பறவை, கோழி
அளி-வண்டு, அருள், தா
அளை-துழாவு, கல, தயிர், குகை
ஆள்-அரசன், ஆள்வேன், சிங்கம்
ஆள்-புழங்கு, அரசுசெய், ஆண்
மகன் ஊழியன்
ஆள்வார்-அருவோர்
இள-மேண்ணையாகு
இளை-மெலிதல், களைத்தல்
உளவு-வேவு, மறைவு
உளி-தறிக்குங் சருவி
உளை-நோகு, சேறு, பிடரிமயிர்
உள்ளி-மறை, வேதம், வெளிச்சம்
புகழ்

களி-மகிழ்ச்சி
களை-முகவழகு, நீங்கு, இளை
காளி-துர்க்கை
கிளவி-சொல் (எழுதாக்கிழவி)

அழகு-அலங்காரம்
அழி-கெடு
அழை-கூப்பிடு, பெயரிடு
ஆழி-கடல், சக்கரம், மோதிரம்
ஆழி-அமுச்சு, தாழ்த்து

ஆழ்வார்-திருமால் அடியவர்
இழு-தொலை, போக்கடி
இழை-தேய், செய், நூல்
உழுவு-பயிர்த்தொழில், வருத்தம்,
முயற்சி
உழி-இடம், ஏழாம் வேற்றுமை
யுருபு
உழை-வருஞ்சி வேலை செய், மான்
பக்கம்
ஒழி-அழி, நீங்கு

கழி-நீங்கு, கோல், மிகுங்கத
கழை-கோல், கரும்பு, மூங்கில்
காழி-சோழி
கிழவி-உரியவள், முதியாள்

ஏ

கீன்-கோவணம், தோண்டு
 குளவி-தேனி
 குளம்பு-விலிங்கின் அடி
 குளி-முழுகு
 குளி-பேய்
 கேள்-செவிகொடு, கட்டு
 கொரு-பொருக்கு
 கொருங்கு-ஏரி

கோளி-கொள்பவள், ஆல், அத்தி
 சளி-முகங்கோணு, கோபி
 குளி-ஆணை
 சோளம்-ஒரு தானியம்
 தளை-கட்டு, விலக்கு
 தாளம்-இசைக்கால வளவு
 தாளி-பனை
 தாள்-கால், முயற்சி, செடி முதலிய
 வற்றின் அடித்தண்டு

தெளி-தெளிவாகு, சிதறு
 தோளன்-தொளை யுட்டயவன்
 நாளி-மூங்கில், நாய்
 பஞி-கனம்
 பீளை-கண்மலம்
 புஞ்சு-பொய்
 புளை-இலவம் பஞ்ச
 பொளி-கொத்து, சுத்தியாலடி
 மூளை-மூள்ளம் பன்றி
 மூளை-மண்டை உள் ளீடு
 மூளி-மிகு
 வாளி-காற்று
 வலை-வட்டமாக்கு, துவாரம்
 வாளி-அம்பு, வலையம்
 வாளை-ஒளி, ஒர் கருவி
 விளை-ஒரு மரம் .
 விளி-கூப்பிடு, இற
 விளை-வளர், முதிர், உண்டுபண் ணு
 வேளாம்-சிறைக்களாம்

ஏ

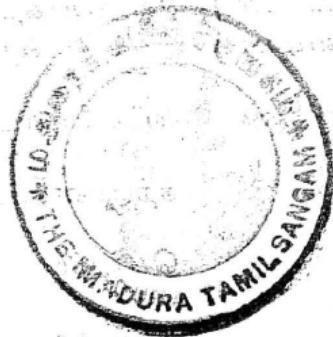
கீழ்-கீழே, கயவர்
 குழலி-குழங்கை
 குழம்பு-சேறு, காய்கறிக் குழம்பு
 குழி-கிடங்கு, பள்ளம்
 குழி-குள்ளப் பசு
 கேழ்-பொருக்கு, ஓறம் ஒளி
 கொழு-கொழுப்பாகு, ஏர்க்காறு
 கொழுங்கு - இளைலை. மருக்
 கொழுங்கு
 கோழி-ஒரு பறவை
 சூழி-வளை, வட்டமிடு, நீர்ச்சுழி
 சூழ்-ஆராய், முற்றுகை இடு
 சோழம்-ஒரு நாடு
 தழை இலை, தழைத்தோங்கு
 தாழம்-தாழுவு
 தாழி-பெகும்பானை, சாடு
 தாழ்-கீழாகு, கதவுடைகோல், பணி

 தெழி-அதட்டு, வருத்து
 தோழன்-கன்பன்
 நாழி-படி, நாழிகை
 பழு-முதிர், கனி
 பீழை-புழுங்குதல், துண்பம்
 புழுகு-பனுகு
 புழை-துவாரம், சிறுவாசல்
 பொழி-ஊற்று, சொரி
 முழவு-மத்தளம்
 முழை-அக்பை, துடுப்பு
 முழ்-ஐமிழ்துபோதல்
 வழி-பாகை, நிரம்பிவிழு
 வழை-சரபுன் ணைமரம்
 வாழி-வாழக
 வாழை-ஒரு மரம்
 வாழ்-உயிரோடிரு
 விழா-திருவிழா, கொண்டாட்டம்
 விழிகண்திற, பார்
 விழை-விரும்பு
 வேழம்-கரும்பு, மூங்கில், யானை

பிழைக்குறிப்பு.

பக்கம்.	பிழை.	திருத்தம்.
7.	பிழைபாடன்றென	பிழைபாடன்றெனவும்
11.	கடுசின	கடுஞ்சின
42.	இடைகளை	இடையூறுகளை
13.	சோற்கள்	சொற்கள்
16.	ஆசிரியர்	தாம்
19.	அறியாததல்ல	அறியாதவல்ல
26.	வாய்லாய்	வாயிலாக
28.	வெறுப்பதற்கு வாயில் } நழையா } <td>வெறுப்பதற்குக் காரணம் } வாயில் நழையா }</td>	வெறுப்பதற்குக் காரணம் } வாயில் நழையா }
36.	கட்டினையிட்டருளினார்	கட்டினையிட்டருளினார்
,	நற்பயன்டைதல்லை	நற்பயன்டைதலீல்லை
44.	பெப்யும்	செய்யும்
60.	கற்கக்கசடற்	கற்க கசடற்
11.	பண்பில்லாதார்	பண்பில்லாதவர்
67.	அவைவளின்	அவைகளின்

6166